

BOŽE, KDE JSI?!

JAK NALÉZT SÍLU
A CÍL V PUSTINĚ

JOHN BEVERE

včetně DVD s ostatními materiály k
vyučování *Bože, kde jsi?*

Milí přátelé,

když čelíme obtížným zkouškám a výzám, je velice snadné ztratit z dohledu Boží zaslíbení. Tuto knihu jsem napsal, abych vás povzbudil, že každé období má nějaký záměr, dokonce i to strávené v pustině. Právě během doby, kterou trávíme na pomyslné poušti, Bůh zjemňuje naše srdce a utváří náš charakter. Je to příprava na obrovské plány, které pro nás má. Možná se zdá, že Bůh mlčí a že je Jeho přítomnost velmi daleko, ale Bůh se vás nezřekl. Koná ve vás své dílo! Na těchto stránkách se dovíte, jak poté, co úspěšně projdete pustinou, přijde i povýšení.

Tato kniha je darem pro vás. Prosim, o její obsah se bez okolků sdílejte s každým věřícím, který toto povzbuzení bude potřebovat. Na stránce CloudLibrary.org také naleznete ke stažení další materiály, jež mohou proměnit váš život.

Modlím se, abyste po své zkušenosti v pustině okusili větší míru Boží moci a autority, abyste byli plní slitování a více naladěni na Jeho hlas. Modlím se, aby tak, jako se zlato pročištuje ohněm, přinesl tento čas pročištění čisté zlato.

Mějte před sebou Boží přísliby a doběhněte do cíle!
Buďte požehnaní!

John

CloudLibrary.org

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

**BOŽE,
KDE
JSI?!**

BOŽE, KDE JSI?!

JAK NALÉZT SÍLU
A CÍL V PUSTINĚ

JOHN BEVERE

God, Where Are You?! (*Czech*) by John P. Bevere

MessengerInternational.org

Originally published in English as God, Where Are You?!

A previous version of this title was published in 1992 under the title:

Victory in the Wilderness.

This updated version offers new and revised content from the author.

© 2019 Messenger International

Additional resources in Czech by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Slovakia

Bože, kde jsi?! v *českém jazyce*, John P. Bevere, Jr

MessengerInternational.org

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem God, Where Are You?!

Předchozí verze tohoto titulu byla vydána v roce 1992 pod názvem:

Victory in the Wilderness (Vítězství v poušti)

Tato aktualizovaná verze obsahuje nový a revidovaný obsah.

Copyright © 2019 Messenger International

Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevere jsou dostupné a zcela zdarma ke stažení na: CloudLibrary.org

Kontakt na autora: JohnBevere@ymail.com

Tato kniha je dar společnosti Messenger International, je ZDARMA

A nesmí být předmětem prodeje.

Copyright© 2020 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická

Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová

Redaktor vydavatelství: Miroslav Fic

Grafika: syloam.eu

ISBN: 978-80-99940-04-9

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond
překlady Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického
rozšířeného překladu Bible.

OBSAH

Předmluva.....	VII
Úvod.....	IX
1 „Kde jsi?“.....	1
2 Dobrá společnost.....	13
3 Nezbytná pustina.....	25
4 Vztah.....	35
5 Nové víno.....	49
6 Nebeská cena.....	65
7 Boží úžasná silnice.....	77
8 Stavte dobře.....	93
9 Silový trénink.....	109
10 Voda na poušti.....	123
11 Připravte cestu Hospodinovu.....	135
12 Vítězství v pustině.....	151
Otázky k diskuzi.....	171
Příloha.....	175

PŘEDMLUVA

Ano, Hospodin potěší Sijón, potěší všechny jeho trosky, jeho pustinu promění v zahradu Eden, jeho step v Hospodinovu zahradu. Bude se v něm nacházet veselí a radost, písně díky a zvuk prozpěvování.

- Izajáš 51,3

Mám moc rád knihu proroka Izajáše. Je to můj nejoblíbenější starozákonní prorok. V této konkrétní pasáži používá Izajáš podobenství, aby nás ubezpečil, že Bůh touží proměnit naše pustá místa v překrásné zahrady plné života. Jeho slovo nám odhaluje, že vyprahlá půda pusté pouště je v podstatě katalyzátor naší proměny. Když je odstraněno vše, co kdysi bylo, přichází zjevení toho, co bude. Náš Otec nás tímto obdobím provází, aby nás připravil a pomohl nám dostat se do našeho zaslíbeného místa.

Měla jsem tu čest kráčet po boku svého manžela, když jsme spolu procházeli pustinami zklamání, kde nám hrozilo, že nás pohltí odrazení jako pohyblivý písek. Sledovala jsem, jak se modlí, rozumuje a volá: „Bože, kde jsi?!“

Probděli jsme mnoho nocí a lámali si hlavu nad tím, co jsme udělali špatně. Šlápli jsme vedle? Udělali jsme nějakou chybu, kterou bychom měli napravit?

Velice brzy každé ráno, ještě dřív, než vyšlo slunce, odcházel John, aby naslouchal a hledal odpověď ... a doufal, že právě tento den vše objasní a přinese změnu. Netrpělivě jsem čekala na to, až se vrátí domů. Naše děti už byly dávno vzhůru, když se vracel.

„Řekl ti Bůh něco?“ zašeptala jsem.

A John jen zatřásl hlavou. Mé srdce zaplavil smutek a zastínil i mou naději.

Copak jsme se zbláznili? Slyšeli jsme kdy vůbec Boha? Je to možné? Jestliže nás Bůh zavedl na toto místo, proč tedy nyní uprostřed našeho zoufalství mlčí?

Ano, já jsem na poušti fňukala.

Kéž bych tak tenkrát mohla vědět to, co vím teď. Celým tím obdobím bych procházela s lehčím srdcem a krokem plným víry, protože bych si uvědomovala, že mě právě Bůh pročištěje a připravuje.

Ve světle toho všeho mám pocit, že je tato kniha průvodcem a v mnoha ohledech i darem. Chopte se lekcí, které toto období přináší, a v tom příštím vám budou velice k užítku.

A ještě vás chci povzbudit: Nejste sami!

— Lisa Bevere
autorka bestsellerů *New York Times*
spoluzakladatelka organizace *Messenger*
International

ÚVOD

Tato kniha vypráví o mé cestě pustinou, ale také o podobných cestách mnoha dalších lidí. Ještě jsem „nedorazil do cíle“, ani jsem nedosáhl všeho, co pro mě Bůh má, ale modlím se, abyste na těchto stránkách našli sílu a odvalu jít vpřed vstříc svému osudu, který pro vás Bůh připravil.

Netvrdím, že je zcela vyčerpávající a vše obsahující studii. Lze toho napsat mnohem víc. Tento záznam mi však plyne přímo ze srdce a dotýká se hlavních aspektů období v pustině. Záměrem této knihy je představit vám toto téma a poskytnout prostor Duchu Svatému, aby toto poselství zosobnil a použil ve vašem životě.

V této knize probereme, co to pustina je a co pustina není. Budeme se zabývat tím, jaký má záměr a užitek. Modlím se, abyste v těchto příkladech, ilustracích a slovech výuky uviděli, jak obdobím pouště a pustiny kráčet s moudrostí.

Až tuto knihu budete číst, zajistě si všimnete, že k mnoha mým osobním zkušenostem došlo během prvních dvou postavení, která jsem během služby měl. Nejprve jsem čtyři a půl roku sloužil svému pastoru a jeho hostům v Dallasu v Texasu. K mé zkušenosti na poušti došlo během posledních osmnácti měsíců v této službě. Pak jsem sloužil dva a půl roku jako pastor mládeže ve sboru na Floridě. V tomto postavení jsem prožil období v pustině. Ve srovnání s ním vypadalo to první v Dallasu jen jako procházka růžovou zahradou. Je to velice zvláštní, ale i toto intenzivní období putování po poušti trvalo osmáct měsíců.

Prožil jsem během svého života nějaká další vyprahlá období? Ano. Ale v době, kdy se dostavila, jsem už chápal mnohem víc, co

znamenají. A tak jsem už neustále nevolal: „Bože, co se to děje?“ Ani: „Bože, kde jsi?!“ Během těch předchozích zkušeností jsem se toho hodně naučil a věděl jsem, co se děje i jaká reakce má z mé strany následovat.

Mluvil jsem s bezpočtem mužů i žen, kteří se nacházejí uprostřed tohoto období. Když spolu mluvíme, slychávám většinou o zmatku a frustraci. Mnoho z nich vůbec netuší, co se vlastně děje. Na toto téma jsme nedávno spolu s manželkou Lisou vytvořili dva podcasty. Získali jsme zatím nejvíc reakcí lidí ze všech témat, o kterých jsme kdy mluvili. A to mě přimělo k tomu, abych se znovu vrátil k první knize, kterou jsem kdy napsal. Původně vyšla pod názvem *Vítězství v pustině*.

Tu knihu jsem napsal téměř před třiceti lety. Když jsem ji pečlivě pročítal, uvědomil jsem si, že byla prorockým poselstvím, které se hodilo pro konec 80. a začátek 90. let. A tak jsme spolu s editorem vybrali úseky nadčasové pravdy a celou ji přepsali. Tato kniha tedy není ani upravenou ani zmodernizovanou verzí, ale spíš zcela novým, čerstvým poselstvím. Jsem přesvědčen, že kniha, kterou držíte v ruce nyní, je nadčasovým poselstvím, které lidem pomůže, a to jak nynější generaci i těm dalším, projít zdárně tímto důležitým obdobím.

V Kazateli 3,1 čteme: „Všechno má svou chvíli, každý záměr pod nebem má svůj čas“. V našem životě se střídají různá období a každé z nich má určitý záměr. Abychom mohli jednat správně, je velmi důležité pochopit záměr daného období. Bylo by zajímavé vidět, jak člověk oblečený v zimní kombinéze nasedne do sedačkové lanovky a se svým snowboardem vyjede až na vrchol hory, kde se ale jak široký tak dlouhý rozplácne na zemi. Proč? Protože je léto a nikde není žádný sníh! Jeho jednání je užitečné pro zimu, ale pro současné období je zcela nevhodné.

V této knize bych rád předal porozumění tomuto důležitému období prořezávání a posilování. Jeho záměrem je příprava. Velice brzy zjistíte, že mnoho toho, o čem budu mluvit, se týká služby. Všichni jsme povolání. Někteří do obchodu, jiní na pole vzdělání, někteří do zdravotnictví, další do vlády, a seznam by mohl pokračovat dál. Mým povoláním je pětidílná služba, takže se mé příběhy týkají této služby. Nicméně se tyto principy dají použít v každé oblasti života, do které vás Bůh povolal. Ti ve sféře obchodu a podnikání potřebují čas přípravy na své povolání, stejně tak jako služebníci evangelia. A platí to i o ostatních oblastech života.

Ještě jedna věc: V části, kterou jsem nazval „Tipy pro přežití při vaší cestě“, jsem zahrnul něco navíc jako bonus. Jsou to stručná, samostatná zamyšlení a slova povzbuzení, která se nějak týkají toho, aby byl váš pobyt v pustině co nejplodnější. Mám naději, že vám toto poselství přinese světlo, abyste nemuseli trpět v nevědomosti, jako kdysi já sám. Rád bych vás povzbudil, abyste i nadále hledali Toho, který jediný může dát naplnění a uspokojení.

Upřímně váš,
John Bevere
leden 2019.

1

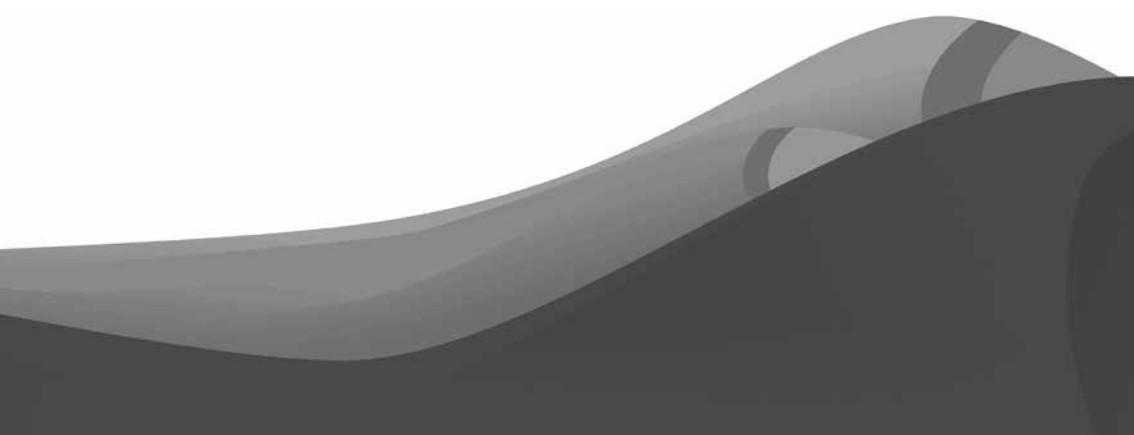
“KDE JSI?!”

Když zakoušíme vyprahlost a bezútěšnost s vyrovnaným klidem, dosvědčujeme svou lásku k Bohu. Když nás však navštíví svou sladkou přítomností, dosvědčuje On svou lásku k nám.

- Madame Guyon / Jeanne-Marie Bouvier de la Motte-Guyon

Půjdu-li na východ, on tam není, pakliže nazpět, nepochopím ho; když koná něco nalevo, nezahlednu ho, jestliže se skryje napravo, rovněž ho neuvidím.

- Jób 23,8-9

Byl jsem naštvaný úplně na všechny a vlastně jsem ani nevěděl proč.

Všechno bylo špatně.

Náš prvorozený syn Addison měl rok a půl a já s ním neměl vůbec trpělivost.

Na svou ženu Lisu jsem řval.

Byl jsem zklamaný ze svého pastora.

Na lidi, se kterými jsem pracoval, jsem byl naštvaný.

A kdybych byl tenkrát upřímný, asi bych musel uznat, že jsem byl zklamaný a uražený i na Boha. Fňukal jsem: „Co to jen děláš?“

„Proč v mém životě nejednáš?“

„Kde je naplnění Tvých příslibů?“

„Proč ke mně nemluvíš?“

A pořád dokola jsem se přistihoval, jak mumlám tuto chabou výmluvu: „Kde jenom jsi?“

Už jste někdy zažili to, že vám připadalo, že je vám Pán tak blízko, že stačí zašeptat Jeho jméno a *hned v tu chvíli* byl u vás?

Pak ale přišlo období, kdy jste Mu posílali jeden vzkaz za druhým, ale odpověď nepřicházela. Zdálo se, že se z vašeho života nadobro vytratil. Možná se v takové situaci nacházíte právě teď a do ticha byste nejraději vykřičeli tutéž otázku, kterou jsem tenkrát opakoval já: „Bože, kde jsi?“

Byl jsem v pustině a nevěděl jsem o tom. Bydlel jsem v Dallasu v Texasu a myslel jsem si o sobě, že jsem dobrý následovník Ježíše, na kterého Bůh zapomněl. Byl jsem tehdy mladý křesťan a myslím, že to byl můj úplně první pobyt v pustině.

Předtím stačilo jen zavolat a Pán mi okamžitě odpovídal. Vzpomínám si, jak pohotově naplňoval i ty nejtriviálnější žádosti. Jeho přítomnost byla tak blízko. Byla zjevná a silná. Nyní jsem nechápal, co se to děje. Den za dnem jsem byl na kolenou a volal: „Bože, co se to děje? Připadá mi, že jsi na míle daleko!“

Neustále jsem zkoumal svůj život a ptal jsem se: „Jakého hříchu jsem se dopustil?“

Samozřejmě že jsem opakovaně sklouznul k nějakému hříchu, jako asi každý člověk na této planetě, ale také jsem vždy hned činil pokání a prosil Ježíše za odpuštění, které nabízí. Pokud mi bylo známo, v mém životě nebyl žádný závažný, vědomý hřích.

„Bože, proč už se mnou nemluvíš?“ ptal jsem se den za dnem.

V žádném případě se to určitě nedalo srovnávat s velkým Božím mužem Jóbem, ale některé mé reakce byly podobné. Jóbova slova, která mi kdysi zněla cize, mi nyní dávala smysl. Některé z těch veršů velice dobře vystihovaly pocity toho, co mi připadalo jako opuštění v pustině.

„Půjdu-li na východ, on tam není, pakliže nazpět, nepochopím ho; když koná něco nalevo, nezahlednu ho, jestliže se skryje napravo, rovněž ho neuvidím.“

(Jób 23,8-9)

Stále jsem se modlil, ale nebe se zdálo být nedobytné.

Pak mi Pán ukázal, že se křesťanský život podobá tomu, jak vyrůstá dítě. Byl jsem předtím duchovní nemluvně, ale nyní jsem přicházel do nové fáze. V tu dobu jsem měl před očima skvělý příklad. Addison měl asi rok a půl. Lisa byla skvělá maminka, takže jakmile zafňukal, hned byla u něj a postarala se o něj. Během chvilky ho držela v náruči a on si užíval jejího bezpečí a útěchy, když ho kojila.

Pak ale bylo potřeba, aby se Addison vydal na cestu k dospělosti. U všech našich dětí, máme spolu čtyři syny, přišel čas, kdy se museli začít krmit sami. To byl teda binec, to si ani neumíte představit! Když se takové děti snaží nakrmit, polovina jídla je na židličky a na podlaze pod nimi.

Děti jsou mrzuté, že už je rodiče nechtějí krmit tak, jako dřív, ale vy jste jen zodpovědnými rodiči. Když kolem sebe naši synové rozhazovali jídlo, měli jsme sto chutí přiskočit a nakrmit je, ale věděli jsme, že by to jen zabrzdilo jejich pokrok. Nechali jsme naše kluky růst. Rozhodně jsme nechtěli dopadnout tak, že je budeme krmit lžičkou ještě v osmnácti letech!

Děti rostou a to, kolik pomoci potřebují, se postupně mění v závislosti na jejich růstu a rozvoji. Bůh se podobně chová k nám, abychom se mohli rozvíjet a duchovně dospět. Když se znovuzrodíme a jsme naplněni Jeho Duchem, pak se po nějakou dobu projeví při našem každyčká zavození. Ale pak, po nějaké době, a mám naději, že se všichni dostaneme do bodu, kdy už nebudeme chtít jen mléko (Židům 5,12), nechá nás procházet obdobími, kdy nebude reagovat okamžitě na každé naše zvolání, aby nám tím pomohl vyrůst a dospět.

Když mi Pán pomohl pochopit, že duchovní růst a dospívání je podobné procesu, kterým musí z dětství do dospělosti projít

každý člověk, začal jsem se víc soustředit na jinou věc. *Copak jsem se mylil? To, čím procházím, není nějaký trest od Boha? Je možné, že jsem se ocitl v pustině, abych se něčemu naučil? Abych vyrostl v nějaké oblasti, a to mi pak pomůže lépe následovat Ježíše a sloužit Mu?*

Potom jsem si uvědomil, že přesně totéž se stalo Ježíši. Téměř okamžitě poté, co Jej Jan pokřtil a Otec Ho pochválil, byl veden Duchem na poušť. Nebylo to trestání a rozhodně se nedopustil žádného hříchu.

Takže během toho, co jsem se našťavaně litoval, mi to najednou došlo: *Aha, možná, že tato zkušenost v pustině není až tak strašná, za jakou ji pokládám?*

Pohled na pustinu

Pokud máme být jako Ježíš, musí se rozvíjet náš charakter. A právě pustina je častokrát místem, které si k tomu Bůh vybírá. A častokrát nám připadá, když jsme uprostřed ní, že je Bůh na míle daleko a že jsou Jeho přísliby prázdné. To je však jen pocit a nikoli skutečnost. Po pravdě je nám Bůh na dosah ruky, protože slíbil, že nás nikdy neopustí (Židům 13,5).

Pustina je místo, kde se zdá, že jde člověk přesně opačným směrem, než kam vedou jeho sny a přísliby, o kterých si byl kdysi jistý, že mu je Bůh dal. V pustině nevnímáte duchovní růst ani rozvoj. Ve skutečnosti vám může připadat, že se vracíte zpět. Zdá se, že Jeho přítomnost slábne, místo aby rostla. Dokonce se můžete cítit nemilovaní a ignorovaní. Ale není tomu tak.

Ve skutečnosti je pustina velmi běžným místem, kde se upřímní následovníci Krista nachází. I když ve chvíli, kdy tam jste, se cítíte velmi osamocení. Pravdou je, že je pustina velice důležitým cílem pro každé Boží dítě. A dokonce proto, aby člověk zdravě rostl jako učedník Ježíše, je někdy potřeba několik cest do pustiny.

Moc bych si přál, abych vám mohl říct, že si můžete na mapách v Googlu najít cestu, která by vám ukázala zkratku z tohoto pustého místa ven, nebo objížďku, po které byste se mu mohli vyhnout, ale taková cesta neexistuje. A je to dobře, protože, moji milí, cesta pustinou, když se smíříme s touto dobou či obdobím, je nezbytná k tomu, abychom zdárně došli do zaslíbené země!

Co to vlastně ta pustina je?

Naštěstí většina z nás nemusela doopravdy fyzicky přežívat na pustém místě, jakým je třeba poušť, kde je jen málo vody a jen těžko se hledá nějaké přístřeší. Dny jsou horké, noci studené. Člověk je tam sám. Má žízeň a hlad. A navíc je ztracený a vůbec neví, jak najít cestu ven. Možná jsme touto zkušeností nikdy neprošli, ale známe pocity, které pustina přináší. V této knize se podělím o zásadní události ze svého vlastního pobytu v pustině. Zažil jsem takových pobytů několik a ani jeden nebyl procházka růžovou zahradou!

Dobrá zpráva však je, že navštívení pustiny nemusí být negativním obdobím, pokud chceme horlivě poslouchat Boha. Víím, že to zní protichůdně, ale cíl pustiny je velice pozitivní: vycvičit, pročistit, posílit a připravit nás k novému jednání Božího Ducha, což v nás bude mít za výsledek to, že ponese více ovoce.

Mnoholidí, když se ocitne v pustině, začne nevědomky panikařit a chovat se nemoudře. Aniž by to chápali, usilují o špatné věci a dělají špatné věci. Příkladem může být třeba radikální změna v zaměstnání nebo změna církve. Zkrátka jakákoli drastická změna v životě, o které jsou přesvědčeni, že jim přinese štěstí nebo dovede věci znovu do normálu. Pro svobodného člověka to může například být to, že bezhlavě skočí do nového vztahu poté, co prožil bolestivý rozchod.

Jestliže hledáte únikovou cestu předtím, než porozumíte, proč vás Bůh umístil do obzvláště „suché“ situace, nevědomky si tím prodloužíte čas, který v pustině strávíte. Může vám to přinést jen další těžkosti, frustrace, či dokonce porážku, protože jste nepochopili období nebo místo, do kterého vás Bůh přivedl.

To byl i případ dětí Izraele během jejich čtyřiceti let v pustině. Nedostatek porozumění tomu, co se děje, způsobil, že celá generace nebyla způsobilá zdědit zaslíbenou zemi. To je velmi smutné! Boží záměr, proč je vedl do pustiny, bylo, aby je vyzkoušel, vycvičil a připravil z nich mocné válečníky, kteří budou schopní zabrat svou zaslíbenou zemi, svůj nový domov. Místo toho se ale dívaly děti Izraele na pustinu jako na trest. Proto reptali, stěžovali si a neustále po něčem dychtili.

Když nastal čas opustit pustinu a dobýt zaslíbenou zemi a zabrat ji, poté, co se jejich zvědové vrátili a předali svou zprávu, naslouchal lid špatné zprávě těch, co reptali a stěžovali si. Na výběr měli Boží přísliby a moc a pohled člověka a neschopnost. Rozhodli se uvěřit člověku místo Bohu. Uvěřili lži, že by byli poraženi a nedostali by svou zemi oplývající mlékem a medem. To, že neznali Boží povahu a charakter, je vedlo ke zlému jednání.

A tak Bůh řekl: „Dobrá, ať je po vašem.“ Co mělo být krátkou jednoletou cestou pustinou, stalo se celoživotní poutí.

Au! Takové rozhodnutí ve svém životopise rozhodně nechceme, že? Můžeme se však poučit z jejich chyb, jak zdůrazňuje apoštol Pavel: „Tyto všechny věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno k napomenutí nám“ (1. Korintským 10,11).

Pokud se naučíme rozpoznávat, že jsme vstoupili do pustiny, místo abychom skřípali zuby a stěžovali si, můžeme být vděční, protože víme, že po tomto místě je na řadě „zaslíbená země“ nové zralosti, nové moci, nového požehnání, nové příležitosti

a naplněných příslibů. No nepomohlo by vám to během těch těžkých časů? Můžeme jen souhlasit s Jakubem, který píše:

Pokládejte za velikou radost, moji bratři, když upadnete do rozličných zkoušek ... A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo. (Jakubův 1,2; 4)

Tipy pro přežití při vaší cestě

#1 Pochopte načasování

Většina z nás je pustinou překvapena. Bůh je velice dobrý. My si zvykneme na Jeho požehnání, Jeho přítomnost a přísliby. A očekáváme, že dobré časy nikdy neskončí. Pak si ale jednoho dne uvědomíme, že se něco změnilo. Takže místo toho, abychom panikařili, je důležité udělat krok zpět a získat lepší perspektivu. Je potřeba pochopit to, čím procházíte. Pokud totiž člověk nepochopí toto období a neporozumí tomu, kde se nalézá, pak reaguje nesprávně.

Je to podobné, jako když se přestěhujete z jižní Floridy někam do severní Kanady. Když přijde zima a teploměr začne ukazovat hodnoty pod nulou, je dobré uvědomit si, kde jste, abyste nevyšli ven bez kabátu!

Totéž se dá říct i o pustině. Pokud nevěnujete pozornost věcem, které signalizují, že jste se ocitli v pustině, pak budete zakoušet velkou frustraci a dopustíte se možná velkých chyb. Ve Starém Zákoně čteme, že synové Isachara „byli schopni rozumět časům a věděli, co má Izrael dělat“ (1. Paralipomenon 12,33).

Když pochopíte svůj čas v pustině, budete také vědět, co máte dělat.

Znamená pobyt v pustině, že jsem to opravdu zpackal?

Dobrá otázka!

Mnoho z nás se, když se ocitneme v pustině, ptá: „Co jsem udělal špatně? Čím jsem se Bohu znelíbil?“ A dává to smysl. Je to nepochopení významu nebo cíle pustiny.

V Bibli i v celé historii vidíme, jak muži i ženy zjistili, že se jim pustina stala dobou přípravy na jejich osud od Boha. Pustina tedy není to, že vás Bůh odmítl, ale místo, kde vás připravuje.

Jsem přesvědčen, že je možné ocitnout se na suchém místě kvůli špatným rozhodnutím v životě. Nehledě na to, jak moc podobní už Ježíši jsme, stále musíme jednat s hříchem a neustále máme potenciál něco pokazit. Takže je možné, že nás do té příkopy dostalo opravdu špatné rozhodnutí nebo několik ne příliš dobrých rozhodnutí.

Důležité je však toto: máme Boha, který odpouští, a úžasného velekněze, který rozumí našim slabostem. Takže první krok, jak se dostat ven z té příkopy nebo jak začít směřovat k východu z pustiny, kterou jsme si sami způsobili, je jít za naším milujícím Otcem a říct: „Tatínku, zhřešil jsem tímto hříchem _____ (doplňte si sami). Prosím, odpusť mi. Činím z něj pokání a teď budu díky Tvé milosti žít jinak.“

Chci tím říct, že i když jste na pustém místě kvůli nějakým chybám, které jste v životě udělali, urovnejte to s Bohem a dovolte Mu, aby ve vás udělal to, čemu vás chce naučit, a jděte dál. Opusťte tuto poušť raději dřív než později. Načasování je samozřejmě na Bohu. Žalmista píše: „Mé časy jsou ve tvé ruce“ (Žalm 31,16). Nejpravděpodobnější však je, že se v pustině nacházíte, protože je to přesně to místo, kde vás Bůh chce mít. Neudělali jste žádnou

chybu, která by vás dostala na toto místo těžkostí. Vím, že v určitém ohledu je to kvůli tomu ještě těžší se s touto zkušeností vyrovnávat. A také proto píšu tuto knihu. Chci vám pomoci porozumět tomu, jak se Bůh na pustá místa dívá a jak moc si je chce použít, aby nám pomohl vyrůst a připodobnit se Ježíši!

Dále je velmi důležité zdůraznit, že vás Bůh nepřivedl na pustinu proto, aby se vás zřekl a nechal vás napospas ďáblovým nástrahám. Předtím, než mohla druhá generace Exodu vstoupit do zaslíbené země, připomněl jim Bůh:

Pamatuj na celou cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vedl těchto čtyřicet let pustinou, aby tě pokořil, vyzkoušel a poznal, co je ve tvém srdci, jestli budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne. (5. Mojžíšova 8,2)

I když to Izraelci opravdu pokazili a zůstali na poušti mnohem déle kvůli své pošestlosti, nevděku a vzpouře, Bůh se to vše chystal změnit v něco dobrého! A přesně to On dělá! Jsem tak rád! Vy ne?

Nemylte se. Bůh nepřestane v našem životě jednat jen proto, že se ocitneme v pustině. On nás *provádí tou pustinou*. Bez Něj bychom jí nikdy neprošli. A také to není místo, kde by nás odložil a nechal do doby, než si nás zase bude chtít použít. Tak náš slitovný Bůh nejedná. Naopak. Je to místo a čas, kdy jedná velice mocně.

Možná znáte přísloví „pro samé dříví nevidět les“. No, s pustinou je to velmi podobné. Je velice těžké vidět, že Bůh jedná, když se nacházíte uprostřed ní.

Je potřeba jasně formulovat jednu důležitou pravdu. Pustina není místem porážky, přinejmenším ne pro ty, již poslouchají Boha. Ježíše, který byl vyhladovělý a zesláblý, který neměl žádného člověka, jemuž by se mohl svěřit nebo jenž by Jej mohl povzbudit, který prožil čtyřicet dní bez fyzického pohodlí či nadpřirozených

projevů, napadl v pustině ďábel. Ježíš jej porazil Božím Slovem! Pustina není místem, kde by byly Boží děti poraženy: „ Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu ...“ (2. Korintským 2,14).

Když pobýval izraelský lid na poušti, napadali je okolní národy té oblasti. Bůh jim řekl, že se mají bránit. Izraelci porazili Emorejce (4. Mojžíšova 21,21-25), Midjánce (4. Mojžíšova 31,1-11), a lid Bášanu (4. Mojžíšova 21,33-35). Kdyby bylo Božím záměrem, aby zakusili porážku, neřekl by jim, aby se bránili. I když cesta pustinou nebyla zamýšlena jako porážka, většina z těch, co vyšli z Egypta, zahynula, aniž by vstoupila do zaslíbené země. Bůh to tak však nechtěl. Byl to spíš smutný výsledek jejich neposlušnosti.

Snad už jste teď ve svém srdci pevně přesvědčeni, že důvod, proč se ocitáme v pustině, není Boží trest nebo Jeho nelibost s námi. Není to ani místo, kde by nás Bůh opustil a zapomněl na nás. A není to ani místo, kde si lehneme a smíříme se s porážkou!

Bůh chystá něco dobrého!

Pobývání v pustině není určeno k tomu, abychom vyhledávali znamení, požehnání, hojnost či zázraky, ale je to čas, kdy máme hledat Boží srdce. To v nás vybuduje dobrý charakter a dodá nám sílu. Je to čas, kdy máme žít svou vizi. Když nebudeme jasně vidět zaslíbení ve svém srdci, může nám toto období připadat odrazující a začneme si stěžovat.

Pokud ve svém životě chápete, kde a proč se právě nacházíte, získáte ten správný pohled na život. Pak budete schopni vidět Boží ruku, i když neucítíte Jeho dotek. Je to čas, kdy vaše láska k Bohu dozrává a přechází od „Co pro mě uděláš?“ k „Co chceš, abych pro Tebe udělal?“

Už dříve jsem zmínil frustraci, kterou vyjadřoval starozákonní svatý Jób. Nedokázal pochopit, co Bůh dělal. Ať se otočil kamkoli, nedokázal nalézt Boha! Kdyby tím jeho uvažování skončilo, byla by to opravdová „depka“. Jób se však v zoufalství nevzdal a pronesl tato slova víry a naděje:

Vždyť on zná mou cestu, kdyby mě vyzkoušel, vyjdu jako zlato. (Jób 23,10)

To je ale dechberoucí poznání! Ať se snažíme pochopit, kam nás Bůh vede, sebevíc, On je ten, kdo zná naši cestu. Můžeme Mu zcela důvěřovat, protože apoštol Pavel píše: „ Jsem si jist právě tím, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Krista Ježíše /věrně dokončí proces vašeho růstu skrze jednotu s Ním – dosl. překlad z angl. jazyka TPT Bible; pozn. překladatele/“ (Filipským 1,6).

A my víme, že je to pravda ... dokonce i v pustině.

2

DOBŘÁ SPOLEČNOST

Když křesťané čelí protivenství, povstávají pak vznešenější. Jsou jako stromy, jež rostou na horských hřebenech – přestože jimi zmitá vítr, jsou to stromy, ve kterých nacházíme to nejtvrdší dřevo.

- Billy Graham

Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou ...

- Lukáš 4,1

Vítejte v pustině! Překvapil vás tak radostný pozdrav? Běžně si totiž nemyslíme, že strávit nějakou dobu v duchovní pustině je něco dobrého. Vězte tedy, že si náš milovaný Otec takových míst velice váží a že jste nyní v dobré společnosti.

Pokud si myslíte, že pustina není zrovna nejlepším místem, kam se na své cestě víry dostat, pak bych vás rád vyzval, abyste to zvážili znovu! Je totiž pravdou, že v pustině nalezneme stopy nesčetných svatých, dokonce i Syna Božího, kteří zde strávili důležitou dobu.

Jinými slovy, když se ocitneme v pustině, jsme v dobré společnosti a nejsme sami.

Prosím, nemějte mi za zlé, že uvádím několik jmen, ale seznam těch, kteří pobývali v pustině, je docela oslnivý.

Už jsme se zmínili o Jóbovi. Je to člověk, kterého Bible popisuje takto: „onen muž byl nejzámožnější ze všech synů východu“ (Jób 1,3). Přišel o všechno. O svůj majetek, své děti, zdraví, podporu manželky. Přímého a spravedlivého člověka Jóba jeho blízcí přátelé také obvinili z tajných hříchů. Ve své pustině byl Jób tak zoufalý, že prohlásil, že by bylo lepší, aby se nikdy nenarodil.

V pustině požádal Bůh Abrahama, bohatého muže z Uru, který se pohodlně usadil, aby vyrazil na cestu a našel novou, zaslíbenou zemi. A Sára tam byla s ním. Na každém kroku! Většinu své cesty prožili v pustině.

I Mojžíš byl s pustinou dobře obeznámen. Vyrostl na dvoře faraóna jako princ, ale poté, co zabil Egypťana, ocitl se na okraji pouště a čtyřicet let tam pásł ovce. Tam se Mojžíši ukázal samotný Bůh v hořícím keři:

Mojžíš pásł ovce svého tchána, midjánského kněze Jitra. Jednou vedl ovce za pustinu a přišel k Boží hoře, k Chorébu. I ukázal se mu Hospodinův anděl v ohnivém plameni zprostřed keře. Mojžíš hleděl, hle, keř planul ohněm, ale nebyl stravován. Mojžíš si řekl: Odbočím a prohlédnu si ten veliký úkaz, proč ten keř neshoří. Když Hospodin viděl, že odbočil, aby se podíval, zavolal na něho Bůh z prostřed keře: Mojžíši, Mojžíši! Ten odpověděl: Tady jsem.
(2. Mojžíšova 3,1-4)

Víme, že se pak vrátil do Egypta a vyvedl z něj svůj lid. Kam? Samozřejmě do pustiny!

V pustině se setkáme i s Josefem, nejoblíbenějším synem jeho otce, kterého vlastní bratři hodili do cisterny a poté ho prodali jako otroka do Egypta. Později byl vsazen do vězení. Odsoudili ho za zločin, který nespáchal. Tam, uprostřed faraónova vězení, se Josefovi zjevil samotný Bůh a Josef pak mohl vyložit význam snů pekaře a číšníka. Nevědomky byl připravován na to, aby vyložil i faraónův sen.

A pak je zde král David. Samuel prorokoval, že se stane dalším králem. Přesto se David krátce nato připravoval na kralování v jeskyních a nehostinných pustinách. Tam se Mu Bůh zjevil jako jeho Pastýř, jeho Síla, Štít a Pevnost.

Jan Křtitel byl pokládán za velkého proroka. Jeho otec mu vyprávěl o vizi, která jeho povolání vyjevila. A přesto se mu Bůh zjevil v pustině, ne na biblické škole. Jan nakonec pobýval v judské

poušti, nosil na sobě velbloudí srst a živil se kobyilkami. Lukáš 3,2-3 říká: „ ... stalo se slovo Boží k Janovi, synovi Zachariáše, v pustině. I šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání k odpuštění hříchů“.

V pustinách v Arábii došlo k tomu, že Bůh zjevil tajemství toho, co se později stalo velkou částí Nového Zákona, apoštolovi Pavlovi. Ten napsal, že bylo Božím záměrem „zjevit ve mně svého Syna, abych evangelium o něm hlásal mezi pohany, neporadil jsem se hned s tělem a krví, ani jsem nevystoupil do Jeruzaléma k těm, kdo byli apoštoly dříve než já, nýbrž odešel jsem do Arábie a pak jsem se zase vrátil do Damašku.“ (Galatským 1,16-17)

A kde byl apoštol Jan, když přijal *Zjevení Ježíše Krista*?

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník soužení, království a vytrvalosti v Ježíši Kristu, jsem se ocitl pro Boží slovo a svědectví Ježíše Krista na ostrově zvaném Patmos. (Zjevení 1,9)

Patmos byl opuštěným ostrovem. Dokonalým místem pro zkušenost pustiny.

Ale nejdůležitější je, že v pustině jste ve společnosti Ježíše, který poté, co před zraky veřejnosti přijal požehnání Otce a Ducha svatého, byl z jejich popudu veden do pouště, kde jej ďábel pokoušel.

Zjistil jsem, že je v tom častokrát určitý vzor. Bůh nám ukáže skvělé věci, které skrze nás chce v budoucnu vykonat, a pak nás vede přímo do pustiny, aby nás připravil.

Jestliže bylo potřeba, aby v pustině pobývali nějakou dobu tito velcí svatí a dokonce náš Pán Ježíš, pak mi pomalu dochází, že bude dobré, když tam nějaký čas strávím i já, i když si samozřejmě

přeji, aby existovala i snazší cesta. Pustina je místem, kde nás Bůh zkouší, pokořuje, posiluje a pročistuje. Tam v nás utváří zbožný charakter. Je to příprava na budoucí plodnou práci pro Jeho království.

Nejskvělejší na pustině je to, že je to místo, kde se zjevuje samotný Bůh novým, čerstvým způsobem! Prorok Izajáš napsal:

Ano, Hospodin potěší Sijón, potěší všechny jeho trosky, jeho pustinu promění v zahradu Eden, jeho step v Hospodinovu zahradu. Bude se v něm nacházet veselí a radost, písně díky a zvuk prozpěvování. (Izajáš 51,3)

Zahrada Eden byla místem, kde se Bůh ukazoval a zjevoval Adamovi a kde spolu měli společenství.

V pustině člověk dostane hlad a žízeň po Bohu. A proto když je Bůh připraven se zjevit, v tomto zuboženém a zoufalém stavu se člověk snáze odkloní od záležitostí života a přimkne se k Němu. Pokud máme odpovědět na Boží volání, pak bude náš prožitek vypadat podobně. Právě v pustině se nám Pán zjeví novým způsobem. Izajáš 45,15 říká: „Přece ty jsi Bůh, který se skrývá, Bůh Izraele, zachránce“. Těm, kteří po Něm hluboce touží, se skrývá, aby v nich vyvolal ještě větší hlad po nadšení z důvěrného vztahu. Pán se také skrývá před těmi, kdo po Něm nehladoví. On není žádnou samozřejmostí. A není také ničím obyčejným.

Tipy pro přežití při vaší cestě

#2 Nehledě na to, jak osamělí se cítíte, Bůh je vždy přítomný

Důležitou zkušeností při pobytu v pustině je častokrát to, že se nám zdá, že tam Bůh vůbec není. Právě ve chvíli,

kdy nejvíc potřebujete vnímat Jeho přítomnost, zdá se, že je na míle daleko.

Je důležité, abyste porozuměli, že jsou dva projevy Boží přítomnosti. První se zakládá na slovech z Bible: „Nezanechám tě, ani tě neopustím“ (Židům 13,5). To je všudypřítomný Bůh. Je to Boží přítomnost, o které mluví David: „Vystoupím-li na nebesa, tam jsi ty. Ustelu si v podsvětí, jsi i tam“ (Žalm 139,8). Pokud věříte tomu, co říká Bible, a důvěřujete Bohu, pak nehleďte na to, jak se cítíte nebo co se stane, Bůh je s vámi.

Ten druhý druh Boží přítomnosti, který se nám všem tak líbí a je nedílnou součástí křesťanského života, je projevená Boží přítomnost. „Projevit“ znamená přivést z neviděného do viditelného, z neslyšitelného do slyšitelného, z neznámého do známého. Je to okamžik, kdy se Bůh projeví jako skutečný našim fyzickým smyslům. Je nádherné užívat si tento okamžik. Může k tomu dojít během uctívání, soukromé modlitební chvíle, při procházce lesem nebo během obyčejných denních aktivit. A seznam okamžiků, kdy k tomu může dojít, je nekonečný.

Takže když jste v pustině hladoví a žízniví po Bohu a On nepřijde a nepožehná vás Svou překrásnou, dechberoucí přítomností, uvolněte se a spoléhejte na Jeho zaslíbení. Tím největším je „Nezanechám tě, ani tě neopustím“. Když Ho oslavujeme, aniž bychom vnímali Jeho projevenou přítomnost, vyjadřuje to ještě více naši neutuchající lásku vůči Němu.

Hladoví po Bohu

Bůh se těm, kteří Jej hledají z celého srdce, dá nalézt.

Pamatujte, že Bůh řekl, že přivedl děti Izraele do pustiny, aby je pokořil a přiměl je hladovět. Místo aby však hladověli po Bohu tak jako Jozue, lid hladověl po věcech, od kterých je Bůh vzdálil. Když pak přišel, aby se jim ukázal tak, jak se zjevil Mojžíši, neměli na Něj „chuť“. Ve skutečnosti Jej odmítli. V 5. Mojžíšově čteme:

I stalo se, když jste slyšeli ten hlas z temnoty - zatímco hora plála ohněm - že jste ke mně přistoupili, všichni předáci vašich kmenů a vaši starší, a řekli jste: Hle, Hospodin, náš Bůh, nám ukázal svou slávu a svou velikost a slyšeli jsme jeho hlas z ohně. Dnes jsme viděli, že Bůh může mluvit s člověkem a ten zůstane naživu. Teď však proč bychom měli zemřít? Vždyť nás stráví tento velký oheň. Jestliže budeme ještě dále poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, zemřeme. Vždyť kdo z těla slyšel hlas živého Boha mluvícího z ohně jako my a zůstal naživu? Přístup ty a poslouchej všechno, co bude říkat Hospodin, náš Bůh. Ty nám pak řekneš všechno, co Hospodin, náš Bůh, poví tobě. Vyslechneme to a budeme dělat.
(5. Mojžíšova 5,23-27)

Bůh toužil ukázat se jim tak, jako se ukázal na poušti Mojžíšovi, ale oni couvli a po Mojžíši žádali: „Přístup ty a poslouchej všechno, co bude říkat Hospodin, náš Bůh. Ty nám pak řekneš všechno, co Hospodin, náš Bůh, poví tobě. Vyslechneme to a budeme dělat“.

Je to smutné, ale tento lid Boha nikdy *nepoznal*. Jen o Bohu *věděli*. A proto také nikdy nedokázali dělat to, co jim přikázal. Kvůli tomu, že Jej nepoznali, nikdy nespatriili zemi, která jim byla přislíbena, a zemřeli v pustině.

Když nás Bůh přivádí do pustiny tak, jako to udělal Janovi, Mojžíši, Davidovi, Josefovi, Pavlovi a dalším, dělá to proto, aby nás vyzkoušel, zda po Něm budeme hladovět nebo zda budeme hladovět po pohodlí a potěšeních, kterých se nám v pustině nedostává. Jakub napsal:

Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše. Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: ‚Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá?‘ Ještě větší je však milost, kterou dává. Proto Písmo praví: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.‘ Poddejte se tedy Bohu. Postavte se proti Ďáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte srdce, lidé dvojí mysli“. (Jakubův 4,3-8)

Když se přiblížíme k Bohu a hledáme Jej z celého srdce, On se přiblíží k nám. Děti Izraele zajímaly více jejich vlastní touhy (žádosti) než ty Boží. Byli to cizoložníci a cizoložnice, kteří hledali jen pohodlí a bezpečí, jež jim mohl nabídnout svět. Velice rychle zapomněli na to, že všechen ten luxus a majetek nedokázal zachránit ani Egypťany ani jejich armádu.

Bůh říká, že abychom se k Němu mohli přiblížit, musíme udělat dvě věci. Zaprvé musíme očistit své ruce. 2. Korintským 7,1 říká: „Když tedy máme tato zaslíbení, milování, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží“. Hřích nás odděluje od Boha: „nýbrž vaše zvrácenosti se staly hradbou mezi vámi a vaším Bohem a vaše hříchy skryly jeho tvář před vámi, aby neslyšel“ (Izajáš 59,2).

Zadruhé musíme očistit své srdce. Klíčem k tomu je to, co říká Jakub: „...očistěte srdce, lidé dvojí mysli“ (Jakubův 4,8). Lidé dvojí mysli jsou zmítáni tam a zpět mezi duchem a tělem. Nejsou zaměřeni na Boží věci a nerozhodli se pro ně plně. Koloským 3,1-3 říká: „Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu“.

To, co usilovně hledáte, je také tím, na co jste zaměřeni. Klíčové slovo je zaměřit se, nastavit se. Když si žena nechá udělat trvalou, každý vlasek je chemicky pozměněn a nastaven do kudrliny. Teď má kudrnaté vlasy, protože tak byl nastaven každý vlas. Můžete se snažit vlasy jí natahovat, ale když je pustíte, opět se vrátí tak, jak byly nastaveny. Do kudrliny.

Je možné, aby lidé přicházeli do církve, zpívali v týmu chval a uctívání a účastnili se všech křesťanských aktivit, ale kde se nachází jejich mysl ve chvíli, kdy nedělají něco „křesťanského“? Budou myslet na to, na co je nastavena. Jakmile člověk odejde z budovy církve nebo opustí křesťanskou atmosféru, jeho mysl se okamžitě vrátí k tomu, k čemu je nastavena, přesně tak jako vlas po trvalé.

Mluvil jsem ve sborech po celé zemi s mnoha lidmi, kteří zpívají písně uctívání, během kázání si poctivě dělají poznámky a dokonce věnují svůj čas mnohým církevním akcím. Na tom samozřejmě není nic špatného. Mimo tyto akce je však jediné, o čem se baví, profesionální sport, peníze, oblečení, co se nového děje, co se šíří na sociálních sítích, záliby a koníčky, opačné pohlaví, jídlo, nakupování, oblíbené aplikace na telefonu a další světské věci. Ožijí, když se baví o těchto věcech, ale Bibli si čtou jen z povinnosti. Povinností je pro ně i služba druhým nebo dokonce chození do církve.

Když se muž zamiluje do ženy a zasnoubí se s ní, nemusíte mu říkat, aby na ni myslel a mluvil o ní. Neustále na ni musí myslet. Když jen zmíní její jméno, celý se rozzáří. Důvodem je, že mu leží na srdci, že má své srdce i mysl „nastavenou“ na ni. Není dvojitě myslí. Nepřemýšlí o jiných ženách. Je zamilovaný!

David v Žalmu 16,8 říká: „Stále si stavím Hospodina před sebe“. On neměl rozdvojenou mysl. Měl čisté srdce. Neměl v srdci jiné věci, které by miloval, protože miloval Hospodina. Jeho láska k Bohu zastínila každou dobrou věc, kterou mu tento svět mohl nabídnout. Věci, které milujeme nebo kterým důvěřujeme více než Ježíši, jsou modly. David píše:

Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? Kdo stane na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, kdo nepozvedá svou duši ke klamu a nepřísahá falešně. (Žalm 24,3-4)

Člověk, který nemiluje nic jiného nebo nikoho jiného víc, než Ježíše, ani nedůvěřuje ničemu jinému nebo nikomu jinému více, než Ježíši, je člověkem, který má čisté srdce. Ježíš v Matouši 10,37 říká: „Kdo má rád otce nebo matku víc než mne, není mne hoden; a kdo má rád syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden“.

Nebuďme během času v pustině jako děti Izraele, které milovaly svůj pozemský život tak moc, že minuly příležitost poznat Boha.

Izajáš 35,1-2 říká:

Pustina i bezvodá zem budou jásat, Araba zaplesá a rozkveté jako narcis. Krásně rozkveté a zaplesá s jásáním a radostným křikem, bude jí dána sláva Libanonu, nádhera Karmelu a Šáronu; ty uzhří Hospodinovu slávu, nádheru našeho Boha.

Boží sláva bývá zjevena právě v pustinách!

Připojme se ke společnosti velkých svatých, kteří jí prošli už před námi! Přiblížme se k Bohu s čistýma rukama a čistým srdcem stejně jako David, Mojžíš, Pavel, Josef a další velcí muži a ženy Boží!

3

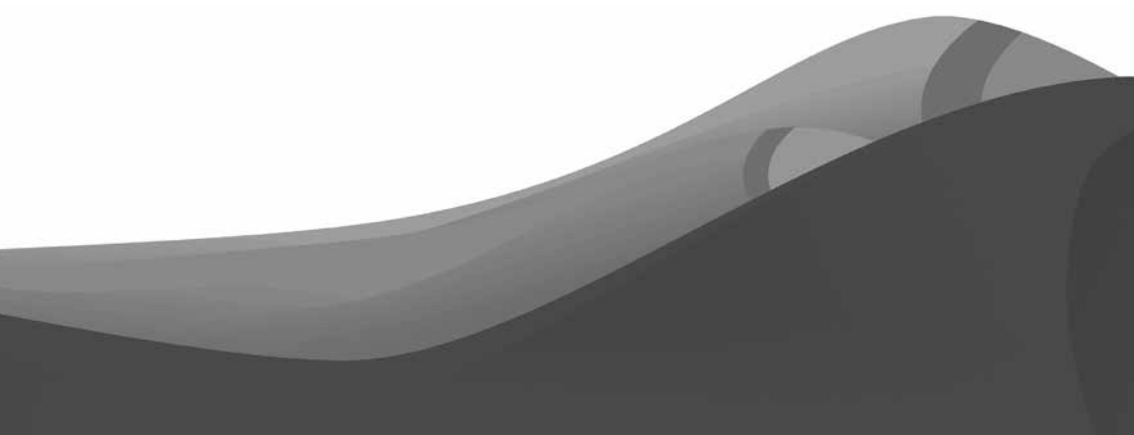
NEZBYTNÁ PUSTINA

Zavzpomínejte na vše, co jste kdy prožili. Přemýšlejte o tom, jak vás Pán vedl pustinami, jak vás každý den krmil a oblékal. Jak snášel vaše špatné způsoby i to, když jste reptali a žádostivě toužili po „smyslném potěšení egyptském“! Přemýšlejte o tom, jak vám ve všech potížích byla Boží milost dostatečná.

- Charles H. Spurgeon

Pamatuj na celou cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vedl ... aby tě pokořil, vyzkoušel a poznal, co je ve tvém srdci ...

- 5. Mojžíšova 8,2

Pro mě byl ten první pobyt v pustině naprostým šokem. Upřímně mohu říct, že několik prvních let, kdy jsem následoval Krista, pro mě bylo jako prodloužené líbánky. Spolu s Lisou jsme se usadili v Dallasu v Texasu. Nějakou dobu jsem pracoval jako technik, ale pak jsem dostal místo ve službě u nás ve sboru. Dostal jsem na „starost“ pomáhat pastorovi a jeho manželce a starat se o hostující mluvčí v našem velkém sboru. To byla radost! Myslel jsem si, že jsem v nebi! Staral jsem se o ty největší služebníky evangelia na této planetě, protože náš sbor byl jedním z nejznámějších v Americe.

Tito úžasní služebníci jak z naší země, tak ze zahraničí přilétli na letiště, kde jsem je vyzvedl a odvezl je do sboru nebo tam, kde byli ubytovaní. Během jejich návštěvy u nás jsem se o ně staral a vozil je všude, kam bylo potřeba. Také jsem s nimi chodil na jídlo. Díky tomu jsem mohl strávit celé hodiny se skvělými lidmi, kteří v této generaci sloužili Bohu. První roky v tomto postavení byly fantastické a plné života.

Pak najednou to bylo hodně těžké. Opravdu hodně těžké. V tu dobu jsem o tom nevěděl, protože mi to Bůh neukázal, ale vstupoval jsem do pustiny. Tam nás Bůh vychovává. Tam rozvíjí a buduje náš charakter a posiluje naši víru. *Pustina je nezbytná.*

Jen si to představte. Jste Izraelité, které nedávno propustili z celoživotního otroctví. Právě jste prožili děsivou, přesto nádhernou cestu mezi dvěma zdmi rozbořených vod a bezpečně jste dorazili suchou nohou na druhou stranu. Ohlédnete se a spatříte, jak se

tytéž zdi, které vám poskytovaly ochranu, nad vašimi nepřáteli zavřely. Vaši mučitelé jsou jednou provždy zničení! Jsou pryč! Cítíte se neporazitelní a víte, že je Bůh na vaší straně. Už nikdy nebudete pochybovat o Jeho moci nebo věrnosti!

Nyní je však situace trochu odlišná. O několik dní později jste unavení, máte žízeň a je vám vedro. Nestojíte přede dveřmi „zaslíbené“ země. Místo toho bez cíle putujete pouští plné hadů a škorpiónů. Už netančíte před Hospodinem a nezpíváte písně o tom, jak jezdcé i s koněm pohřbil ve vodách moře, ale stěžujete si svému vedoucímu: „Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti i náš dobytek?“

Tak se na to podívejme ... věříte opravdu tomu, že vás Bůh mocně vysvobodil z rukou nepřítele jen proto, aby vás nechal bez cíle putovat nekonečnou pouští zmatku a pustinou ticha? Byl toto jeho záměr? Samozřejmě, že ne. Je to jen místo, kterým je nezbytné projít cestou do zaslíbené země.

Jako vedl Bůh do pustiny děti Izraele, vede tam i vás. Nepřivedl vás tam ďábel, byl to Bůh. A má pro toto suché místo záměr, svůj Boží plán. Zaprvé nás pokořuje, pak nás zkouší. Dělá to proto, abychom poznali, jaké je *doopravdy* naše srdce.

Jak nás pokořuje? „Pokořil tě, nechal tě hladovět, a pak tě krmil manou“ (5. Mojžíšova 8,3). Izraelity pokořil tak, že je nechal hladovět. Ale hned další výrok uvádí, že je krmil manou. Zní to protikladně. Jak je mohl nechat hladovět, zatímco je krmil manou?

Mana je to nejlepší jídlo, které kdy člověk může jíst. Je na jídelníčku andělů! Eliáše posilnily jen dva koláče many na celou čtyřicetidenní cestu. A Izraelci jí měli hojnost. Šest dní v týdnu dostávali každé ráno čerstvou zásilku z nebe. A šestého dne mana zázračně vydržela až do dne sedmého. Toto jídlo jim nikdy

nechybělo ode dne, kdy jim Bůh manu poprvé dal, až do dne, kdy se utábořili na okraji zaslíbené země.

Proč tedy Bůh říká: „Nechal jsem tě hladovět?“ O jakém hladu to mluví? Abychom to pochopili, musíme si představit jejich situaci. Řekněme, že jste k snídani měli bochník chleba. Každý večer máte k večeři také jen bochník chleba. Nemáte máslo, ani arašídové máslo, žádnou marmeládu, šunku, tuňáka nebo sýr. *Jen chleba*. A nemluvíme zde jen o několika dnech nebo týdnech, ale o stravě na *čtyřicet let!*

Když jsem sloužil jako pastor mládeže, vzali jsme padesát pět mládežníků na osmidenní výjezd do Trinidadu. Církev v Trinidadu nám připravovala jídlo a byli velice pohostinní. Každý den jsme ale měli kuře. Připravovali ho na různé způsoby a jako příloha byla rýže a zelenina, ale pořád to bylo *kuře*.

Po osmi dnech kuřete jsme měli hlad na něco jiného. Když jsme se vrátili domů, zeptal se jeden kluk maminky, co bude k večeři. „Kuře“, odpověděla mu. Okamžitě ji začal prosit, aby ho vzala na hamburger.

V Trinidadu jsme v soukromí reptali už po osmi dnech. Dovedete si představit *čtyřicet let*? Ne čtyři roky, ale čtyřicet let jíst pořád to samé? Teď už vidíme, jak je Bůh nechal vyhladovět. Nedal jim to, na co měli chuť, ale to, co opravdu potřebovali, aby přežili a byli silní.

Co ještě je v jejich situaci přimělo k hladu po tom, co neměli? Když si čteme jejich příběh, je pro nás nepochopitelné, že jim nezvetšelo oblečení a obuv. To by byla úspora pro rodinný rozpočet! No, ale jak by se vám líbilo nosit po čtyřicet let pořád totéž? Nikdy si neobměnit šatník? To je nuda! Žádné výlety za nákupy nebo sledování nejnovějších stylů online. Pořád tentýž pár hnědých sandálů. Po čtyřicet let!

Ano, o základní potřeby bylo postaráno. Lidé měli ochranu před horkem a zimou. Chybělo jim ale tolik toho, po čem toužili.

A také se zamyslete nad tím, jak monotónní byla scenerie kolem nich. Den za dnem totéž. A nejen několik týdnů, ale celých čtyřicet let. Jak by se nám líbilo vidět pořád jen tentýž kaktus, rákos a vyprahlou půdu? Nikde žádný pokojný potůček, bujné lesy a háje, překrásné vinice nebo nádherná jezera? Pořád den za dnem jenom poušť.

Měli, co potřebovali, ale ne to, co chtěli. Když už jsme si to uvědomili, podívejme se znovu na následující verš:

Pokořil tě, nechal tě hladovět, a pak tě krmil manou, kterou jsi neznal a kterou neznali tvoji otcové, aby tě přivedl k poznání, že člověk nežije jenom chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst. (5. Mojžíšova 8,3)

Bůh v nich vyvolal hlad tím, že odstranil vše, co by uspokojilo touhy a chtěče jejich těla, ale přesto se postaral o jejich základní potřeby. A tím je vyzkoušel. Chtěl, aby viděli, zda budou toužit po Něm místo po tom, co nechali za sebou. Budou hledat Boha nebo to, po čem dychtí jejich tělo? Budou hladovět a žíznit po spravedlnosti nebo po pohodlí a potěšení? Je to smutné, ale srdce Izraelců nebylo nastaveno na toho Jediného, který je dokázal uspokojit. Proto v této zkoušce neuspěli.

Lůza, která byla mezi nimi, plála touhou, takže i synové Izraele znovu plakali a říkali: „Kdo nás nakrmí masem? Vzpomínáme na ryby, které jsme jedli zadarmo v Egyptě, na okurky, melouny, pórek, cibuli a česnek. A teď jsme vyschlí, nevidíme nic než jen tu manu.“ (4. Mojžíšova 11,4-6)

Tipy pro přežití při vaší cestě

#3 Odolej pokušení vzít to do vlastních rukou

Pro ty z nás, kdo jsou aktivní a činorodí, je jedním z největších pokušení v pustině převzít iniciativu a snažit se o to, aby se něco stalo. Když máme pocit, že se Bůh vzdálil a je na míle daleko, když i naše nejpokornější snahy učinit něco pro Boží království přijdou vniveč, když výsledkem hodin modliteb jsou pouze bolavá kolena, může se stát, že v zoufalství učiníme cokoli, aby se něco začalo dít. A to je špatně. V pustině se zkrátka neděje téměř nic. Je tam jen troška vody a nudná strava. Na tomto pustém místě se učíme, že život je o něčem úplně jiném než jen o tom, co děláme nebo co máme. Je o tom, koho známe důvěrně a jestli každý den naplňujeme Jeho přání a touhy.

Při jednom mém pobývání v pustině mi každý den připadal jako týden a týden se zdál být měsícem, protože jsem měl malou vizi, malou horlivost a malý zápal. A přesto jsem musel jít dál. Musel jsem jít vpřed a čerpat z Božího Slova ve svém srdci. Musel jsem sloužit, jak nejlépe jsem dovedl, a vyhnout se tomu, že bych něco udělal vedený čirou netrpělivostí. Neustále jsem si musel připomínat, že jsem přesně tam, kde mě Bůh chce mít. On časem nemrhal a své přísliby zajisté naplní.

A pustina není v žádném případě místem, kde byste se měli snažit o povýšení! Pamatujte na to, že jste v ní pročišťováni a připravováni, a tak musíte usilovat o to, abyste byli pevní a stálí, a musíte se vzepřít každému pokušení k hříchu.

Vždy jezděte podle pravidel po dálnici pustiny, kterou staví Bůh. Nikdy nepodlehnete pokušení Jej předjet jen proto, že vám připadá, že jede až příliš pomalu!

Pamatovali si, co v Egyptě zanechali. Dokonce i život v krutém otroctví jim nyní připadal přijatelnější než vyprahlé místo, na které je Bůh dovedl. Začali si stěžovat a reptat a volat po mase. Bůh jejich volání vyslyšel:

Splnil jim tedy jejich prosby /takže se najedli masa,
a byli nasyceni, neboť jim dal, po čem tak toužili/,
leč postihl je úbytěmi /slabostí duše/. (Žalm 106,15;
78,29-30; /dosl. překlad z angl. jazyka – pozn.
překladatele/)

Dostali, co chtěli, ale cena byla vysoká. Spolu s masem dostali i slabost duše. Kvůli této slabosti nebyli schopni vytrvat a projít zkouškou a nakonec nikdy nevstoupili do Boží zaslíbené země! Hříchem nebyla jejich žádost po masu. Spíš to, co tato žádost představovala. Vynesla na světlo fakt, že ve svém srdci nebyli spokojeni s Bohem a tím, jak je vedl a jak se o ně staral. Také se ukázala jejich silná touha po životě, který zanechali v Egyptě, na který nyní vzpomínali jako na příjemný a dobrý. Zapomněli, že tam žili v otroctví.

To je pro nás varovná lekce. Pokud hledáme a usilujeme pouze o užitky zaslíbení, a ne o Toho, kdo zaslíbení dal, nebudeme mít sílu, kterou budeme potřebovat v dobách, kdy se ve svém životě ocitneme v pustině. Nevyhnutelně budeme okamžitě tesknit po těch starých dobrých časech, které, když se na ně podíváme ze správné perspektivy, nebyly vlastně vůbec dobré, ale ve skutečnosti to byly dny, kdy jsme byli v otroctví a svázanosti.

Jedna věc je hledat Boha kvůli tomu, *co vám může dát nebo co pro vás může udělat. Něco naprosto jiného je hledat Boha kvůli Němu samotnému a tomu, kým je.* Ta první možnost slouží jen pro váš vlastní užitek a tento sobecký motiv přinese, a to v tom nejlepším případě, jen nevyzrálý vztah s Bohem. Hledání Boha kvůli Němu samotnému a kvůli tomu, Kým On je, přinese důvěrný a pevný vztah, po kterém všichni toužíme.

Posvěcená nouze

Všem je nám asi jasné, že život na pustém místě s sebou přináší nouzi, co se zdrojů týče. Je to čas, kdy člověk dostane jen to, co potřebuje, a ne to, co by chtěl, a to jak v oblasti citové, tak fyzické či materiální. Bůh přislíbil, že se postará o naše základní potřeby. A proto nám v pustině zabezpečuje denní chléb, ne hojnost všeho.

Když se Americe daří, můžeme říct, že si žijeme velice dobře. Máme se jako vepř v žitě. V pustině však nenaleznete ani vepře ani klásek žita! A můžeme se tam setkat s různými typy nedostatků. Je to čas, kdy v sociální oblasti zakoušíte to, co potřebujete, nikoli to, co byste si přáli. Bůh ví, co potřebujete duchovně, a možná to není právě to, o čem jste přesvědčeni, že potřebujete! Během pobytu v pustině naplňuje Bůh naše potřeby, ne nezbytně naše přání a tužby.

Záměrem pustiny je naše pročištění a posílení. Máme usilovat o poznání Božího srdce, ne o Jeho zaopatření. Až pak budeme zažívat časy hojnosti, nezapomeneme na to, že je to právě náš Pán, náš Bůh, který nám tuto hojnost dává, aby s námi upevnil svoji smlouvu (5. Mojžíšova 8,2-18).

Základním problémem je, že se naše definice potřeb a přání liší od skutečnosti. Svá přání nazýváme „potřebami“, i když v podstatě potřebou nejsou. Až příliš mnoho z nás stále ještě musí porozumět tomu, co opravdu znamená to, co Pavel říká:

Nenaznačuji, že bych měl nějaké osobní přání či touhu, neboť jsem se naučil, jak být spokojen (spokojen tak, že nejsem znepokojený, rozrušený či zneklidněný) s tím, co mám. Víím, jak se uskromnit a žít pokorně ve stísněných poměrech, ale také se umím radovat z hojnosti a žít v nadbytku. Naučil jsem se tajemství, jak za všech okolností čelit každé

situaci, ať už sytý či hladový, v dostatku a přebytku, či nedostatku a potřebě. Ke všemu mám dostatek síly v Kristu, který mě zmocňuje. (Filipským 4,11-13 AMP)

Pavel se skrze Kristovu sílu naučil, že může být stejně spokojený v dobách sucha, jako v dobách hojnosti. Zdá se, že my v západní církvi jsme se nenaučili být spokojeni nikdy. Je to smutné, ale mnoho lidí, kteří zažívají hojnost, nejsou spokojeni o nic víc, než ti, kteří mají nedostatek. Pokud nemáme vše, o čem jsme přesvědčeni, že nám patří, pak máme pocit, že jsme ochuzeni. Víru lidí a míru jejich duchovnosti posuzujeme podle jejich majetku, úspěchu a sociálního postavení. Místo toho bychom si však měli cenit jejich charakter a víru.

Děti Izraele vyšly z Egypta s ohromným majetkem, který získaly od Egypťanů. Měly předměty ze stříbra i zlata a drahé oděvy. Tyto vzácné kovy však použily k tomu, aby si v pustině vytvořily modly. Pak se oblékly do drahých oděvů a tančily před nimi. Tento majetek zcela jistě neukazoval na zbožnost. Ve skutečnosti na pravý opak. Jen dva lidé ze všech, kteří opustili Egypt, měli takový charakter, že mohli vstoupit do zaslíbené země. Vstoupili do ní jen Jozue a Kaleb, protože byli jiného ducha. Šli plně za Bohem (4. Mojžíšova 14,24).

Náš hodnotový systém je pokřiven, pokud si jeden druhého vážíme podle měřítek toho, co máme, a ne podle toho, kým jsme.

Na druhé straně se však často stává, když se nějaký křesťan ocitne v situaci, že má finanční hojnost, nebo se dostane do určitého vedoucího postavení, kde má vliv, že se začne domnívat, že má nyní Boží svolení jednat, jak se mu zachce! Kupuje si vše, co chce. Utrácí peníze jen na své vlastní tužby a používá svůj vliv ke svému vlastnímu prospěchu. Lidé, kteří takto jednají, jsou častokrát právě ti, kteří nepochopili správně doby sucha a pustiny. Finanční požehnání a větší vliv měl vlastně přinést jen

větší závislost na Bohu a touhu po Jeho vedení k naplnění Jeho záměru.

Jen se zamyslete nad postojem Ježíše při Jeho službě. Nemotivovalo Jej sobectví. Vzal na sebe náš hřích, naše nemoci a náš rozsudek smrti. Naše dobro pokládal za přednější než své vlastní, i když byl absolutně nevinný a bez hříchu. Ve svém životě i službě neměl za cíl sloužit sám sobě, ale vydat se! Tím, že zapřel sám sebe, dal ten největší dar ze všech – věčný život.

Když jsme v pustině, vytváří v nás Bůh právě takovou vyspělost charakteru. Pustina je místem, kde roste ovoce Ducha. Tam jsme svlažováni silnou touhou poznat Boha a učíme se kráčet tak, jak kráčí On.

4

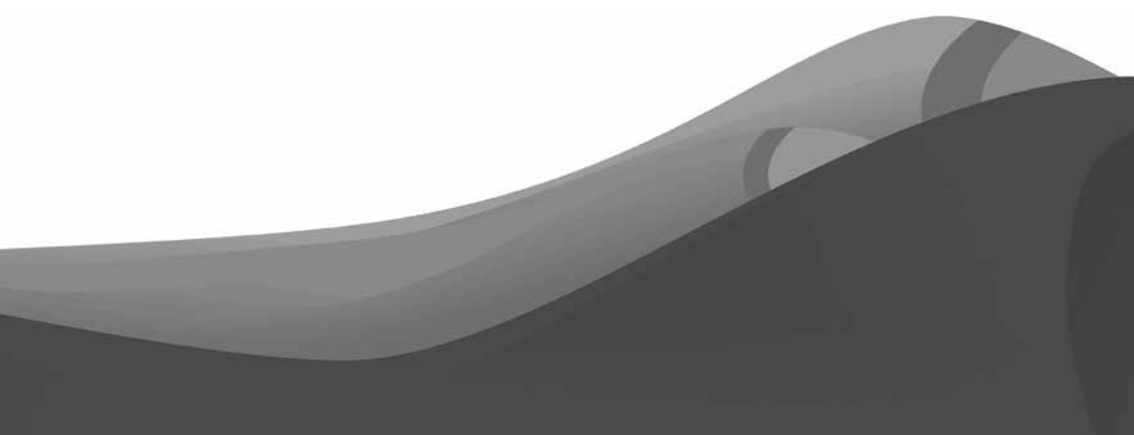
VZTAH

Je až s podivem, kolik obtíží se vyřeší bez většího úsilí ve chvíli, když si člověk dá do pořádku vnitřní život.

- A. W. Tozer

„Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání.“

- Jan 14,15

Oco Bohu vlastně jde, když pro nás připraví cestu pustinou? Již jsme se zlehka dotkli některých užiteků a i nadále budeme odhalovat další. Má z toho však něco i sám Bůh? Ano, má. Touží po tom, aby zesílil náš vzájemný vztah. Touží po tom, abychom zažívali důvěrnou blízkost. Je to smutné, ale mnoho lidí má sklony využívat náš vztah s Bohem a postupně dovolí, aby jejich vášeň ochladla.

Když jsem byl zasnoubený s Lisou, byl jsem do ní až po uši zamilovaný. Neustále jsem na ni myslel. Udělal jsem všechno možné i nemožné, abych s ní mohl trávit co nejvíce času. Jestliže něco potřebovala, skočil jsem do auta a zařídil jsem to pro ni, nehledě na to, co jsem právě dělal.

Vzpomínám si, jak jsme spolu jednou strávili téměř pět hodin v domě jejích rodičů. Odcházel jsem jen velice nerad. A jakmile jsem dorazil domů, zazvonil telefon. Byla to Lisa a sladce mi řekla: „Miláčku, zapomněl sis u nás bundu“.

Byla to pro mě rajská hudba. Bez váhání jsem jí nadšeně odpověděl: „No, tak to se k vám budu muset vrátit a vyzvednout si ji.“

Jel jsem tam a strávili jsme spolu další tři nebo čtyři hodiny. Byl to úžasný den.

Kdyby mi tenkrát zavolala o půlnoci a řekla: „Miláčku, dala bych si kopečkovou zmrzlinu“, s radostí bych jí oznámil:

„Za deset minutek jsem u tebe! Jakou by sis dala?“ Vždy jsem měl nějaký důvod být s ní. Protože jsem ji tak velmi miloval, bylo pro mě radostí udělat cokoli, po čem zatoužila. Nedělal jsem to, protože bych chtěl *dokázat*, že ji miluji. Dělal jsem to, protože jsem ji *miloval*.

Nemusel jsem se nutit mluvit o ní s druhými lidmi ... Pěl jsem o ní ódy každému, kdo byl ochoten poslouchat. Kdykoli se v rozhovoru s někým objevilo hluché místo nebo maličká pauza, bez většího úsilí jsem převedl řeč na Lisu a naši nadcházející svatbu. Byl jsem zamilovaný!

Během několika let manželství jsem však svou pozornost přesunul k jiným věcem, jako například sport, zábava s přáteli a hlavně služba v církvi. Nyní pro mě bylo velice obtížné strávit s Lisou kvalitní čas nebo něco pro ni udělat. Už jsem na ni tak moc nemyslel. Dárky jsem jí kupoval jen k vánocům, k narozeninám a v den našeho výročí, ale i to mě někdy obtěžovalo. Dokonce jsem jí zapomněl dát dárek k Valentýnovi. Zlomilo jí to srdce. Nezbyvalo mi nic jiného než se omluvit. Nejsmutnější bylo, že jsem byl naprosto nevyzrálý a nedokázal jsem rozpoznat, v jakém stavu se nachází naše manželství. Náš svazek ochaboval a moje počáteční láska zmírала!

Jsem moc vděčný, že si nakonec Bůh získal mou pozornost a změnil mi srdce. Dovolil mi prohlédnout a pochopit, jak sobecký jsem byl. Milostivě znovu zažehl plameny naší lásky a uzdravil naše manželství.

K něčemu podobnému může dojít i ve vztahu s Bohem. Mnoho následovníků Krista se dostane do pohodlné zóny nebo místa, kde začnou jen tak setrvávat místo toho, aby běželi. Už se neženou za Bohem. Nastaví si vlastní duchovní měřítko tím, že se porovnávají s ostatními, nebo podle toho, co jim připadá vhodné. V tu chvíli se přestávají snažit poznávat Boha do

hloubky jako osobu. Zaměří se na každodenní činnosti, snahu o úspěch a zdar a starosti běžného života. Boha vyhledávají jen kvůli Jeho požehnání, místo aby Jej poznávali. Ve svém srdci začínají chybovat a odvracejí se od Boha k sobě samým. I nadále vytváří správné „křesťanské“ vztahy a v církvi si budují status či postavení, ale už nedychtí po Tom Jediném, který jim dává život.

Když usilujeme o Boží požehnání a užitek, který ze vztahu s Ním máme, místo abychom toužili po důvěrném vztahu s Ním, necháme se snadno obelstít. Budme upřímní. Poplácáme se po rameně za čas, který jsme věnovali modlitbě, ale kdybychom se na vše mohli podívat z Božího pohledu, věděli bychom, že se Jej jen snažíme využívat. Bůh se nám stal pouze zdrojem pomoci v době, kdy máme problém. Miluje nás však až příliš na to, aby nás nechal takto podvedené. Udělá pro nás to samé, co udělal pro zástupy, které hledaly Ježíše:

Zástup, který zůstal na druhé straně moře, si druhého dne všiml, že tam nebyl jiný člun než ten jeden, do kterého nastoupili jeho učedníci, a že Ježíš nevstoupil se svými učedníky do lodi, ale že jeho učedníci odjeli sami. Jiné čluny z Tiberiady však připluly blízko k místu, kde pojedli chléb, když Pán vzdal díky. Když tedy zástup uviděl, že tam není Ježíš ani jeho učedníci, nastoupili do člunů a přijeli do Kafarnaum, hledající Ježíše. Když ho na druhé straně moře našli, řekli mu: „Rabbi, kdy ses sem dostal?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mne ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste jedli z těch chlebů a nasýtli jste se.“ (Jan 6,22-26)

Ježíš ví, co skutečně stojí za našimi skutky. Když přišly zástupy lidí, které Jej hledaly, rozeznal, že jim šlo víc o další požehnání (jídlo zdarma), než o to, aby viděly a pochopily znamení. Znamení pouze udává směr či předává informaci. Neukazuje samo na

sebe. Ježíš věděl, že Jej zástupy nenásledují kvůli znamením, jež odhalovala, kým opravdu je, ale jen kvůli tomu, aby si naplnily břicho.

Znáte někoho, kdo se vám ozve jen ve chvíli, kdy po vás něco potřebuje nebo chce? A mnohem horší je, když vám někdo kdysi připadal jako přítel, ale později jste zjistili, že po vás jen něco potřeboval? Váš vliv, peníze, materiální pomoc? Neměl o vás opravdu vůbec zájem, ale na určitou dobu jste se mu hodili do krámu. Je velice *bolestivé* být takto využit!

Takový sobecký postoj prostoupil celou společností, ale i tělem Kristovým. Mnoho lidí není v církvi spokojeno. Jejich láska k Ježíši ochladla. Slouží Bohu kvůli osobnímu zisku, ne motivováni horlivou láskou k Bohu kvůli tomu, jaký je. Takže dokud se Bůh stará o jejich tužby, jsou šťastní a nadšení. Když se však dostaví potíže a v životě to jde ztěžka, vyjde najevo motiv v jejich srdci.

Pokaždé, když se lidé zaměří na sebe samy, dostaví se nevyhnutelně i stěžování. Proč je tomu tak? Protože se nakonec dostaví i potíže a těžkosti. A jakmile přijdou, začne i stěžování poháněné sobectvím. Když budou potíže pokračovat, bude pokračovat i stěžování. Opět to můžeme vysledovat u Izraelců. Když je Hospodin vysvobodil z hrozného života v Egyptě pod nadvládou faraóna, lid se radoval:

Tu prorokyně Mirjam, sestra Áronova, vzala do ruky tamburínu a všechny ženy vyšly za ní s tamburínami a s tanci. Mirjam s nimi zpívala: Zpívejte Hospodinu, protože se slavně vyvýšil, koně i s jezdcem uvrhl do moře! (2. Mojžíšova 15,20-21)

Lidé nemohli být šťastnější! Přemohla je Boží velikost, Jeho zázračná moc a dobrota, s jakou je vysvobodil od jejich podmanitelů. A přesto jen za pouhé tři dny, když dorazili k hořkým

vodám v pustině Šúr, začali reptat. „Co budeme pít“ zeptali se Mojžíše (viz 2. Mojžíšova 15,24). To nedávalo smysl. Copak nemohl tentýž Bůh, který právě rozdělil Rudé moře, zaopatřit i pitnou vodu? Copak nebyl Mojžíš tentýž hrdinný vůdce, kterým byl před třemi dny?

A Bůh vskutku proměnil „hořkou vodu v sladkou“. Vzpomínka na tento zázrak však vybledla velice záhy. A pár dní později pokračovali lidé ve stěžování. Tentokrát kvůli jídlu. Reptali: „Bylo nám líp předtím, než nás Bůh vysvobodil“. Vážně? Vyrábět cihly, zatímco vám strážce bičují záda, bylo lepší?

A celá pospolitost synů Izraele reptala v pustině proti Mojžíšovi a proti Áronovi. Synové Izraele jim říkali: Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa a jídali jsme chléb do sytosti! Protože jste nás vyvedli do této pustiny, abyste celé toto shromáždění nechali zemřít hlady. (2. Mojžíšova 16,2-3)

Když je to těžké a člověk začíná reptat, většinou směřuje své stěžování na vedoucí, členy rodiny, přátele, nepřátele, dokonce i na vládu. Většina z nás by (kvůli strachu) nikdy nevyslovila, že zdrojem našeho problému je Bůh. A tak si i Izraelci stěžovali na Mojžíše a Árona, ale bezpochyby jim hlavou probíhalo něco takového: „To Hospodin nás zklamal!“ Mojžíš to prohlédl a zavolal si je na kobereček: „Vaše reptání nebylo proti nám, ale proti Hospodinu“ (2. Mojžíšova 16,8).

Pustina zjeví motivy v našem srdci. Ať jsou sobecké či nesobecké. Poproste Ducha Svatého, aby vám ukázal, co je opravdu ve vašem srdci, co vás pohání. Jaké postoje či jaké jednání z vás činí otroky vašeho „Egypta“ nebo vás vedou k reptání, zatímco jste v pustině? Pro vaši budoucnost je velice důležité, abyste byli upřímní a otevření Jeho láskyplné nápravě.

Tipy pro přežití při vaší cestě

4 Ujasněte si své jednání

Během jedné z prvních zkušeností pobytu v pustině jsem opravdu zápasil, abych si dokázal udržet pozitivní postoj, protože se mi zdálo, že se to nikdy nezmění. Ve skutečnosti mě netrápilo jen samotné čekání, ale hlavně bolest, kterou jsem během onoho čekání zakoušel. Byl jsem otrávený a měl jsem plné zuby situace, která, jak se zdálo, mi zabraňovala jít směrem k mému Bohem danému snu začít službu cestujícího kazatele. Pán mi řekl, že si tuto pustinu používá k tomu, aby mne pročistil. Jednoho dne, když jsem Boha opět žádal o konkrétní odpovědi, proč tato pustina trvá tak dlouho, připomněl mi toto: „Chci vidět, zda budeš sloužit Mně nebo svému snu“.

To si tedy získalo mou pozornost, to mi věřte! Musel jsem opravdu začít hluboce přemýšlet a modlit se, abych zjistil, zda opravdu jednám podle velmi dobrého úmyslu šířit evangelium do celého světa, nebo zda je mé jednání vedeno o mnoho lepším cílem, jímž je poslušná důvěra Bohu a trpělivé čekání na to, až On bude mluvit a jednat. Protože jediné pak je možné být v souladu s Jeho touhami.

A proto radím: Nedopustte, aby byl váš nádherný sen, který vám Bůh dal, důležitější než život v Boží přítomnosti a to, že budete dělat jen to, po čem touží Otec.

Dobrá zpráva pro každého z nás je, že nám nic nebrání činit pokání a změnit stav svého srdce! Reptání můžeme zastavit během chvíličky. Můžeme v mžiku začít usilovat o vztah s Bohem místo toho, abychom Jej jen využívali.

A ze své veliké lásky nás pak Bůh možná pošle na poušť.

Bůh je víc než jen formulka

Protože Izraelci neusilovali o poznání Boha samotného, nemohli ani poznat Jeho cesty a porozumět jim. Byli nadšení Jeho mocnými skutky, ale kdykoli neviděli Boží nadpřirozenou moc, sešli z cesty. Když byl Mojžíš na hoře, odklonili se a hráli si. Uspokojili se s užitekem spasení. Netoužili znát Boha víc ani znát Jej důvěrně.

Jednoho dne, když byli v pustině, řekl Bůh Mojžíši, aby sešel k lidu a vyzval ho, aby se posvětil, protože přijde na horu Sinaj, aby s ním mluvil tak, jak předtím mluvil k Mojžíši. Když však ten den nastal a Bůh se ukázal v celé své velkolepé kráse a velikosti, lid to nedokázal snést.

Všechno lid sledoval hřmění a blýskání, zvuk beraního rohu a horu zahalenou kouřem. Když to lid sledoval, roztrásli se a zůstali stát opodál. Řekli Mojžíšovi: Mluv s námi ty a budeme naslouchat. Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli. (2. Mojžíšova 20,18-19)

Lidé prosili Mojžíše: „Mluv s Bohem ty a říkej nám, co řekl, a my to uděláme“. Opět to ukazuje na jejich sobeckou touhu po tom, co mohou od Boha získat, aniž by s Ním měli *vztah*. Možná to mysleli dobře, chtěli dodržovat Boží Slovo, ale bez důvěrného *vztahu* s Bohem to nedokázali.

Izraelci chtěli řešení svých problémů místo vztahu. Hádejte, co se stalo? Bůh jim dal Desatero přikázání! To však celý problém nenapravilo. Každá další generace, která přišla po nich, byla důkazem, že lidé nejsou schopni tato přikázání dodržovat.

A co naše dnešní generace? Kolik z nás se, s nejlepším úmyslem, snaží dodržovat Boží zákony? Činíme sliby a přísahy, které neplníme, až jsme nakonec tak obtíženi, že sotva dokážeme

zvednout v modlitbě hlas. Nakonec zajdeme za pastorem, partnerem, přítelem nebo si přečteme oblíbený blog s nadějí, že si nějak přivlastníme jejich hledání Boží tváře a zlepšíme tak svůj vztah s Bohem. Stejně jako Izraelci se snažíme dodržovat Boží Slovo, Jeho přikázání, aniž bychom udržovali osobní vztah s Bohem, ze kterého pramení život. Ježíš v Janovi 14,21 říká: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.“

Kdysi jsem tento verš četl a myslel jsem si, že zde Bůh říká: „Johne, jestliže budeš dodržovat Má přikázání, dokážeš, že Mě miluješ“. Jednoho dne mi Bůh řekl, abych si tento verš přečetl znovu. Když jsem to udělal, řekl mi: „Pořád ti nedochází, co zde říkám. Přečti si to znovu!“ „Tak jo, Pane“. Pokračovalo to stále dokola, až jsem tento verš četl asi devětkrát nebo desetkrát.

Nakonec jsem zvolal: „Pane, odpusť mi, že to nechápu. Ukaž mi, co zde říkáš!“

„Johne, neříkám, že jestliže budeš dodržovat Má přikázání, dokážeš tím, že Mě miluješ“, odpověděl mi. „Já už dávno vím, jestli Mě miluješ nebo ne! Říkám zde, že jestliže do Mne bude někdo zamilovaný až po uši, bude pak mít schopnost dodržovat Má přikázání!“

Došlo mi to! Jde zde o *vztah*, ne o *zákon*! Já se na to díval jako na příkaz, zákon. Ale Bůh mi zjevil, jak důležitý je *vztah*.

- Boha nemůžeme poznat dodržováním zákonů a pravidel.
- Boha nelze nalézt v metodách.
- Svátý, Všemocný Bůh nemůže být omezen do nějaké formulky!

Přesto mnoho z nás Boha takto vnímá. Vztah s Bohem nahradíme „zákony a formulkami“, jako například sedm kroků ke šťastnému životu, čtyřbodový plán spasení, pět znaků úspěšného vztahu, zaručená metoda zodpovězené modlitby. Představujeme si, že je Bůh nějak smrsknut do krabičky příslibů, ze které můžeme tahat jeden za druhým a používat je tak, jak bude potřeba. Jestliže takto přistupujeme k Bohu, pak není žádný div, že je pro nás obtížné vypořádat se s hříchem!

Bůh není žádnou převratnou novinkou, formulkou, díky které si sami pomůžeme se vším, co nás trápí! On je živoucí Bůh, jenž přebývá ve svých dětech! Ve vás a ve mně! Touží nás znát a být zapojen do všeho, co děláme! Jde Mu o srdečný vztah. S ohledem na naši lidskou tendenci dovolit, aby naše láska chladla, dokážeme pochopit, proč Ježíš říká:

Ale to mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku.
Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a začni
jednat jako dřív! Ne-li, přijdu k tobě brzy a pohnu
tvým svícem z jeho místa; jestliže neučiníš pokání.
(Zjevení 2,4-5)

Mojžíš, na rozdíl od Izraelců, nebyl spokojen s tím, že by Boha uctíval jen zdálky. Viděl zjevení Boží přítomnosti a neucouvl zpět. Šel dál. V 2. Mojžíšově 20,21 čteme: „Lid zůstal stát opodál a Mojžíš přistoupil k husté temnotě, kde byl Bůh.“ Mojžíš byl mužem, který měl velký vliv a ohromnou moc. Byl vůdcem národu, jenž čítal tři milióny lidí, byl součástí většiny úžasných znamení a divů, ke kterým ve Starém zákoně došlo. Přesto věděl, že jej tyto věci nikdy nemohou plně uspokojit. Prostudujme si jeho modlitbu poté, co všechny ty úžasné zázraky a znamení zakusil:

„Nuže, jestliže jsem opravdu našel milost ve tvých
očích, dej mi poznat svou cestu, abych tě poznal a

abych našel milost ve tvých očích ... Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud ... Ukaž mi svou slávu!“ (2. Mojžíšova 33,13-18)

Bůh učinil Mojžíši velkolepou nabídku. Uprostřed drsné pustiny mu řekl, aby šel, vzal lid a dovedl jej do zaslíbené země. Dokonce nabídl, že pošle svého anděla, aby se ujistil, že tam bezpečně dorazí. Připomněl Mojžíši, jak dobrá ta země je, že bude oplývat mlékem a medem, bude plná překrásných míst, zahrad a sadů. Ale řekl, že On, Bůh, s nimi osobně nepůjde. Jakmile to Mojžíš uslyšel, odmítl Boží velkolepou nabídku. V podstatě prohlásil: „Raději budu mít Tvou přítomnost bez Tvých příslibů, než Tvé přísliby bez Tvé přítomnosti“. Jsem si jist, že Bohu udělalo radost, že po Něm takto horlivě touží.

Mojžíš toužil po něčem mnohem větším, proto směle prohlásil: „Dej mi poznat svou cestu, abych Tě poznal“ (2. Mojžíšova 33,13). Abychom mohli poznat Boha, musíme znát Jeho cesty! Své cesty odhaluje těm, kteří usilují poznat Jeho srdce, kterým nejde jen o Boží moc a zaopatření. Ale ti, kteří znají Boží srdce, budou kráčet v Jeho moci: „ ... ale lid, který zná svého Boha, projeví sílu a bude jednat“ (Daniel 11,32).

Na počátku mé služby jsem trávil téměř každé ráno dvě hodiny v modlitbě. Modlil jsem se takto: „Bože, použij si mě k záchraně duší, použij si mě, abych uzdravoval nemocné, použij si mě, abych vyháněl demony“. Toto jsem se modlil pořád dokola. Používal jsem jiná slova, ale šlo o stejné věci. A když jsem volal k Bohu a žádal o službu, kdy se budu dotýkat mnohých lidí, cítil jsem se tak nesobecky.

Pak ke mně jednoho dne Bůh promluvil a řekl: „Synu, tvé modlitby jsou sobecké a úplně mimo“. To, co řekl, mě dostalo.

„Jaký máš motiv pro to, že toužíš po těchto věcech?“ zeptal se mě. „Pořád od tebe slyším jen: ... použij si mě Ty sám jsi středem svých modliteb. Já jsem tě nestvořil proto, abys získával duše, vyháněl demony a uzdravoval nemocné. Stvořil jsem tě k důvěrnosti. To je můj záměr s tebou“.

To mě zarazilo. Pak mi ukázal něco, na co nikdy nezapomenu: Jidáš vysvobozoval lidi, uzdravoval nemocné a to vše ve jménu Ježíš! Ano. Když Ježíš vyslal svých dvanáct, vyslal je všechny, včetně Jidáše, toho, který Jej později zradil. Soustředil jsem se na špatné věci. Bůh má pro nás jiný cíl, svou nebeskou cenu, a tím je *poznat Ježíše Krista* (Filipským 3,10).

O několik dní později se podobným způsobem modlila i Lisa, když se připravovala mluvit na jednom setkání. Vedla s Pánem rozhovor. Bůh jí řekl: „Liso, já si lidi *nepoužívám*, já je pomazávám, uzdravuji, měním je a přizpůsobuji je ke Svému obrazu, ale *nevyužívám* je“. Pak pokračoval otázkou: „Už tě někdy využila nějaká přítelkyně?“

„Ano“, odpověděla.

„Jak ses cítila?“ zeptal se Bůh.

„Cítila jsem se zrazená!“

Bůh mluvil dál: „Mnoho služebníků ke mně volá, abych je použil. „Použij mě k uzdravování, použij mě, abych měl vliv na lidi, použij mě ke spasení“. A tak jsem to udělal, ale celou dobu jsem toužil po jejich srdci. Oni však měli velmi napilno se svou službou. Nikdy si neudělali čas poznat Mé cesty, a tak dar, který jsem jim dal, použili k tomu, aby zbudovali své *vlastní* impérium. Když se pak objevily problémy, volali ke Mně, ale urazili se, když jsem na jejich modlitby neodpověděl způsobem, kterým chtěli oni, a v době, kdy to očekávali. Cítili se využítí a byli na Mě naštvaní. Odešli ode Mě, protože Mě neznali.“

Co byste si mysleli o ženě, jejímž jediným zájmem by bylo, aby se svým manželem zplodila děti, ale vůbec by neměla zájem poznat ho osobně? Padla by mu k nohám a volala by: „Manželi, prosím, použij si mě, abych ti porodila děti! Prosím, prosím, dej mi děti, nebo zemřu!“ Zní to absurdně, přesto se to příliš neliší od toho, kdy my voláme k Bohu, aby si „nás použil ke spasení lidí“, když přitom my sami s Ním nemáme žádný pořádný vztah. Když máme s Bohem důvěrný vztah, narodí se děti. Je to podobné tomu, když má žena důvěrný vztah se svým manželem.

Takže Izraelci neusilovali o to správné. Vyhledávali stvořené věci místo Stvořitele. A víme dobře, co se stalo. Místo aby se pro ně pustina stala místem přípravy, kde získají moudrost a sílu čelit výzvám, které je čekaly, stala se pro ně zemí marnosti, která nakonec pohltila celou generaci. Jaká škoda! Zaslíbená země byla na dosah ruky.

Pro nás je to velice cenná lekce! Pustinu bychom měli radostně vítat při naší cestě nádherné důvěrnosti.

5

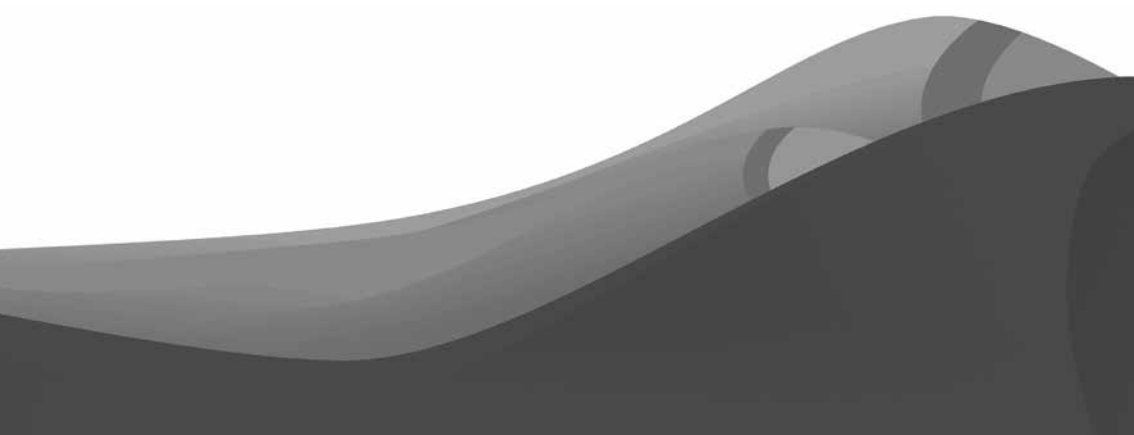
NOVÉ VÍNO

„Kéž jsme nádobami pro Tvé nové víno, jež obnovuje všechno.“

- Efrém Syrský

„Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezabývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeku“.

- Izajáš 43,18-19

A bychom mohli poznat Boha důvěrněji, musíme být otevření změnám. A není lepší místo k jejich prožití, než v pustině. Právě zde na místě, které se zdá být tím nejméně úrodným a naprosto opuštěným, setkáme se s čerstvým pohybem Božího Ducha.

Mnoho lidí se potýká s touto otázkou: *Proč je k tomu, aby přišla změna, potřeba těžkého nebo vyprahlého období?* V této kapitole se na ni pokusíme odpovědět.

Před nějakou dobou krátce poté, co jsem prošel těžkými osmnácti měsíci v pustině, mě vybrali, abych se stal vedoucím služby pro mládež (no, už je to pěkná řádka let!). V tu dobu byl tento sbor na Floridě nejrychleji rostoucím sborem ve Spojených státech, takže jsem byl docela zaskočený, protože jsem předtím žádnou zkušenost s vedením mládeže neměl. Věděl jsem však, že mě poslal Bůh a že když Ho budu usilovně hledat, vše bude v pořádku.

Služba mládeži byla vybudovaná na tradičním vzoru, kdy je mladým nabízeno mnoho super aktivit. Smutné však bylo, že spousta z těchto mladých vůbec nerostla duchovně. Mnoho z nich mělo velmi volný životní styl. Když jsem jim začal sloužit, vnímal jsem, že Duch Svätý říká: „Budeš kázat o pokání, svatosti, poslušnosti a o oddanosti Kristu“. A tak jsem o tom učil a kázal a za nějakou dobu se celá ta skupina radikálně změnila.

Výsledky byly naprosto úžasné. Během několika málo měsíců se naše mládež ztrojnásobila. Členové různých gangů, kultů i mladí lidé, kteří byli na míle vzdálení Bohu, přicházeli ke Kristu neuvěřitelnou rychlostí. Mnoho odpadlíků z mládežnické skupiny opět hořelo pro Boha. Všem se nám moc líbila mocná Boží přítomnost a byli jsme do Něj stále víc a víc zamilovaní. Bůh nám i našemu úsilí neuvěřitelně žehnal.

Předpokládal jsem, že mi skončilo veškeré období pustiny, protože jsem právě prošel svým prvním zážitkem pouště v Dallasu. Nyní jsem naplňoval své povolání kázat evangelium. Myslel jsem si, že protože Ježíš prožil poušť jen jednou, bude to u mě stejné. Jak hluboce jsem se mýlil! Co se týká očisty a posílení, čekalo mě toho ještě mnoho. Také jsem se měl ještě mnohé naučit ohledně doby v pustině. A pustina, kterou jsem prožíval těchto osmnáct měsíců, byla jen dětskou hračkou ve srovnání s tou, která měla přijít vzápětí.

Duch Svatý dával našemu týmu mnoho novátorských nápadů. K tomu dochází, když nebe vylévá nové víno, když jsme „vyslaní Bohem“ po nějaké době v pustině, kde jsme se připravovali. Duch nám ukazuje, jak být efektivní a plodní, stejně jako to ukazoval Mojžíšovi, Davidovi, Josefovi a dalším.

Růst, který jsme u naší mládeže prožívali, byl opravdu neuvěřitelný. Přesto jsem na vrcholu tohoto úspěchu začal vnímat velice těžké břemeno. Šlo o víc než o naši místní skupinu. Vnímal jsem, že bychom měli zasáhnout všechny mladé ve střední Floridě. A tak mě během modlitby napadlo: „Co kdybychom vysílali setkání pro mládež v televizi?“ Tenkrát v 80. letech 20. století to byl nejlepší způsob, jak zasáhnout lidi. Neexistoval internet, sociální sítě, YouTube ani chytré telefony. Nic takového. Zjistil jsem, že jedna místní vysílací stanice má sledovanost asi čtyři milióny lidí. Bylo to neuvěřitelné, ale ve 22 hodin v sobotu měli volný vysílací čas. Věděl jsem, že je to dobrá doba oslovit „náctileté“.

Svůj nápad jsem nadšeně předával hlavnímu pastrovi, ale ten mi odpověděl, že to není v možnostech našeho rozpočtu. A tak jsem se zeptal, zda mohu požádat naše mladé, aby pomohli udělat sbírku na zaplacení televizního kanálu. Souhlasil, a tak jsem tuto vizi těm našim mladým předložil. Vyprávěl jsem jim, jak bychom mohli zasáhnout mladé v celé střední Floridě. Všechny ty, kteří jsou svázaní drogami, alkoholem nebo jinými problémy. Mladí lidé se této vize chopili a začali přispívat penězi, které si vydělali prodejem novin, výpomocí v restauracích, na brigádách a podobně. Nakonec jsme měli dost peněz na to, abychom rozjeli televizní vysílání v sobotu večer.

Náš hlavní pastor žasl a uvědomil si, že je to Boží dílo. Byl to výsledek nového vína. Slyšel kdy kdo o tom, že by církev vysílala v deset v noci v sobotu? Ale ono to fungovalo. Zanedlouho jsme byli svědky velké sklizně duší, které by evangelium nikdy neslyšely, kdybychom se nechopili tohoto „nového vína“. Ještě mnoho let poté, co jsem skončil sloužit mládeži, jsem se dozvídal svědectví o tom, jak náš pořad, který jsme nazvali Mladí v plamenech, změnil život mnoha lidem.

Změna je dobrá

K této skupině mládeže se zakrátko vrátíme. Nejprve si však pojďme ujasnit, co je to nové víno a proč je důležité.

Změna, ke které nás Bůh pudí, není vždy snadná, ale je vždy dobrá a přinese ovoce. Častokrát se změně vzpíráme, protože se dotýká našeho pohodlí. My jsme totiž stvoření, která mají ráda své zvyklosti. Jakmile si na něco zvykneme, jen neradi to měníme. Chceme-li však být efektivní a budovat Boží království, musíme být otevření pro změny.

Pokud jsme vyrůstali ve zbožné rodině, vytvořily se naše nauky ohledně víry, metody a tradice velice brzy a jsou hluboce

zakořeněné. Samozřejmě že ne všechny tradice jsou špatné, ale pokud se lidé nějak chovají jen kvůli tradici a neplyne to ze srdce, pak se projev jejich víry může stát jen rutinou, která je bez života.

Takové rutiny se ve skutečnosti mohou stát náboženskou hradbou. Člověk, který se drží náboženství, má vnější podobu zbožnosti a pevně se drží toho, co Bůh *udělal*, ale vzpírá se tomu, co Bůh *dělá* právě teď.

Farizeové a další náboženští vůdci v Ježíšově době vykazovali toto jednání. Chlubili se, že jsou potomci Abrahama, synové smlouvy a učedníci Mojžíše. Pevně se drželi toho, co Bůh učinil, ale vzpírali se Božímu Synu, který stál uprostřed nich. Horlivě dodržovali své tradice a způsob uctívání, takže měli problém, když přišel Ježíš a zpochybnil každou oblast jejich pohodlí a stability. Ježíš řekl zcela jasně, že Boha nemohou strčit a zapasovat do své krabičky ... že se oni budou muset zapasovat do té Jeho. Této změně se bránili a drželi se svých tradic.

Člověk, který je náboženský, vykazuje elitářský postoj: „Bůh bude jednat jedinež skrze nás a podle našich parametrů“. To povede k vytváření předsudků a nakonec i k nenávisti a zradě, pokud se s takovým postojem nejedná. Přesně k tomu došlo v době Ježíše a opakovaně i v celé historii církve.

Abychom se mohli změnit a přejít od jedné úrovně víry a slávy k té další, musíme být ochotní opustit své pohodlí a hledat cestu, kterou nás vede Boží Duch. Tato cesta nás častokrát zavede do pustiny, kde dá Bůh vytrysknout novému vínu.

Podobný vzor můžeme pozorovat i na životě Jana Křtitele. Jeho otec byl kněz, dokonce kdysi velekněz. Janova kariéra měla vést stejným směrem. Měl být knězem jako jeho otec. Měl chodit do školy v Jeruzalému a studovat u slavného učitele Gamaliela, aby se stal knězem. Jednoho dne však začal Duch Boží volat Jana do

pustiny. Čím víc se Jan modlil, tím silnější volání odejít na poušť v sobě vnímal. Jsem si jistý, že s tím bojoval a pravděpodobně si říkal:

„Všichni kamarádi, se kterými jsem vyrůstal, šli na „biblickou školu“. Získají svůj diplom a stanou se uznávanými vůdci.

Budou ordinováni a získají tak možnost kázat v každé synagoze v této zemi. Co si budou myslet o mně? Jak budu moct naplnit svůj osud, pokud na biblickou školu vůbec nepůjdu?

Vím, že je na mém životě povolání. Táta mi vyprávěl, jak mé narození oznámil vysoce postavený anděl a jak mu řekl, že budu služebníkem Boha. Jestliže však odejdu do pustiny, nikdy nikdo se o mně nedozví. Nikde mě nepozvou, abych u nich kázal.“

Jan však překonal všechny ty myšlenky a argumenty, které bombardovaly jeho mysl, a rozhodl se následovat hořící povolání jít do pustiny. Rozhodl se následovat Božího Ducha a odešel na poušť. O Janovi čteme: „Chlapec rostl a sílil na duchu a pobýval na pustých místech až do dne, kdy otevřeně vystoupil před Izrael“ (Lukáš 1,80). Je jistě zajímavé povšimnout si, že Jan vstoupil do výcviku v pustině jako dítě a strávil tam léta přípravy na službu, která trvala pouze šest měsíců. Přesto o něm Ježíš prohlásil, že je to největší prorok, který se kdy „narodil z ženy“.

Bible o tom, jak dlouho na poušti pobýval, kolika pustými místy prošel a kolika těžkým situacím se musel postavit, mlčí. V Lukáš 3,2 se dočteme toto: „za velekněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synovi Zachariáše, v pustině“. Je to zajímavé. Všimněme si, že zatímco Annáš a Kaifáš sloužili v náboženském systému, který již nebyl v souladu s Bohem, vytvářela se v drsných a suchých místech nová nádoba. Tam mělo být zjeveno nové víno.

Tipy pro přežití při vaší cestě

5 Bydlete ve stanu, nestavějte si dům

Nikdy nezapomeňte na to, že je pustina jen dočasná, že jen procházíte. Takže když pobýváte v pustině, bydlete ve stanu. A v žádném případě se nesnažte postavit si tam dům!

I když Izraelci strávili putováním v pustině celá desetiletí, nebyl to původní Boží plán. Neřekl jim, aby si našli to nejúžasnější místo a usadili se tam a postavili si domy a přijali fakt, že toto je realita, která je čeká. Ne. Bydleli ve stanech, aby byli kdykoli připravení se sbalit a jít dál, kdykoli se pohnul oblak slávy. Bůh vždy zamýšlel, že pustina bude jen dočasným místem příbytku, ne konečným cílem. Bůh nikdy neřekl: „Hej, tady tato poušť není koneckonců tak strašná. Kdo by se pachtil do zaslíbené země? Začněte kopat základy a postavte si pořádný dům. Pro sebe i pro Mne.“ Ano, dokonce i samotný Bůh přebýval během celé doby putování v pustině ve stanu.

Stanování je zábava a super, když je to na chvíli. Většina z nás by ale dlouhodobě asi dala přednost bydlení v pořádném domě, než pod širým nebem ve stanu. Nenechte se zmást a nezačněte v pustině kopat základy. Buďte stále připravení sbalit se a jít dál a nakonec ten starý stan složit a nechat na půdě.

Bůh připravoval Jana v pustinách, ne na oficiální „biblické škole“ tehdejší doby! K Janovi na pustá místa přicházely ohromné zástupy lidí z celého Judska i Jeruzaléma, aby slyšely Boží Slovo, které promlouval. Začínal vanout čerstvý závan Ducha. Objevilo se nové víno. Objevilo se však na poušti, ne na náboženských místech. Ti, kteří už měli plné zuby náboženského pokrytectví a tradic, přicházeli k Janovi se srdcem připraveným ke změně a s očekáváním na zjevení Božího Syna.

Krátce poté přichází za Janem Ježíš. Přichází, aby se nechal pokřtít v řece Jordán. I když se Jan cítil nehodný pokřtít Ježíše, Ten na tom trval. Bylo nezbytně nutné, aby Ježíšova služba vyplynula z toho, co v té době na zemi Boží Duch právě dělal. Ježíš byl pak naplněn Duchem a okamžitě byl veden do pustyiny.

Bible nám zcela jasně říká, že když byl Ježíš veden na poušť, byl *naplněn* Duchem, ale po čtyřiceti dnech zkoušek a pokušení se vrátil z pustých míst plný *moci* Ducha. Nyní byl vybaven ke službě, kvůli které přišel na zem. Jen pár měsíců po zrození služby Jana Křtitele vytrysklo na pustých místech další nové víno, služba Ježíše Krista.

Nové měchy

Zanedlouho poté, co Ježíš začal svou službu, čteme: „Oni mu pak řekli: „Janovi učedníci se často postí a konají modlitby, stejně i učedníci farizeů; tvoji však jedí a pijí“ (Lukáš 5,33). Nejprve se musíme zeptat, kdo byli tito lidé? Odpověď najdeme v evangeliu Matouše: „Tehdy k němu přišli Janovi učedníci a řekli ...“ (Matouš 9,14). Dlouhá léta jsem si myslel, že se ho tuto otázku zeptali farizeové, ale když jsem zjistil, že to byli učedníci Jana Křtitele, otevřela se mi tato část Bible ve zcela novém světle! Tito muži byli mrzutí, protože oni se často postili a dlouhé hodiny se modlili, ale Ježíšovi učedníci se takto nechovali. Janovi učedníci přinášeli tuto velkou oběť, ale byli to Ježíšovi učedníci, kteří sklízeli veškerou pozornost davu.

Za dnů Jana se Duch Boží pohyboval skrze púst. Nicméně tito učedníci se nikdy nepřesunuli od druhu služby Jana k tomu, jak Duch Boží jednal *nyní*. Věřili, že jejich metoda služby a uctívání byly to, co přináší ovoce. Zaplatili velice vysokou cenu, aby mohli Jana Křtitele následovat. Opustili svou rodinu a rozhodli se žít na poušti a živit se hmyzem. Nyní byl jejich vůdce ve vězení. A tento Nováček byl obklopen lidmi, kteří nehráli podle jejich pravidel.

Tým Jana se cítil uražený a ocitl se v nebezpečí, že upadne do náboženství.

Pamatujte na to, že náboženský duch se vždy zuby nehty drží toho, co Bůh *dělal*, ale vzpírá se tomu, co Bůh *dělá nyní*. Už se nezaměřovali na Boží srdce. Nyní se zaměřovali na metodu, která byla dobrá a směřovala k Božimu srdci kdysi.

Nechali se ovládat pýchou a urážkou. Ti, kteří chodili s Janem, do své služby investovali čas a pravděpodobně i peníze. Nyní bylo vše, co udělali, za čím stáli a čeho dosáhli, ohroženo. A tak se začali vzpírat změně, i když jejich vůdce o Ježíši prohlásil: „On musí růst, já však se menšit“ (Jan 3,30).

Podívejte se na to, jak jim Ježíš odpověděl: „„Můžete přinutit svatebčany, aby se postili, dokud je ženich s nimi?“ (Lukáš 5,34). Jejich náboženství vyvádí na světlo, když říká: „Proč by se měli postit, když Syn Boží stojí uprostřed nich? Jediné, co musí udělat, pokud po Bohu něco chtějí, je přijít ke Mně (parafrázováno)! Náboženské smýšlení je vedlo k tomu, že věřili, že si musí Boží přízeň zasloužit půstem a dalšími náboženskými činnostmi. V půstu viděli způsob, jak mohou přistoupit k Bohu, a měli pocit, že jsou díky tomu nad těmi, kteří se nepostili (nebo nepoužívali jejich metody). A proto se do nich vkradla pýcha. Metoda se jim stala důležitější než původní ovoce.

Přestože má půst velký užitek, neslouží k tomu, abychom manipulovali Bohem. Spíš má za úkol dovést nás do místa, kde dokážeme lépe zaslechnout, co Bůh říká. Proč by se tedy učedníci museli postit, aby slyšeli Boží hlas, když stál přímo mezi nimi? Podívejte se opět na Lukáše 5,34-35! „Ježíš jim řekl: „Můžete přinutit svatebčany, aby se postili, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom v oněch dnech se budou postit.“

Ježíš zde neříká, že přijdou dny, kdy se možná budou postit. Říká, že se budou postit. Tito lidé mluvili jen o půstu, co se týká jídla. Ježíš však mluví o jiném půstu. Všimněte si, že tento půst bude probíhat ve dnech, kdy bude ženich vzat. Mluví zde o půstu, který se týká Jeho zjevené přítomnosti, ne jen o půstu bez jídla. To víme, protože to vysvětluje v následujícím podobenství, které jim vypráví. Mějte na paměti, že jedna definice pustiny uvádí, že je to nepřítomnost hmatatelné Boží přítomnosti. Podívejme se tedy na podobenství, které vypráví, aby vysvětlil, o čem mluvil:

A nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno měchy roztrhne, samo vyteče a měchy se zničí. (Lukáš 5,37)

Víno je v Bibli symbolem Boží přítomnosti. Pavel v Efezským 5,18 říká: „A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem“.

Máme se naplňovat vínem, Boží přítomností! Nové víno je čerstvý závan Ducha Svatého.

Opět stručně nadnesu tuto otázku. Vzpomínáte si na to, jak nádherné to bylo, když jste byli poprvé naplněni Duchem? Boží přítomnost byla velice silná a sladká. Pokaždé, když jste se začali modlit, projevila se okamžitě Boží přítomnost a vy jste Jeho blízkost vnímali po celý den. Někdy jste v církvi jen seděli a plakali, protože byl Bůh tak velmi blízko.

Pak jste si jednoho dne o mnoho později všimli, že už Jeho přítomnost tak snadno nevnímáte. Pořád jste se modlili jako kdysi, ale nyní jste si začali říkat: „Bože, kde jsi?“ Ocitli jste se na poušti!

Je v tom záměr, proč tato pustina či půst bez Boží přítomnosti existuje. Bůh vás připravuje, abyste se stali novým měchem. Není

možné nalít nové víno, jímž je čerstvé vanutí Božího Ducha, do starých měchů.

Měchy na víno v době Ježíše byly vyrobeny z ovčích kůží. Když se do nich víno poprvé nalilo, byly měkké a poddajné. Snadno se natáhly a nekladly žádný odpor, když víno zráló. Jak však ubíhal čas, teplé podnebí středního východu měchy vysušilo, takže ztvrdly a zkřehly. Kdyby se z nich nyní víno vylilo a kdyby do nich nalili nové víno, měchy by nezvládly ani váhu nového vína ani proces fermentace, protože byly ztvrdlé a křehké a velice snadno by praskly. Aby byl vyřešen tento problém, musely se staré měchy na několik dní namáčet a pak potírat olivovým olejem. Tento proces obnovil flexibilitu a poddajnost měchů.

Je to symbolem toho, co se děje s námi, protože my jsme měchy nového duchovního vína. Máme nést Boží přítomnost. Svět, ve kterém žijeme, však může otupit naši vnímavost na Boha a Jeho cesty. Nejsme v nebi. Žijeme ve zkorumpovaném prostředí, kterým je tento svět. Proto musíme obnovovat svou mysl. Abychom udržovali naše měchy poddajné, tedy vždy připravené na čerstvé víno, musíme se namáčet v Božím Slově. Pavel v Efezským 5,26 píše: „aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu“. Potírání měchu olivovým olejem představuje to, když trávíme čas na modlitbách a hledáme Boha. Když trávíme čas s Bohem, a to jak v Jeho Slovu, tak v modlitbách, proměňuje se naše mysl a my už se nedržíme strnule svých vyjetých kolejí a starých metod.

Abyste však starý měch mohli omladit, musíte z něj nejprve vylít staré víno! Což znamená, že v nádobě nezůstane žádné víno, žádná hmatatelná Boží přítomnost! Je to půst bez hmatatelné Boží přítomnosti nebo, jak neustále opakujeme, období sucha na poušti. V takovém období se připravujete na *změnu!*

Proč Bůh odebere svou hmatatelnou přítomnost? Abyste se cítili mizerně? Ne, i když i k tomu dojde! Dělá to, protože by vás chtěl odložit někam na polici, než vás zase bude potřebovat? V žádném případě! Důvod, proč stáhne svou přítomnost, je, aby vás přiměl k tomu, abyste Jež ještě usilovněji hledali a toužili po Něm. Díky hledání Boha se opět stáváte měkkými a poddajnými. Lidé, již ztvrdli a ztuhli, přestali hledat Boha. Usadili se ve svých metodách. Usadili se v pravidlech, která vyvodili z dřívějších opravdových zkušeností.

V takovém stavu se nacházeli tito učedníci Jana Křtitele. Rozhodli se jít za Janem, protože viděli, že skrze něj Bůh mocně jedná. Potom se však přestali tlačit vpřed, aby uchvátili nebeskou odměnu důvěrného poznání Boha, a zatuhli ve svých přesvědčeních a metodách.

Každé Boží vanutí s sebou přináší čerstvé učení. Učení a zdravá nauka a doktríny jsou prostředky, které nás mají přiblížit Božímu srdci. Pokud však ustrneme a naším zaměřením se stane vyučování a doktrína samotná, pak nás nakonec dovede do zajetí náboženství, k zákonictví či omylu. Nebo ke všem najednou.

Boha nelze poznat skrze nějakou „zajetou“ metodu uctívání. Přesto se k tomuto životnímu stylu mnoho křesťanů nevědomky přiklání. Zvyknou si na určité kroky, vzory a rutiny uctívání. Když pak konečně dojdou k poznání, jak být vzorem křesťana, přestanou Boha hledat a ustrnou v jednání a tradicích, které si vypěstovali. A přesto se nějak cítí prázdní, i když podle jejich mínění prožívají evangelium v plnosti.

Jeremjáš 29,12-13 říká:

„Když mě budete volat, půjdete a budete se ke mně modlit, vyslyším vás. Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem“.

Modlitba sama o sobě nestačí k tomu, abychom Jej našli. Je mnoho lidí, kteří jsou svázaní náboženskými pravidly a kteří se věrně modlí. Bůh říká, že ve vaší modlitbě musí být usilovné hledání. Zcela jasně zde říká, že musí dojít k hledání a že je k němu potřeba mnohem víc, než jen běžná rutinní snaha. Je k němu potřeba horlivá touha a hledání Božího srdce. Proto Bůh v Židům 11,6 říká: „Ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají“.

Podívejme se znovu na to, co říká Ježíš:

„A nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno měchy roztrhne, samo vyteče a měchy se zničí. Ale mladé víno se dává do nových měchů, a obojí zůstane zachováno. A nikdo, kdo se napil starého, nechce mladé, neboť říká: ‚Staré je dobré.‘“
(Lukáš 5,37-39)

Nikdo, kdo je zvyklý na staré víno, nebude okamžitě toužit po tom novém. Klíčovým slovem zde je slovo „okamžitě“, protože jako lidé máme rádi zvyky a tradice. Je potřeba, abychom své pohodlí rozbili tím, že vylijeme *staré víno* a dovolíme, abychom prošli suchým obdobím přípravy, kdy nebudeme pít *vůbec žádné víno*, abychom mohli začít žít po *vínu novém*. Když má člověk žízeň a nikde není nic, čeho by se napil, pak si nebude stěžovat: „Toto nové víno nechci. Chci to staré.“ Pokud toužíte po Boží přítomnosti a moci, pak budete otevření čerstvému vanutí Božího Ducha ve vašem životě. Budete jako David, který řekl, když pobýval v pustinách:

Bože, ty jsi můj Bůh! Usilovně tě hledám, má duše po tobě žízni, mé tělo po tobě touží ve vyprahlé, vyschlé, bezvodé zemi. Proto tě vyhlížím ve svatyni - chci hledět na tvou moc i slávu. (Žalm 63,2-3)

David žíznil po Boží moci i přítomnosti. Výsledkem bylo, že když se nakonec dostal k práci, ke které byl povolán, byl flexibilní a přizpůsobivý pro to, co Bůh chtěl. Ne jako král Saul, který si dělal, co chtěl on sám, a ne to, co chtěl Bůh.

Další pobyt v pustině

Již na začátku této kapitoly jsem řekl, že když jsem sloužil jako pastor mládeže, byla to má první služba, kdy jsem opravdu vyučoval. Setkání vysílaná v televizi byla velmi úspěšná. Také jsme měli křesťanské vysílání na druhé nejoblíbenější stanici v naší oblasti. Vše šlo skvěle.

Pak jsem se jednoho dne modlil a Boží Duch mi řekl, že se blíží změna. „Už nebudeš dělat pastora mládeže“, řekl mi. „Pošlu tě, abys mluvil ve sborech a na konferencích ve městech po celé Americe od východního pobřeží až k západnímu, od kanadské hranice až k Mexiku, od Aljašky až po Havaj ...“

Řekl jsem Lise, co mi Boží Duch řekl, a oba dva jsme to střežili v srdci a nikomu jinému o tom neřekli, kromě jednoho přítele pastora v jiném státě. Bůh řekl, že to udělá, a já jsem věděl, že pokud to opravdu byl Bůh, nemusím mu v tom nijak pomáhat.

Celý rok se však nic nedělo. Během tohoto období, kdy jsem čekal, pro mne bylo stále těžší přicházet do Boží přítomnosti, až už mi to připadalo téměř nemožné. Trávil jsem v modlitbě víc času než kdy předtím, a přesto mi připadalo, že to nikam nevede. A nejen to, ale i původní vize, kterou jsem měl pro naši skupinu mládeže, se jaksi vytrácela (staré víno se vylévalo). Čím víc jsem se modlil, tím mlhavější tato vize byla. Navenek se nic nezměnilo, ale uvnitř ve mně ochabovala má horlivost.

Před mládežnickým setkáním jsem se celé hodiny modlil a někdy jsem dokonce prosil Boha, aby poslal někoho jiného, kdo

by ten den kázal. Přicházel jsem na službu a cítil jsem se prázdný, ale když jsem sloužil, padla na mě Boží přítomnost jako přikrývka. Když jsem skončil a byl na cestě domů, Jeho přítomnost na celý další týden odešla!

A k tomu všemu jsme procházeli vnitřními i vnějšími zkouškami, s jakými jsme se předtím ještě nikdy nepotýkali. Říkal jsem si, jestli je se mnou všechno v pořádku, a tak jsem začal vyznávat každý hřích, na který jsem si dokázal vzpomenout, ale sucho a vyprahlost nezmizely.

Jednoho dne, kdy jsem se úporně snažil přijít na to, jaký hřích jsem to jen spáchal, ke mně promluvil Bůh: „Na této poušti nejsi kvůli tomu, že bys spáchal nějaký hřích! Já tě připravuji na změnu, která přichází.“

Utvářel ve mně charakter, který jsem potřeboval, abych se dokázal chopit povolání nadcházející služby. Podívejte se na Izajáše 43,18-19:

Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezabývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeky.

Později v této knize budu vyprávět o tom, jak mi Bůh ve správném čase odhalil konkrétní podrobnosti „změny, která přichází“. Po celou tu dobu, kdy jsem prožíval své nejtěžší dny v pustině, připravoval Bůh zrod naší služby v Americe a posléze i v celém světě.

Moji milí, Bůh nechá vaše *staré* víno vyschnout, abyste, až se objeví víno nové a spolu s ním přijdou i zkoušky, neměli touhu vracet se k tomu *starému*.

6

NEBESKÁ CENA

Někteří lidé se vrací do minulosti a přehrabují se všemi problémy, které kdy měli, pak se podívají vstříc budoucnosti a očekávají, že další problémy přijdou. A pak se po celý život jen motají a vrávorají.

- D. L. Moody

Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínáje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši.

- Filipským 3,13-14

Apoštol Pavel napsal dvě třetiny novozákonních epištol a založil mnoho pohanských sborů. Jeho služba zasáhla celý svět, a přesto ke konci svého života napsal: „Nemyslím, že jsem se toho již zmocnil“. Nebyl spokojen, dokud nedosáhne konce svého běhu a nezíská nebeskou cenu.

Abychom mohli běžet a získat svou cenu, musíme nejprve ve svém srdci pochopit, že jsme ještě nedoběhli a cenu ještě nezískali.

Nejsme dokonalí. Neustále se musíme měnit a růst.

I Mojžíšovo povolání bylo ohromné. Byl vůdcem třímilionového národa a byl součástí znamení a divů jako nikdo jiný ve Starém zákoně. A přesto o něm Bůh řekl, že je nejpokornějším (nejučenlivějším) mužem na tváři země. Mojžíš neměl za to, že již dorazil do cíle, ale dál běžel kupředu, aby získal nebeskou cenu. Abychom mohli růst a měnit se, musíme být učenliví.

Druhá věc, kterou musíme dělat, abychom doběhli svůj běh pro Boha, je zapomenout *na to (vítězství i porážky), co je za námi!* Opět se podíváme, co říká Bůh skrze Izajáše:

Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezabývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeky. (Izajáš 43,18-19)

Minulá selhání, odmítnutí nebo hříchy, pokud o nich neustále přemítáme, nám zabrání jít kupředu v Kristu. Nicméně nás mohou brzdit i naše triumfy a vítězství. Když jsme si sebou příliš jistí, začneme se spoléhat na své úspěchy z minulosti, a pak mineme to, co pro nás Bůh v tuto dobu má. Přesně o tom mluví Bůh v Izajáši 43. Ty dřívější věci byly od Boha, ale abychom šli stále kupředu vstříc tomu, co od nás očekává, musíme být připraveni opustit způsob, kterým skrze nás Bůh jednal v minulosti. Neuděláme-li to, ocitneme se v nebezpečí, že se staneme starým měchem.

Pavel tuto pravdu zdůrazňuje:

Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, uvažoval jsem jako dítě. Když jsem se stal mužem, zanechal jsem dětinských věcí. Neboť nyní vidíme jako v zrcadle, zastřeně, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, potom poznám důkladně, jak jsem byl také sám poznán.
(1. Korintským 13,11-12)

Dítě se nemýlí, je jen nevyzrálé. Když mi bylo pět, celý můj svět tvořily autíčka a lego. Když jsem dokázal odříkat abecedu, byl to ohromný úspěch. Svět jsem viděl přes tmavé sklo, protože jsem nebyl dostatečně vyzrálý na to, abych se vypořádal s jeho složitějšími aspekty.

Když mi bylo osmnáct, byly pro mě autíčka i lego minulostí. Nyní, po letech, kdy jsem už vyrostl, díval jsem se na svět přes sklo, které již nebylo až tak tmavé. Dokázal jsem toho pochopit mnohem více. Když se osmnáctiletý chová jako pětiletý, není to normální. Jak rosteme, odkládáme, neboli zapomínáme, to dřívější a dětinské, protože už to pro nás není užitečné a není to důležité pro naše potřeby či zájmy.

Tipy pro přežití při vaší cestě

6 Seznam věcí, které nedělat

Na základě toho, co nám Bible říká o politováníhodné zkušenosti Izraelců na poušti, existují určité věci, které bychom během dočasného pobytu v suché pustině neměli dělat. Ve skutečnosti je to dobrý seznam věcí, které bychom neměli nikdy dělat v našem křesťanském životě, ale v době, kdy se ocitáme na poušti, je pokušení podlehnout těmto hříchům asi větší. Zde jsou ty nejdůležitější věci, zdaleka však ne všechny:

1. Dychtit po špatných věcech. Když jsme sklíčení, myslíme si někdy, že nám špatné věci pomůžou a budeme se cítit lépe, snad i šťastně.
2. Vyhledávat modly. Honit se za vlastními tužbami, i když víme, že jsou v rozporu s Božím Slovem. Dávat svou lásku někomu nebo něčemu jinému než Ježíši.
3. Poddat se sexuálnímu pokušení a nemorálnosti.
4. Pokoušet Boha.
5. Stěžovat si, stěžovat si a stěžovat si. Ve svém prvním dopise věřícím v Korintu Pavel zmiňuje, že se z života našich předků, kteří bloudili po poušti, můžeme naučit, jak nemáme žít:

Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem ... Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení; vždyť byli pobiti v té pustině. Tyto věci se staly příkladem pro nás, abychom nebyli žádostivi zlých věcí, jako oni byli žádostivi. (1. Korintským 10,1; 5-6)

Izraelci zaplatili velkou cenu. Poučme se tedy z jejich příkladu.

Milovaní, i na pustině lze najít Boží cesty a dokonce i Jeho srdce, ale musíte být vytrvalí a v srdci si odhodlaně říct: „Bože, věřím, že jsi dobrý a že mě miluješ, i když Tvou dobrotu a lásku necítím“.

A stejně tak i my, když rosteme v Bohu a procházíme různými životními fázemi, měli bychom odkládat to dřívější a nevyzrálé. Pavel říkal, že nyní vidíme Boží cesty a Jeho slávu jen mlhavě, zastřeně, ale když budeme usilovat o nebeskou cenu, uvidíme Boha stále jasněji a nakonec tváří v tvář. Jinými slovy Jej poznáme tak, jak zná On nás!

Co je tou nebeskou cenou, kterou Pavel zmiňuje? Odpověděl sám v předchozím verši. Filipským 3,10: „abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních. Připodobňuji se jeho smrti“. Nebeská Boží cena je být podoben Jeho Synu, Ježíši Kristu, poznat Jej tak, jako On zná nás! Dokud tohoto cíle nedosáhneme, neměli bychom být spokojeni, a proto musíme neustále usilovat hledat Boží srdce a poznávat Ho.

Třetí věc, kterou musíme dělat, abychom získali nebeskou cenu, je „usilovně běžet“, „tlačit se vpřed“. Výraz tlačit se naznačuje fakt, že se setkáme s odporem. Poznávání Boha má svou opozici.

Největší hrozbou pro ďábla je člověk, který je podoben obrazu Ježíše Krista. Proto proti tomu budou mocnosti temnoty bojovat ze všech sil. Když se věřící podobají obrazu Krista, nežijí už pro sebe, ale žijí pro Toho, kdo žije v nich. Pak přechází k hojnějšímu a mocnějšímu životu v Kristu. Proto Pavel říká, že abychom Jej poznali, musíme mít účast na Jeho utrpení. Konkrétní utrpení těla, o kterém zde mluví, se týká smrti našeho já, což pak přinese vzkříšený život! Petr napsal:

Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte tímž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle,

skoncoval s hříchem, abyste po zbývajícím času života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle Boží vůle. (1. Petrův 4,1-2)

Jestliže jsme trpěli v těle, pak už nás neovládají naše žádosti a neusilujeme o hříšné tužby tohoto světa. V nás jedná a žije charakter Krista! A to je cíl, ke kterému bychom měli všichni směřovat.

Trpět spolu s Kristem

Jak Kristus trpěl? Mnoho lidí toto nechápe správně, protože určitá náboženská učení tuto biblickou pravdu překroutila. Utrpení neznamena zemřít na nějakou nemoc nebo nedostatek peněz k zaplacení účtů. Neznamena ani hladovět po celé týdny, aby tato naše oběť Boha zasáhla. Utrpení není oběť. Je to poslušnost! Pisatel listu Židům zcela jasně uvádí, jak Kristus trpěl:

On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti ... Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. (Židům 5,7-8)

Ježíš si s sebou na zem nevezal poslušnost. Musel se jí naučit. A naučil se jí tím, že poslouchal Otce, i když by bylo mnohem snazší neposlechnout. Nemluvil tak, aby se zalíbil lidem, ale Bohu. Věděl, že z Jeho poslušnosti budou mít lidé z dlouhodobého hlediska velký užitek. Petr o opravdovém utrpení říká, že je to život podle Boží vůle a ne podle lidských žádostí (1. Petrův 4,2).

„Kristovo utrpení“ znamená jít Boží cestou ve chvíli, kdy nás naše mysl nebo fyzické smysly přesvědčují, že máme zvolit snadnější cestu, že máme zvolit kompromis či potěšení. Častokrát celíme konfliktu ve chvíli, kdy nám Bůh řekne, abychom šli

určitým směrem, ale naše rodina, naši přátelé, spolupracovníci a další lidé si přejí, abychom šli jiným směrem. Bohužel se zdá, že se často setkáváme s odporem ze strany těch, kteří jsou nám nejbliž. Typickým příkladem je to, když Petr nesouhlasí s Ježíšem ohledně Jeho smrti a pohřbu:

Od té doby Ježíš začal svým učedníkům ukazovat, že musí odejít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, být zabit a třetího dne být vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: „Bůh tě chraň, Pane, to se ti určitě nestane!“ Ale on se otočil a řekl Petrovi: „Jdi ode mne, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale věci lidské.“ (Matouš 16,21-23)

Ježíš oznámil svým učedníkům, že aby poslechl Boha, musí jít do Jeruzaléma, trpět, nechat se zabít a být třetího dne vzkříšen. Petr zjevně přeslechl část o vzkříšení, jinak by ho Ježíšův výrok o jeho nadcházející smrti tak neznepokojil.

Dokážete si představit, co se Petrovi honilo hlavou?

No tak moment. Ty jsi Mesiáš (právě mi to bylo zjeveno). Ty máš ustanovit své království a obnovit Izrael. Opustil jsem svou práci, ženu i rodinu, abych šel za Tebou. Ztratil jsem přátele, jen abych šel za Tebou. Investoval jsem do toho spoustu času. Mám kvůli tomu určitou pověst. Vedoucí v synagoze si myslí, že jsi blázen. V novinách a časopisech neustále vydávají články o tom, jak kontroverzní jsi. Jsi nejžhavějším tématem všech sociálních sítí a většinou to nevyznívá ve Tvůj prospěch. Mnoho uznávaných teologů a učenců tě označilo za kacíře. A Ty teď mluvíš o smrti. A co bude se mnou? Všechn ten čas, který jsem do Tebe investoval ... a nezbude mi nic než jen špatná pověst!

A tak Petr vyhrkl: „Ne, Pane, to teda ne!“ (parafráze).

Ježíš musel okamžitě poukázat na to, že je Petrovo smýšlení sobecké a světské. Nedíval se na to Božíma očima. Svět je ďáblem („bohem tohoto světa“ 2. Korintským 4,4) vycvičen, aby se díval jen na své vlastní zájmy. Království Boží je přesně opačné. Takže abychom naplnili Boží vůli, musíme jít proti proudu světa, i kdyby to znamenalo, že budeme muset jít proti „bratru nebo sestře v Kristu“, jejichž myšlení je až příliš ovlivněno světem. Petr nebyl špatný člověk, ale jeho smýšlení bylo v této záležitosti ovlivněno světem, ne Kristem. Vzpíral se změně, protože to podle něj mělo dopadnout úplně jinak.

Dalším dobrým příkladem je situace, kdy vyslali Izraelci zvědy do kanánské země. Pobývali na poušti už déle než rok. Pak Bůh řekl Mojžíšovi, ať do zaslíbené země, kterou jim chtěl dát, vyšle zvědy. Mojžíš vybral dvanáct vedoucích, jednoho z každého kmene. Byli mezi nimi i Jozue a Káleb.

Když se zvědové vrátili, podali protichůdné zprávy o tom, co viděli, a o tom, co by se mělo udělat. Deset z nich řeklo:

„Nícméně lid, který sídlí v zemi, je silný a města jsou opevněná a velmi velká. A také jsme tam viděli potomky Anákovy. Na území Negebu sídlí Amálekovci, v pohoří sídlí Chetejci, Jebúsejci a Emorejci a u moře a podél Jordánu sídlí Kenaanci. ... Nedokážeme táhnout proti tomu lidu, neboť je silnější nežli my. Pomluvili zemi, kterou prozkoumali, když říkali synům Izraele: Země, kterou jsme procházeli, abychom ji prozkoumali, je země požírající své obyvatele a všechen lid, který jsme v ní viděli, jsou obrovití muži.“ (4. Mojžíšova 13,28-29; 31-32)

Káleb a Jozue se vrátili s jinou zprávou:

Káleb uklidňoval lid před Mojžíšem slovy: Směle pojďte vzhůru, obsadíme ji, jistě přemůžeme její obyvatele.

Jestliže v nás Hospodin najde zalíbení, přivede nás do této země a dá nám ji -- zemi, která oplývá mlékem a medem. Jenom se nebouřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte, vždyť jsou pro nás jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich! (4. Mojžíšova 13,30; 14,8-9)

Všech dvanáct jich společně procházelo zemí. Viděli tutéž zemi, tatáž města a tytéž lidi. Proč se deset vrátilo s jednou zprávou a dva s naprosto opačnou zprávou? Jde o úhel pohledu!

Bůh o Kálebovi a Jozuovi řekl, že byli jiného ducha, protože Jej plně následovali (viz 4. Mojžíšova 14,24). Jinými slovy se odklonili od žádostí lidí a přiklonili se k Boží vůli. Viděli to Božíma očima, ne z pohledu sebezáchrany. Právě proto vidělo deset zvědů naprosto stejné věci jinak než Jozue a Káleb. Těm deseti šlo mnohem více o jejich vlastní pohodlí, o jejich bezpečí a o jejich rodiny než o Boží vůli. Pro jejich život bylo důležité to, co se týkalo jich, ne Božího království. Nevěděli totiž, že se jich Bůh nikdy nezřekne a že jim dá zdar ve všem, co podniknou, pokud je k tomu povede On. Toto špatné smýšlení měl i zbytek národa, protože lidé odpověděli:

Všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Celá pospolitost jim říkala: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi anebo kéž bychom zemřeli v této pustině! Proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem? Naše ženy a malé děti se stanou kořistí. Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta? (4. Mojžíšova 14,2-3)

Děti Izraele se ohlížely zpět k těm „starým, dobrým časům“ v Egyptě, kde měly plné břicho a určitou stabilitu. I když v Egyptě byly otroky, to, čemu nyní čelily, jim připadalo těžší než pouto otroctví. Všichni se vzdírali změně, která musela přijít. Nalezli bezpečí ve známé pustině, i když jejich nomádský způsob života a stravování nebyl zrovna ideální. A proto nikdy nevkročili do zaslíbené země a nikdy nenaplnili Boží vůli pro svůj život.

Jozue a Káleb se ale museli *tlačit vpřed*. Odpor, kterému museli čelit, vzešel od jejich vlastních „bratrů“, kteří je chtěli naprosto umlčet. „Když celá pospolitost říkala, že na ně budou házet kamení...“ (4. Mojžíšova 14,10). Ti, jež se Jozuovi a Kálebovi stavěli na odpor, neměli obnovenou mysl a byli stále podobní světu v tom, jak přemýšleli a jak se na věci dívali. A ustrnuli ve svých cestách ... a ve smýšlení pustiny.

Apoštol Pavel řekl tak, jako Jozue a Káleb dlouho před ním, že musí zapomínat na to, co je za ním, a běžet vpřed k nebeské ceně (Filipským 3,14).

Podívejme se na Izajáše 43,18-19. Pokyny, které by nás dnes jistě měly povzbudit:

Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezapývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeky.

Je smutné, že i dnes existuje mnoho lidí, kteří by raději zůstali v „bezpečí“ otroctví, než se tlačili vpřed k svobodě a naplnění Boží vůle pro jejich život. Obávají se změny víc než svého známého, ač nehostinného prostředí. Pak jsou lidé, kteří jsou spokojeni s tím, co pro ně Bůh udělal v minulosti, a nejsou ochotní tlačit se vstříc novým výzvám. Bůh skrze ně udělal opravdu mocné věci, ale uvelebili se ve svém předchozím úspěchu.

Poslušnost Boží vůli přinese život a svobodu. Je to jediný způsob jak nalézt opravdové naplnění. Přesto vám za současných okolností může připadat běh vstříc nebeské ceně nemožný. Skrze Izajáše Bůh řekl, že učiní novou věc. Ta však „vytryskne v pustině“. Takže když následujeme Božího Ducha, abychom dosáhli toho, po čem Bůh touží, ocitneme se na místě, které nám bude připadat suché a vyprahlé. Víme však, že co je nemožné pro člověka, je možné pro Boha (viz Lukáš 18,27). Na druhé straně toho, co je momentálně poušť, leží hojný život, dobyté území a naplnění.

Nebudte jako těch deset zvědů a všichni ostatní, kteří nebyli schopni uchopit Boží touhy a vzpírali se změně, jež by je vyvedla z nedostatku, který zažívali v pustině. Místo toho vyrazte s odvahou vstříc zaslíbené zemi Boží nebeské ceny pro vás!

NAŠE RADOST
SE NEZAKLÁDÁ NA TOM,
JAK SE CÍTÍME.
SPOČÍVÁ V TOM,
KÝM JE BŮH.

PUSTINA NENÍ TRESTEM.
JE TO BOŽÍ PŘÍPRAVA
NA JEHO ZASLÍBENÍ.

V KRISTU MŮŽEME
BÝT SPOKOJENÍ
JAK VE VYPRAHLÝCH DOBÁCH,
TAK V ČASECH HOJNOSTI.

BŮH NÁS V PUSTINĚ
POKOŘUJE A ZKOUŠÍ,
ABYCHOM POZNALI,
V JAKÉM STAVU
JE OPRAVDU
NAŠE SRDCE.

NA VAŠEM CHARAKTERU
ZÁLEŽÍ MNOHEM VÍC, NEŽ NA
VAŠEM POMAZÁNÍ.

Materiály ke stažení zdarma a další videa
naleznete na CloudLibrary.org

7

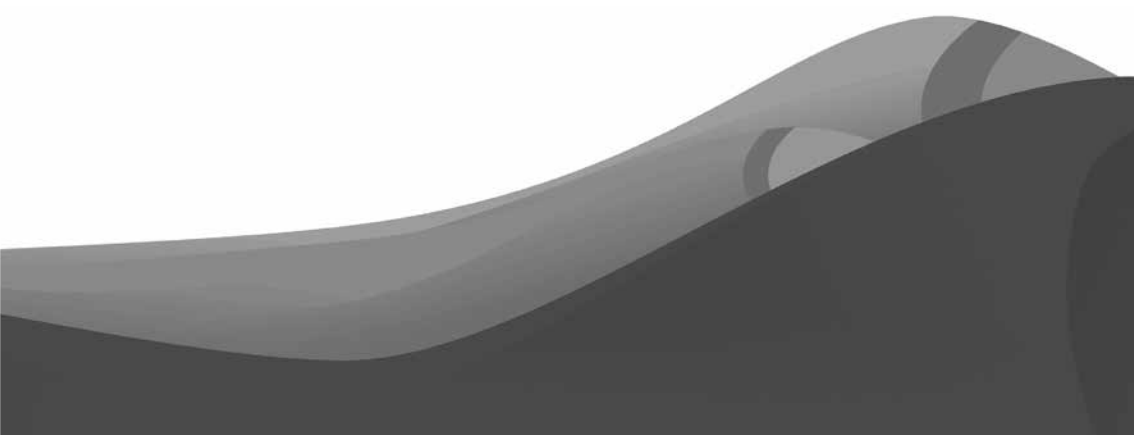
BOŽÍ ÚŽASNÁ SILNICE

Protivenství není jen tak nějakým nástrojem. Je to Boží nejúčinnější nástroj, kterým působí růst našeho duchovního života. Okolnosti a události, na které my často pohlížíme jako na překážky, jsou mnohokrát právě onou startovní čárou k intenzivnímu duchovnímu růstu. Jakmile to začneme chápat, přijmeme protivenství jako fakt a součást duchovního života a bude pro nás mnohem snazší je snášet.

- Charles Stanley

*Hlas volá v pustině: Připravte cestu
Hospodinovu, napřimte v pustině silnici pro
našeho Boha!*

- Izajáš 40,3

Je to možná neuvěřitelně překvapivé, ale pustina je místem, kde Bůh vystavěl úžasnou silnici! Právě tam se připravuje Jeho cesta, cesta k vyššímu a vyvýšenému životu, který je z Boha. Je to cesta k poznání toho, jak Bůh přemýšlí.

Za celou historii se touto silnicí rozjelo jen několik lidí. A přesto nyní připravuje Bůh mnohé, aby se na ni vydali. Píše se o tom v Izajáši 35,6; 8:

v pustině vytrysknou vody a potoky v Arabě ...
A bude tam silnice, cesta, která se bude nazývat
cestou svatou“

Boží silnice v pustině nenese žádný ikonický název jako například D1 nebo Route 66. Jmenuje se prostě svatost.

Jedna definice svatosti je „stav čistoty“. Ježíš říká: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Matouš 5,8). Ježíš se nevrátí pro nesvatou či nečistou církev. Vráti se pro církev bez poskvrny či vrásky.

Před několika desetiletími, když jsem byl ještě ve službě docela krátce, ukázal mi Bůh, když jsem se jednou modlil, že se chystá pročistit mi život. Byl jsem nadšený a řekl jsem Lise: „Bůh odstraní všechny mé nečistoty“. Pak jsem jí vyprávěl o všech těch nepříjemných věcech, které bude Bůh odstraňovat. (Aby k mému seznamu mohla přidat i něco víc!)

A pak se další tři měsíce vůbec nic nedělo. Spíš naopak. Můj život se ještě zhoršil a já jsem zjistil, že potřebuji pročistit víc, než kdy předtím. Zeptal jsem se tedy Boha: „Proč jsou mé zlovyky ještě horší než dřív? Proč se to nelepší?“

„Synu“, odpověděl mi. „Řekl jsem, že tě pročistím Já. Ty se o to snažíš ze své vlastní síly. Teď k tomu pusť Mne. Udělám to po mém“. Neměl jsem ani tušení, že se mám vydat na svou první zkušenost do pustiny a že to bude trvat osmnáct měsíců.

Jeho cesty nejsou naše cesty

Na začátku svého křesťanského života jsem poznal službu T. L. Osborna. Dr. Osborn byl úžasný služebník a autor knih. Spolu se svou manželkou Daisy měli mocnou evangelizační a zázračnou uzdravující službu po několik desetiletí po celém světě. Díky jejich službě přišly ke spasení desítky miliónů lidí.

Asi si tedy dokážete představit, jak nadšený jsem byl, když jsem se měl setkat s Dr. Osbornem, když přijel do našeho sboru do Dallasu kázat. A navíc jsem ho mohl díky své práci starat se o hostující mluvčí poznat osobně. T. L. byl skvělý. Když jsem byl v jeho přítomnosti, připadalo mi, že jsem s Ježíšem.

T. L. navštívil náš sbor několikrát a docela jsme se sblížili. Dal mi všechny své knihy, které jako mladý studoval, když se připravoval na službu. Také mi dal mnoho oblečení (měli jsme stejnou velikost). Tenkrát jsme s Lisou neměli moc peněz na krásné oblečení, takže jsem to, co jsem od něj dostal, opravdu velmi dobře využil. Po těchto návštěvách pro nás byl on a Daisy jako táta a máma.

Před lety, když jsem ještě pracoval ve společnosti America, jednou, když u nás ve sboru kázal T. L., promluvil ke mně Duch Svatý: „Jednou mu budeš sloužit. Budeš pracovat pro Dr. Osborna“.

Tak jsem si myslel, že je to potvrzení, že budu součástí jeho týmu a že v budoucnu povedu podobnou evangelizační službu.

Nyní se však nedělo vůbec nic. Pořád jsem byl na poušti. Osbornovi mají sídlo své služby v Tulse, ale žijí v Orlando. Čas ubíhal a já v sobě cítil tak velký tlak pohnout se dál vstříc své službě, že jsem se rozhodl, že se přestěhujeme do Orlando, abychom byli Osbornovým blíž. Chtěl jsem to udělat ze dvou důvodů. Zaprvé by tak T. L. poznal, že už v našem sboru nesloužím. Byl to muž neuvěřitelné bezúhonnosti. Nikdy by mě nezaměstnal, kdyby mě měl vytrhnout z našeho sboru. Zadruhé by bylo pro mě i Lisu jednodušší připojit se k jejich službě, kdybychom bydleli v Orlando. Kdybychom se přestěhovali na Floridu, byl bych mu dostupnější.

Je to trošku přehnané, vím, ale byl jsem tak nedočkavý a chtěl jsem Bohu trošku „pomocť“, abych konečně vykročil vstříc svému opravdovému povolání.

A tak jsem si domluvil schůzku s pastorem v Dallasu, abych mu oznámil, že končím a budu se stěhovat do Orlando. Večer před touto schůzkou mi volali tři různí pastoři ze tří různých měst. Když zjistili, co hodlám druhý den udělat, zeptali se mě všichni tři nezávisle na sobě tuto otázku: „Souhlasí s tebou Lisa?“

Nesouhlasila s tím. Několikrát mi řekla: „Johne, poddám se tvému směru, ale nemůžu říct, že bych ve svém srdci vnímala, že je to správné, že to máme udělat“. Vždycky jsem její námitky přešel. Říkal jsem si: „Lisa to prostě ještě nevidí. Já jsem však hlava rodiny a ona se musí podřídit“. Jak nevyzrálé a hloupé bylo mé smýšlení!

Když mi pozdě v noci volal ten třetí pastor a když se zeptal na úplně stejnou otázku jako ti dva před ním, něco se ve mně zlomilo. Otevřely se mi oči a uviděl jsem, že se snažím Bohu

pomáhat, aby se Jeho plán naplnil, místo abych Mu dovolil udělat to podle toho, jak sám chce.

Další den jsme se s Lisou setkali s naším pastorem a jeho ženou. Oběma jsem jim řekl, proč jsme je požádali o setkání, ale také to, že jsem si to po těch třech telefonátech včera v noci rozmyslel. Oba byli plní milosti a řekli nám, že si i nadále přejí, abychom zůstali u nich ve službě.

Měl jsem pocit, že mi ze srdce spadl kámen. Teď jsem byl připravený dívat se, jak bude jednat Bůh. Neměl jsem ani tušení, že mé přečišťování ještě neskončilo. Měla přijít další vlna, a to hned ten samý den.

Jen o šest hodin později po setkání s naším pastorem a jeho ženou jsem se doma převlékal do sportovního a chystal se jít hrát basketbal s kolegy ze sboru. Zazvonil telefon. Byl to T. L. Osborn! Asi nemusím dodávat, že jsem byl v šoku!

Náš hovor trval devadesát minut. Během něj nabídl jak mně, tak Lise místo u nich ve službě. Měli jsme být k ruce Daisy a jemu a měli jsme s nimi cestovat po světě. Také měl v plánu založit sbor v Tulse, který se měl stát prototypem pro zakládání dalších sborů. Konečným cílem bylo zakládat podobné sbory po světě všude tam, kde probíhaly jejich evangelizace.

Po celou dobu toho hovoru jsem si pořád dokola opakoval: „Otče, věděl jsem, že budeš jednat, ale žasnu nad tím, jak rychle to děláš!“ Je velmi těžké vyjádřit překvapení a vzrušení, které jsem prožíval, když jsem s T. L. telefonoval. Byl jsem si jistý, že je to východisko z pustiny, na které jsem tak dlouho čekal. Byl jsem šťastný jako blecha a měl jsem pocit, že budu skákat až do stropu. Když jsem zavěsil telefon, šel jsem ven, abych Bohu poděkoval, ale ve svém duchu jsem vnímal nějaké váhání. Byl to takový nepříjemný, hlodavý pocit hluboko uvnitř.

Napadlo mě: „Ale ne! Bože, to ne! To přece nemůžeš udělat! To je něco, co jsi mi před dlouhou dobou přislíbil! Že budu pracovat pro T. L. Osborna! Teď k tomu přece nemůžeš říct ne!“

Tento pocit přetrvával. Tři dny jsem se v modlitbě opravdu velmi snažil, aby se vytratil. „Bože, dej, ať se z toho mohu radovat!“ volal jsem. I Lisa vnímala, že nám něco brání, přestože si hrozně přála s Osbornovými spolupracovat.

Nakonec jsem se prostě rozhodl, že budeme věřit, že toto váhání nemůže být od Boha (další nezralý a dokonce velmi nebezpečný krok, který jsem podnikl). A tak jsme s Lisou odletěli do Oklahomy na pohovor. Zdálo se, že všechno klapě. T. L. a Daisy nám nabídli již zmíněnou práci a představili nás na Vánočním večírku celému týmu.

Vrátili jsme se do Dallasu a já podal výpověď u nás ve sboru. Nepříjemný pocit však neodcházel. Trávil jsem hodiny a hodiny na modlitbách, ale pořád jsem ho vnímal. Snažil jsem se ho zahnat tím, že jsem se modlil ještě déle. Nic se nezměnilo.

Nakonec jsem řekl Lise: „Nevím, co se děje, ale něco není v pořádku“. Souhlasila se mnou. „Ani u mě není něco v pořádku.“

Zavolał jsem T. L. a řekl jsem mu, jak se věci mají. Odpověděl mi: „Pojďme se sejít a promluvit si o tom“. Letěli jsme tedy do Tulsy a po dvou hodinách T. L. řekl: „Tuto práci jsme vám nabídli, protože vás máme moc rádi a protože vy máte rádi nás. Teď si ale začínáme říkat, že v tom možná nebyl Bůh“.

„Ani já tomu nerozumím“, odpověděl jsem. „Ale myslím, že máš pravdu.“ Ani jsem nechtěl věřit tomu, co jsem slyšel ze svých úst. Musel jsem sebrat všechnu sílu, abych to dokázal vyslovit. Pracovat s T. L. Osbornem byl můj životní sen!

V té době jsem měl ve zvyku chodit brzy ráno ven a hodinu a půl až dvě hodiny se modlit. Po tomto zklamání jsem se po dva týdny sotva vůbec modlil, když jsem šel ráno ven. Připadalo mi, že jediné, na co se zmůžu, byl pláč. Jediné, co jsem dokázal dělat, bylo přemítat si nevěřičně pořád dokola, co se v těch několika uplynulých měsících odehrálo. Zármutek byl nesnesitelný. Bylo mi, jako bych truchlil nad smrtí milovaného člověka. Po dvou týdnech jsem byl venku na místě, kde mě nemohl nikdo slyšet, a tak jsem z plných plic ze všech sil zakřičel: „Proč? Proč jsem se toho musel vzdát? Před šesti lety jsi ke mně promluvil a řekl jsi, že pro něj budu pracovat. Tak proč?!“

Nikdy nezapomenu, co mi Bůh odpověděl: „Chtěl jsem totiž vidět, zda budeš sloužit Mně nebo svému snu“.

Byl jsem ohromen.

Pak pokračoval: „Proto jsem chtěl, aby Abraham obětoval svého syna Izáka, protože jsem chtěl vidět, jestli je jeho láska ke Mně méně než zaslíbené požehnání, které jsem mu dal. Byl to důkaz toho, zda slouží svému snu, zda slouží Mně kvůli tomu, aby svůj sen získal, nebo zda slouží Mně a důvěřuje v Mou bezúhonnost, že se jeho sen naplní.“

Tímto výrokem umlčel každou otázku, se kterou jsem těch několik posledních týdnů bojoval. A poprvé za osmnáct měsíců jsem pocítil výbuch radosti ve svém duchu. Bylo to, jako bych prohlédl a najednou jsem si uvědomil, jak neuvěřitelně požehnaný jsem v tu chvíli byl. Uvědomil jsem si, že mám překrásnou ženu. Uvědomil jsem si, že máme nádherné miminko. Znovu jsem se do své manželky zamiloval a zamiloval jsem se i do svého syna. Uvědomil jsem si, že bydlíme v pěkném, novém bytě, který je jen třicet kroků vzdálen od hezkého bazénu, a že po většinu dní máme krásné, slunečné počasí. Toho všeho jsem si předtím přestal všimnout, protože mě naprosto pohltila služba, to, o čem jsem byl přesvědčen, že musím dělat, abych se Bohu zalíbil.

Tipy pro přežití při vaší cestě

7 Svě přátele si vybírejte pečlivě

Možná nás to už nepřekvapí, ale častokrát nás nejvíce kritizují a staví se proti nám lidé, o kterých jsme si mysleli, že stojí na naší straně! Pronásledování mnohokrát přijde ze strany někoho, o kom jste si mysleli, že je váš přítel.

Na poušti se setkáme se skutečným pronásledováním. Měli bychom mít na paměti, že pronásledování je nevyhnutelné, pokud následujeme Krista. Apoštol Pavel říká: „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni“ (2. Timoteovi 3,12). Pronásledování je součástí procesu pročišťování. Skrze koho může toto pronásledování přijít? Zprvė skrze podvodníky. Ty, kteří se vplížili mezi Boží lid a tváří se jako věřící, i když jim o Boží věci vůbec nejde. Proto Pavel mluví o tom, jak se Jannés a Jambrés vzpírali Mojžíšovi. Tito lidé byli součástí shromáždění, ne někdo zvenku.

Pavel popisuje některá pronásledování a nebezpečí, kterým čelil, a říká, že některá z těchto utrpení přišla od „falešných bratrů“ (2. Korintským 11,26).

Na poušti se hodí mít u sebe lidi, kteří vás mají rádi a kterým na vás záleží. Není dobré obklopovat se kritiky, kteří vás povedou k tomu, abyste neposlechli Boha, jako například Jobova žena a jeho přátelé. A určitě kolem sebe nebudete chtít mít ani falešné proroky, kteří vám budou pochlebovat a lichotit, zatímco vy potřebujete zbožnou radu. Potřebujete u sebe lidi, kteří vás milují a budou k vám promlouvat Boží moudrost.

Buďte však ve střehu: Začne-li vás někdo kritizovat nebo obviňovat z toho, že vy sami můžete za to, že jste v pustině, nemusí to být nezbytně přítel. Duch Svatý nás bude usvědčovat z hříchu a mnohokrát si k tomu použije

nějakého člověka, aby nám pomohl prohlédnout a uvidět svou chybu či omyl. Nepřestávající obviňování, jež nenabízí žádnou naději, však přichází od nepřítele. Pozor na to!

Když se nyní ohlížím zpět, uvědomuji si, že když Bůh řekl, že budu pracovat pro T. L. Osborna, tak jsem tuto výsadu měl už mnohokrát, když jsem mu sloužil, když byl hostem u nás ve sboru v Dallasu.

Nyní jsem však byl bez práce. Se svěšenou hlavou jsem se vrátil k nám do sboru a nesměle se zeptal, zda bych mohl opět získat svou práci. Vzpomínám, jak jsem svému příteli, který byl jedním z pomocných pastorů, řekl: „Cítím se tak malinký, že bych dokázal podlézt pod dveřmi“. Přesně tak jsem mu to řekl. Všem jsem vyprávěl o tom, jak budu pracovat pro T. L. a Daisy. Náš pastor to dokonce oznámil z pódia všem lidem. A nyní to bylo jinak.

Církev mi milostivě dala práci na částečný úvazek. Sloužil jsem tam dalších osm měsíců. Pak nadešlo to, k čemu mě Bůh připravoval. Další fáze Božího povolání. Požádali mě, abych se stal součástí týmu nejrychleji rostoucího sboru v Americe. Měl jsem být pastorem mládeže. Byl to zázrak. Oba dva jsme s Lisou věděli, že tyto dveře otevřel Bůh. Nyní jsem byl plný života a měl čerstvou vizi, protože jsem byl měchem připraveným pro tuto novou práci. Mohl jsem nést čerstvé, nové víno.

Stezka pročišťování

Celá staletí, v podstatě již od chvíle, kdy Ježíš odešel z této země, se Jeho následovníci snaží dosáhnout svatosti ze své vlastní síly. Ve skutečnosti se z marné snahy být čistý zrodily celé církevní denominace. Vše, čeho jsme však dosáhli, je zotročení sebe sama a svázanost zákonictvím, protože svatost je dílem Boží milosti, nikoli vnějším omezováním těla.

Bůh dává milost pokorným, ne pyšným. Pyšný člověk si myslí, že může svatosti dosáhnout bez Boží pomoci tím, že bude dodržovat určitá pravidla, zákony a omezení. Pokorný člověk ví, že je to marné, a spoléhá na milost (sílu) Boží. Blízký vztah s Bohem je čistý, protože jedině takovým vztahem může získat člověk schopnost dodržovat zákony vepsané do srdce.

Mnoho lidí se snaží dosáhnout svatosti poslušností literě Nového zákona nebo nebiblickým usvědčením. Bezúspěšně selhávají. Stejně jako Židé, již se neúspěšně snažili dosáhnout spasení dodržováním litery zákona, nejsme ani my schopni kráčet ve svatosti pouhým dodržováním těchto pravidel. Mnoho lidí se omezí na dodržování zákonických příkazů ohledně určitého chování či aktivit. Tato vnější omezení si stanoví ve snaze dosáhnout vnitřní čistoty.

Bůh však nehledá vnější formu čistoty. On touží po vnitřní proměně srdce, neboť jedině z čistého srdce bude tryskat čisté chování. Ježíš řekl v Matouši 23,26: „Napřed vyčisti vnitřek číše a mísy, aby se stal čistým i jejich zevnějšek.“

Máte-li čisté srdce, nebudete chtít jednat způsobem, který nectí Boha. Budete se vyhýbat stránkám s pornografií na internetu a nebudete nosit provokativní oblečení. Muž či žena se mohou chlubit, že nejsou rozvedení, a přesto mohou v srdci žádostivě dychtit po někom u nich v práci či pravidelně navštěvovat porno stránky na webe. Je toto svatost?

Máte-li čisté srdce, nebudete mít nutkání vyhledávat na počítači či chytrém telefonu věci, které nevedou k budování. Technologie není to, co by vás znečistilo. Důležité je to, co je ve vašem srdci. Je-li vaše srdce čisté, budete toužit jen po tom, po čem touží Bůh.

Pustina je další formou pročišťování, které si Bůh používá, aby prozkoumal vaše motivy a záměry. Bůh jedná a připravuje naše

srdce předtím, než se pro svou církev vrátí. Bůh pozvedá generaci lidí, kteří ponесou Jeho slávu, ne tu vlastní. Lidí, již budou k Jeho obrazu a budou vykazovat Jeho charakter.:

Ve velkém domě nejsou jen nádoby zlaté a stříbrné, nýbrž i dřevěné a hliněné, jedny ke cti, druhé k méně čestným účelům. Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku.
(2. Timoteovi 2,20-21)

Všimněte si dvou druhů nádob – jedny jsou ke cti a druhé neuctivé. Řecký výraz pro neuctivost je *atimia* a překládá se jako „potupa, ostuda, hanba, ohavnost“. Výraz pro čest je *time*, což se vykládá jako „vzácný“. Bůh říká: „jestliže oddělíš vzácné od bezcenného, budeš jako má ústa“ (Jeremjáš 15,19). Vzácné se odděluje od bezcenného či hanebného důkladným přepalováním nečistot a pročišťováním.

Malachijáš je starozákonní prorok, který prorokoval o novozákonní době. Jenže se potýkal s tím, že neměl k dispozici novozákonní terminologii. A tak používal termíny jako „lévité“ a „kněží“, když mluvil o tom, co viděl a co skrze Ducha Svatého předpovídal o novozákonních křesťanech.

Malachijáš předpověděl, že Bůh sestoupí *do* svého chrámu (své církve) předtím, než přijde *pro* svůj chrám. Důvodem bude pročištění.

Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro a budou Hospodinu přinášet spravedlivé přídavné oběti
(Malachijáš 3,3)

Lévité jsou prototypem „královského kněžstva“ (viz 1. Petrův 2,9), což jsou následovníci Krista v církvi. Bůh přirovnává pročišťování svého kněžstva k pročišťovacímu procesu zlata a stříbra. Pomůže nám tedy, když pochopíme něco o zlatu a stříbru a o tom, jak probíhá jejich pročišťování. Budu mluvit pouze o zlatu, protože je pročišťovací proces obou kovů velmi podobný.

Zlato má překrásnou žlutou barvu a vydává jemný, metalický odlesk. Nachází se na různých místech v přírodě, ale vždy jen v malém množství a zřídka v čistém stavu. Když je pročištěno, je měkké, tvarovatelné a nepodléhá korozi ani dalším vlivům. Pokud se zlato smísí s jinými kovy (s mědí, železem, niklem), stává se pevnějším, méně tvarovatelným a začne podléhat korozi. Této směsi se říká slitina. Čím větší je procento přidaného kovu, tím tvrdší zlato bude. Stejně tak čím menší je procento příměsí, tím měkkčí a flexibilnější bude zlato.

A okamžitě nás napadá tato paralela: Čisté srdce před Bohem je jako čisté zlato. Čisté srdce je měkké, jemné a tvarovatelné. Proto Duch Svatý říká:

Proto, jak praví Duch Svatý: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při onom rozhořčení ve dni pokušení v pustině ... a proto se navzájem napomínejte každý den, dokud se říká Dnes, aby nikdo z vás nebyl zatvrzen klamem hříchu“ (Židům 3,7-8; 13)

Hřích je tou příměsí, kvůli které se naše čisté zlato mění ve slitinu. Hříchem nám ztverdne srdce. Když pak není jemné, není ani citlivé a my pak nedokážeme slyšet Boží hlas.

Bohužel se v tomto stavu dnes nacházejí mnozí, kteří budí dojem vnější zbožnosti, ale nemají jemné srdce, jež by hořelo pro Ježíše. Tuto doběla rozžhavenou lásku k Bohu nahradila studená

láska k sobě, která vyhledává jen svá vlastní potěšení, své pohodlí a výhody. Za předpokladu, že zbožnost představuje osobní zisk (1. Timoteovi 6,5), vyhledávají tito lidé pouze užitky Božího zaslíbení a nevědomky či schválně tak opomínají samotného Dárce těchto příslibů. Jsou podvedeni a opíjejí se potěšením světa, přičemž ale očekávají, že obdrží i nebe! Po tomto však Bůh vůbec netouží:

Zbožnost čistá a neposkvrněná před Bohem a Otcem
je toto: ... zachovávat se neposkvrněným od světa.
(Jakubův 1,27)

Ježíš se vrátí pro církev, která je svatá, bez poskvrny a vrásky a bez jakékoli nečistoty (Efezským 5,27). Vráti se pro tělo složené z lidí, jejichž srdce není znečištěno světem a jeho způsoby.

Další vlastností zlata je jeho schopnost vzdorovat korozi a rzi. I když ostatní kovy ovlivňují atmosférické jevy, neplatí to o zlatu. Mosaz (žlutá slitina mědi a zinku) je zlatu podobná, ale nechová se stejně jako zlato. Mosaz velmi snadno zmatní. Vypadá jako zlato, ale nemá vlastnosti zlata. V církvi máme mosazné nádoby, které vypadají jako zlato, ale zlatem nejsou. Rozdíl mezi obojím se ukáže v pročišťujícím ohni. Malachijáš říká, že až skončí proces pročišťování, bude jasně vidět ten rozdíl:

Znovu budete vidět rozdíl mezi spravedlivým a ničemou, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu neslouží. (Malachijáš 3,18)

Pojďme se vrátit k pročišťování zlata. Vyšší procento cizích příměsí ve zlatu ovlivní nejen jeho tvrdost, ale také to, do jaké míry bude podléhat korozi a zkáze. Je mnohem snáze ovlivnitelné atmosférou světa, ve kterém žijeme.

V současné době se do církve vkradly světské způsoby. Jsme nakaženi kulturou světa, a proto jsme matní. V Americe jsou hodnoty, které církev zastává, znečistěné světskostí. Mnozí lidé nejsou citliví a neuvědomují si potřebu pročištění.

Malachijáš 3,3 ukazuje, že Ježíš pročistí (přepálí) Svou církev od vlivu světa stejně, jako zlatník pročišťuje zlato. Během tohoto procesu se zlato rozemele na prášek a pak se smísí s látkou, které se říká tavidlo. Obojí se poté vloží do pece a rozzhaví ve velikém ohni. Příměsí a nečistoty se spojí s tavidlem a vyplavou na povrch. Zlato, které je těžší, zůstane na dně. Nečistoty či struska (jako například měď, železo a zinek spojené s tavidlem) se posléze odstraní.

Podívejme se blíže na to, jak pročišťuje Bůh:

Obrátím svou ruku proti tobě a tvé strusky očistím jako louhem. Odstraním veškeré tvé příměsí. A obnovím tvé soudce /vedoucí/ jako na počátku a tvé rádce /věřící/ jako zprvu. Potom tě budou nazývat městem spravedlnosti, městem věrným. (Izajáš 1,25-26)

Co je oním ohněm, který Bůh používá, aby nás pročistil? Odpověď najdeme v další pasáži:

Proto jásáte, i když jste nyní nakrátko, je-li to nutné, zarmoucení rozličnými zkouškami, aby osvědčenost vaší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista. (1. Petrův 1,6-7)

Božím pročišťujícím ohněm jsou zkoušky a souzení, které jsou také hlavním tématem pustiny. Jejich žár oddělí z našeho života nečistoty od zbožného charakteru. A to pak vede potenciálně ke svatosti (zakrátko vysvětlím, proč říkám „potenciálně“).

Další vlastností zlata ve své nejčistší formě je to, že je průhledné (uvádí se, že skrze ně lze vidět jako skrze sklo). „A náměstí města bylo čisté zlato jako průhledné sklo“ (Zjevení 21,21). Jakmile vás pročistí zkoušky ohněm, budete průhlední! Transparentní! Průhledná nádoba nepřináší slávu sobě, ale pouze tomu, co obsahuje. Nezavazí a je téměř neviditelná.

Až budeme pročištěni, uvidí svět opět Ježíše. Budeme-li průhlední, budeme-li lidmi, již mluví pravdu, nenaparují se, stojí za svým slovem, jsou bezúhonní a žijí tak, že nemusí nic skrývat, pak si toho lidé ze světa všimnou.

V Izajáši je to dovedeno ještě dál:

Hle, přečistil jsem tě, ale ne jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v peci soužení. Kvůli sobě, kvůli sobě samému to učiním, vždyť jak může být mé jméno znesvěcováno? Svou slávu jinému nedám. (Izajáš 48,10-11)

Oním ohněm či pecí je soužení, není to doslovný fyzický oheň, kterým se pročišťuje stříbro nebo zlato. To vysvětluje, proč zde Bůh říká „ne jako stříbro“. Naše zkoušky jsou tím ohromným žářem, který oddělí převzácné od nečistého.

Bůh to však neudělá proti naší vůli. Proto Pavel v 2. Timoteovi 2,21 píše, že každý člověk, který chce být čistý, „sám sebe očisťuje“. Pokud se chcete ospravedlnovat a vymlouvat a dál se držet toho, co vás brzdí, Bůh vás nebude nutit, abyste se toho pustili. Proces soužení pro vás nebude mít žádnou cenu (proto jsem dříve uvedl, že povede ke svatosti „potenciálně“). Pročišťování je při cestě svatosti neustálý, trvalý a často bolestivý proces. Když však vím, co přinese, tak je vítám s radostí.

Pisatel listu Židům uvádí: „Usilujte ... o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“ (12,14). Ježíš říká: „ Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Matouš 5,8). David, jenž byl mužem podle Božího srdce, volal: „Kdo rozpozná pochybení? Zbav mě těch skrytých“ (Žalm 19,13).

Kéž je to i naše volání! Požádáme-li Boha, aby nám pročistil srdce, odstraní nečistoty, které jsou našim očím skryté. Bůh zná i naše nejniternější myšlenky a záměry, dokonce i když my o nich nemáme ani tušení.

Rád bych vás vybídl k tomu, abyste se naučili rozeznávat duchovní období pustiny a vítali je s radostí. Když na vás udeří ohnivé zkoušky, nebuďte našťvaní a neobviňujte ostatní, ale snažte se zjistit, jaký je v nich záměr. Prozkoumejte své srdce a dovolte Bohu, aby oddělil nečisté od převzácného. On přikazuje: „Budte svatí, neboť já jsem svatý“ (1. Petrův 1,16).

A mějte na paměti, že pročištění posílí to, co zesláblo nebo se znečistilo. Vítejte Jeho pročišťování, které vede k tomu, že budete nádobou ke cti, takovou nádobou, která bude překrásná a průsvitná, aby ukazovala Boží slávu.

8

STAVTE DOBŘE

*Nejzářivější hvězdy září na polární obloze.
Nejlahodnější voda tryská uprostřed pouště.
A nejvzácnější víra je ta, jež je živá a vítězná v
protivenství. Zkoušení víry přináší zkušenost.
Nikdy byste nevěřili, že máte slabosti, kdybyste
nemuseli projít zkouškami. A nikdy byste
nepoznali Boží sílu, kdybyste ji nepotřebovali,
aby vás nesla.*

- Charles H. Spurgeon

*Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci
těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na
věci Ducha.*

- Římanům 8,5

Může či ženu Boží z vás činí charakter, ne pomazání. A právě v pustině, když přijdou útlaky, když se nahromadí zklamání a když se náš sen zdá být nedosažitelný, uprostřed tohoto nezbytného pročišťování, právě tam se náš charakter tříbí.

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem bojoval s velkým hněvem. Už jsem se o tom sdílel v první kapitole. A tak jsem se tenkrát zeptal Boha: „Proč jsem na každého tak naštvaný? Co ve mém životě potřebuji svázat nebo co mám vyhnat?“

Odpověděl mi: „Synu, nemůžeš svázat nebo vyhnat tělo. To musíš ukřížovat“.

Byl jsem frustrovaný ještě víc a ptal jsem se dál: „No, a odkud se tedy ten hněv bere? Nikdy předtím jsem nic takového nezažil, ani když jsem nebyl spasený!“

„Je v tobě už léta“, odpověděl mi Bůh, „ale nyní vyplouvá na povrch. Je to stejné jako s tvým snubním prstenem. Než jej roztaví v peci, nevidíš nečistoty a příměsi v něm. Když jej však vložíš do ohně, nečistoty vyploujou na povrch. Já jsem ti dal spatřit hněv, který v tobě byl, když jsem tě dovedl do této pece soužení“.

Nevěděl jsem, co si mám s tím, co mi Bůh říkal, počít. A tak pokračoval: „Můžeš obviňovat manželku, své spolupracovníky, přátele, svádět vše na to, že jsi pod tlakem kvůli nově narozenému dítěti, můžeš to svádět na své okolnosti. Pokud to uděláš, hněv

zůstane a až horko poleví, vrátí se zpět do tvého nitra. Celý proces pak bude muset začít znovu. Nebo můžeš činit pokání a modlit se: „Bože, je mi to líto. Odeber ode mě tento hněv“. Pokud uděláš tu druhou věc, pak vezmu svou obrovskou sběračku a odeberu jej pryč“.

A tak jsem to udělal. Tlak, který přinesla ohnivá pustina, odhalil hněv, který ve mně byl. Já jsem vyznal svůj hřích, činil pokání a poprosil Boha, aby jej odebral.

To je další důvod, proč potřebujeme pustiny. I když je to těžké, je to velmi potřebné a nakonec to vede k velké radosti:

Proto jásáte, i když jste nyní nakrátko, je-li to nutné, zarmoucení rozličnými zkouškami, aby osvědčenost vaší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista. (1. Petrův 1,6-7)

Proto se opravdu radujte. Před vámi leží přenádherná radost, i když musíte na chvíli vydržet mnoho zkoušek. Tyto zkoušky prokážou, že je vaše víra opravdová. Je právě zkoušena tak, jako oheň zkouší a pročišťuje zlato, i když je víra mnohem vzácnější než pouhé zlato. A když vaše víra zůstane i v těchto mnohých zkouškách pevná, přinese vám mnohou chválu a slávu a čest v den, kdy se zjeví světu Ježíš Kristus. (doslovný překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

V pustině jsme přečišťováni a tak se tříbí náš charakter. Právě v této peci soužení a pronásledování se utváří opravdově zbožný člověk. List Římanům 5,3-4 říká: „A nejen to, chlubíme se také souženími, neboť víme, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčenost a osvědčenost naději (pevný charakter; doslovný překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“.

Bůh ustanovil Davida, protože to byl muž podle Božího srdce, ne muž moci! Král Saul nikdy neprošel pročišťujícím procesem, proto zůstal neprotříbený a nejistý. David však prošel pročišťováním v pustině a Bůh si dokonce použil Saula, aby ho tam poslal!

Boží cesty jsou často záhadné, ale Jeho plány jsou vždy dobré!

Pozdržený sen?

Pročišťování však může být bolestivé. Nebudu vám lhát. Pustina není procházka růžovou zahradou. Utrpení je stále utrpením. A někdy na nás dopadne obzvláště bolestivě.

Možná vám Bůh ukázal sny a vize toho, k čemu vás povolal. Možná k vám promluvil ohledně plánů, které pro vás má. V pustině se však velmi často zdá, že čím víc hledáte Boha a čím víc jste poslušni Jeho Slovu, tím víc se vzdalujete od snu, který vám Bůh vložil do srdce.

Vzpomeňte si na Josefa. Měl sen o tom, že bude vůdcem. Dokonce měli pod jeho autoritu spadat i jeho bratři a rodina. A co se stalo? Hodili ho do jámy právě ti, kteří ho měli ochraňovat. Jeho starší bratři. A posléze ho prodali do otroctví do cizí země. Dokážete si představit ten šok, zklamání a bolest?

Jsem si jist, že si Josef představoval, jak jej Bůh zanedlouho zázračně vysvobodí. Tato naděje nakonec vybledla, protože jeho otroctví netrvalo několik měsíců nebo pár let. Trvalo víc než deset let. To je hodně dlouho! Po nějaké době mu došlo, že ti, kteří mu způsobili tak velkou bolest, žijí na svobodě a užívají si prosperity jejich velmi bohatého otce.

Co Josef udělal? Jaká byla jeho reakce během tohoto pustého období? Uchoval si víru, sloužil a nezapomínal na Boží přísliby.

Byl věrný, moudrý, pilný a výsledkem bylo, že zakoušel úspěch a požehnání.

Jeho podmínky se však náhle opět změnilly a vše bylo ještě horší. Začala po něm toužit manželka jeho pána. Snažila se jej svézt k cizoložství, a to nejednou, ale mnohokrát. Přesto Josef stále poslouchal Boha a pokaždé před sexuální nemorálností utekl. Nakonec se žena tak rozzlobila, že musel Josef doslova utéct z jejích pařátů. Nyní byla zostuzená, a tak jej obvinila přesně z toho, co nikdy neudělal. Byl nespravedlivě „shledán vinným“ a uvrhli jej do vězení. (Normálně by otrok cizinec, který se pokoušel znásilnit manželku králova úředníka, nikdy nepřežil do dalšího dne.)

Ve vězení má člověk hodně času k přemýšlení. S jakými myšlenkami se musel asi Josef potýkat? „Sloužil jsem po celý život Bohu tak věrně, a kam mě to přivedlo? Nakonec jsem tady, v tom plesnivém vězení. Můj život skončil! Mí zlí bratři jsou na svobodě a asi si užívají velkého bohatství. Co jsem udělal špatně? Vždyť jsem jen svým bratrům vyprávěl sen, který mi Bůh dal. A podívejte, kam mě to dostalo! K čemu mi to je, že jsem sloužil Bohu! Zdá se, že čím víc Mu sloužím, tím horší to pro mě je!“

Mohl by se někdo divit, že Josefa takové myšlenky napadají? Zní to vše velice logicky, že?

Jednoho dne však ve vězení čelil Josef té největší zkoušce, kterou na své poušti zakusil. Bůh k němu přivedl dva muže. Číšníka a pekaře. Oba dva měli sen, ze kterého byli zmatení, a hledali jeho výklad. Kdyby Josef ztratil víru v Boha a Jeho zaslíbení, bylo by snadné dívat se jen na sebe a oba dva odehnat. Mohl říct například: „Vy jste měli včera v noci sen? Ha! I já jsem kdysi měl sen ... I já jsem si myslel, že byl od Boha. Víte ale co? Sny se nikdy nevyplní. Sny jsou zbytečné, marnivé a jen vás zavedou do úzkých. A tak mi dejte laskavě pokoj, ano?“

Kdyby to Josef udělal, zůstal by v této pustině ještě mnoho dalších let, ne-li po zbytek života. Minul by tak lístek ke svobodě (číšník později řekl králi o tom, že má Josef schopnost vykládat sny, což vedlo k Josefovou propuštění z vězení a nakonec i povýšení). Kdyby se jen litoval, zemřel by v tomto vězení jako zahořklý a cynický stařík bez naděje. Všude by kolem sebe šířil: „Bůh není věrný. On své sliby neplní!“

Josef to však neudělal. Setřásl ze sebe tyto myšlenky a logické argumenty, které byly v rozporu se zaslíbením, jež osobně od Boha dostal, a rozhodl se sloužit číšníkovi i pekaři. Byl neustále poslušný Bohu. A jaký byl výsledek? Nakonec byl během jednoho dne svobodný, povýšený a druhý nejdůležitější muž po faraónovi v celém Egyptě!

Devět let poté, co byl Josef povýšen, donutili okolnosti hladomoru jeho bratry, aby přišli do Egypta. Přišli až k Josefovi. Ten nereagoval pomstou, jak by to asi udělala většina lidí. Nyní již měl charakter opravdového vůdce. Činil dobro těm, kteří mu ukřivdili. Nebyl zahořklý, ale plný víry, lásky a odpuštění vůči těm, kteří jej zradili. Žalmista o Josefovi napsal:

Poslal před nimi muže prodaného do otroctví -
Josefa. Sevřeli mu nohy do okovů, na jeho duši
dolehlo železo, až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo -
řeč Hospodinova ho protříbila. (Žalm 105,17-19)

Jen Bůh znal správný čas, kdy se má Jeho příslib Josefovi naplnit (víc než dvacet let od doby, kdy získal svůj sen). V pustině se tříbil charakter, na kterém pak mohl stavět svůj život, svou rodinu i vůdcovské postavení. Klíčem ke všemu úspěchu byla bohabojná bázeň před Hospodinem. Nehledě na to, jaké byly okolnosti, Josef vždy promlouval Boží Slovo, jednal podle Něj a poslouchal Boha.

A co vy? Jak jsem už podotkl, možná vám Bůh ukázal sny a vize toho, k čemu vás povolal. Možná k vám promluvil o plánech, které pro vás má. Vy ale, stejně jako Josef, sedíte teď v pustině a zdá se, že čím víc hledáte Boha a čím víc jste poslušní Jeho Slovu, tím vzdálenější je sen, který vám dal do srdce.

Viděli jste, jak byli druzí, a možná i vaši protivníci, ve službě (či jiné oblasti života) povýšeni. A vy přitom, jak se zdá, jdete naprosto opačným směrem než ke svému snu. Děláte vše, co jen dovedete, ale vize se přesto nenaplnuje.

Možná jsou kolem vás dokonce lidé, kteří jsou svěštější a nehledají Boha, ale jsou povýšeni a zdá se, že se jim vede velice dobře. Oni jsou těmi, kdo si užívají finančního i společenského požehnání. Nebo jsou kolem vás lidé, kteří jdou kupředu jen díky svým lichotkám a manipulaci. Vidíte kolem sebe lidi, kteří nejsou čestní a svého úspěchu dosahují lží a podvodem, a přesto se zdá, že jsou „požehnaní“, zatímco vy trčíte v okovech ve vězení, stejně jako Josef.

Co s tím děláte? Stěžujete si? Reptáte? Podívejte se, co říká Bůh:

Protivili jste se mi svými slovy, praví Hospodin. Ptáte se: Co jsme mluvili proti tobě? Říkáte: Sloužit Bohu je k ničemu! Jaký zisk z toho máme, že zachováváme jeho řád, když chodíme před Hospodinem zástupů ve smutku? Nuže, nazýváme domýšlivce šťastnými - nejenže se dobře daří těm, kdo páchali ničemnost, ale provokovali Boha, a unikli. (Malachijáš 3,13-15)

Na co si zde lidé stěžují? Říkají: „Jaký užitek máme z toho, že jsme poslouchali Boha? Nic nám to neprospělo. Ale ti zlí, ti svěštější, domýšliví, a ne my, ti jsou povýšeni, těm se daří dobře a jsou úspěšní!“ (parafráze dle Bevera) Bůh říká, že je to protivná řeč. Je to zkrátka reptání a stěžování si.

Kvůli stěžování nevstoupili Izraelci do zaslíbené země. Proč je stěžování pro Boha takovou urážkou? Proč se setkává s tak přísným soudem? Protože tím člověk Bohu nepřímou říká: „Nelíbí se mi, co v mém životě děláš. Kdybych byl Tebou, udělal bych to jinak“. Je to naprostý nedostatek úcty k Bohu.

Bůh zkoumá a vidí, kdo bude hledat Jeho samotného a komu jde jen o zisk. Ti první jsou ve svém hledání odhodlaní. Ti druzí si začnou stěžovat, jakmile vše nejde tak, jak si myslí, že by mělo. To, co někdo *nazývá* požehnáním a co *doopravdy* požehnání je, jsou dvě rozdílné věci. Některá požehnání nepřetrvají, pokud váš postoj (srdce) není v pořádku. Podívejte se, co říká Bůh těm, kteří mají sobecké motivy a stěžují si. Co se stane s nimi i jejich požehnáním?

A nyní o vás kněžích /věřících/ je tento příkaz: Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali slávu mému jménu, praví Hospodin zástupů, pošlu na vás kletbu a vaše požehnání změním v kletbu. Ano, již jsem ho změnil v kletbu, protože si to neberete k srdci. (Malachijáš 2,1-2)

Naše odměna či dědictví nespočívá ve věcech či majetku. Naše dědictví je v Hospodinu!

Ezechiel 44,28 uvádí: „Toto jim bude za dědictví: Já budu jejich dědictvím ... já jsem jejich vlastnictvím“.

Mnoho křesťanů se dnes přestalo dívat na to právě dědictví a místo toho se zaměřují na věci či majetek, a jsou to možná dobré věci, které jim dal Bůh. Připomíná to však syna, který se více zajímá o to, co všechno mu otec dá, než aby měl zájem o vztah se svým otcem. Já mám čtyři syny. Moc rád jim něco dávám. Zlomilo by mě to však, kdyby mi věnovali pozornost jen kvůli tomu, že ode mě mohou dostat to, co právě chtějí. Podívejte se, co k tomu dál říká Malachijáš:

Tehdy ti, kdo se bojí Hospodina, mluvili jeden s druhým a Hospodin dával pozor a slyšel. Pamětní kniha byla před ním sepsána pro ty, kdo se bojí Hospodina a kdo si váží jeho jména. (Malachijáš 3,16)

Tito lidé prochází naprosto stejnými věcmi a zakouší tutéž pustinu, jako ti, již „reptají“, ale jejich prioritou není ani postavení, ani uznání, ani majetek. Jde jim o Boží věci! Hledají Boží srdce! Hoří v nich touha poznat Boha. S takovými lidmi si můžete povídat o různých věcech, o práci a podobně, ale když s nimi mluvíte o Bohu nebo o Božích věcech, rozzáří se.

O takových lidech Lukáš říká: „A řekli si spolu: „Což v nás srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (Lukáš 24,32) Jejich touhou jsou věci Ducha. Z jejich úst vychází: „Chci poznávat Boha. Chci Jej těšit. Hladovím a žízním po Božím Slovu. Přeji si, aby ze mne měl Bůh radost, neboť On je zdrojem mé radosti“. O to jim jde především. Jejich první láskou je Ježíš, ne postavení, status nebo majetek.

A jejich chování se nemění podle toho, jestli se nachází uprostřed pustiny nebo jestli kážou tisícům.

Neboť jsme Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. (1. Korintským 3,9-10)

Musíme si dávat pozor na to, jak stavíme svůj život! V Bibli stavění domu symbolizuje náš život a službu pro Boží království. Patříme Bohu, neboť jsme Jeho stavbou:

Proto, svatí bratři, účastníci nebeského povolání,
pohledte na apoštola a velekněze našeho vyznání,
Ježíše, který je věrný tomu, kdo ho ustanovil, jako

i Mojžíš byl věrný v celém jeho domě. Ježíš je však hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako stavitel domu má větší čest nežli dům sám. Neboť každý dům někdo staví; a ten, kdo postavil všechno, je Bůh. (Židům 3,1-4)

Všimněte si, kdo ten dům staví. Je to Bůh. Nestaví se naší tělesnou silou. Cokoli staví Bůh, to také vytrvá. To, co stavíme my, nikoli. „Pokud Hospodin nebuduje dům, marně se na něm namáhají stavitelé“ (Žalm 127,1). Cokoli buduje člověk bez Boha, ať už je to jeho život, domov či dokonce služba, nevytrvá.

V 1. Mojžíšově 11,4 vidíme krásný příklad: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi, a uděláme si jméno ...“.

Jaký motiv měli ti, již budovali babylonskou věž? Chtěli dosáhnout svých vlastních snů, vystavět tuto budovu ke své vlastní slávě. Toužili být jako Bůh, ale naprosto nezávislí na Něm. Jejich úsilí naplňovalo jejich tužby, sny a vůli, nikoli však Boží. Pokud stavíme bez Boha, nikdy to nebude fungovat, protože nehledě na to, jak vznešený může náš záměr být, bez Boha je vždy jen a jen marností. Proto nás Bible varuje:

Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Jestliže někdo na tomto základě staví ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy, dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáze, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. (1. Korintským 3,10-13)

Zlato, stříbro a vzácné drahokamy představují stavbu, která je stavěna spolu s Bohem. Dřevo, seno a sláma je naše vlastní metoda stavby podle světských stavebních plánů. Mluví tyto verše jen o

soudu v nebi? Nikoli! Tyto verše mluví o tom, co se stane, když Bůh přijde do svého chrámu (Malachijáš 3,16-4,1; 1. Korintským 3,16-17). Přijde jako oheň, který buď *pohltní* dřevo, seno a slámu, nebo *pročistí* zlato a stříbro. Proto pokračuje a dále říká: „jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrže oheň“ (verš 15).

Pokud svůj život, podnikání či službu stavíte z cihel svého vlastního stavebního materiálu, kterým jsou například vaše silné stránky, vaše osobnosti či světské programy a techniky ... pokud stavíte tím, že manipulujete lidmi a ovládáte je zastrašováním ... pokud používáte lichotky a snažíte se ostatním mazat med kolem pusy, abyste získali své postavení ... pokud stavíte tak, že kvůli své stavbě musíte kritikou a pomluvami strhnout nejdřív budovy ostatních ... pak vše, co jste vystavěli tímto způsobem, shoří a přijdete o to.

Mnoho lidí dosáhne povýšení tím, že podvádí nebo dokonce směle lže, jen aby z toho něco vytěžili. I to shoří! „Ať nikdo neklame sám sebe. Jestliže si někdo mezi vámi myslí, že je v tomto věku moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal moudrým. Neboť moudrost tohoto světa je před Bohem bláznovstvím. Vždyť je napsáno: ‚On chytá moudré v jejich chytráctví.‘“ (1. Korintským 3,18-19)

V Božích očích je každá oblast vašeho života, ve které vás motivuje sobeckost, jen dřevem, senem a slámou. Bez ohledu na to, jak moc se zdá, že to pomáhá ostatním lidem, nebo jestli to vypadá, že je to vše vedeno ve jménu Boha nebo že je to oběť pro daného člověka, vše to shoří.

Zaměřením a centrem světské moudrosti je naše já. „Máte-li však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská“ (Jakubův 3,14-15). Závist plodí soupeření

a podezřívavost. Abychom zůstali pevní v kramflekách, musíme někdy začít hrát nefér, což nás někdy může stát přátele, bezúhonnost, nebo, a to je nejdůležitější, zničí to náš vztah s Bohem. Dokonce i pastoři nebo služebníci se mohou nechat strhnout úsilím získat postavení, titul či plat na úkor toho, že žijí blízko Bohu a podle Boží vůle.

Ostatním, kteří upřímně hledají Boha, může připadat, že čím víc Ho hledají, tím víc se vzdalují. Frustrovaní pak volají:

„Bože, čím víc Tě hledám, tím hlouběji klesám, nestoupám vzhůru“.

Ale Bůh jim odpoví: „Kopej ještě hlouběji!“

„Každý, kdo ke mně přichází a slyší má slova a činí je - ukážu vám, komu je podobný. Je podoben člověku stavějícímu dům, který kopal do hloubky a položil základy na skále ...“ (Lukáš 6,47-48).

Když jsme s rodinou bydleli v Dallasu, sledoval jsem, jak se stavějí mrakodrapy. Nejdřív to šlo pomalu. Celé měsíce stavaři kopali v zemi základy. Čím vyšší byla budova, tím hlubší a náročnější bylo kopání základů. Shora se zdálo, že jsou dělníci pomalí a že téměř nic nedělají. Pak, najednou, vztyčili vysokánskou budovu. Zdálo se, že vyrostla téměř přes noc ve srovnání s tím, jak dlouho trvala příprava základů.

Proces stavby směrem vzhůru nebyl nic ve srovnání s přípravou směrem dolů.

Jsem přesvědčen, že mnoho lidí v těle Kristově právě prochází procesem přípravy směrem dolů, a zvláště pak ti z mladší generace. Chvála Bohu za to! Možná jsou povolání ke službě nebo si nesou jiný sen od Hospodina, ale v současné době někomu jinému

slouží. Nezdá se, že by se to nějak rychle hýbalo, ale věřím, že jsou v procesu Boží pečlivé přípravy v pustině. Pokládají se základy. Bůh v nich vytváří Kristův charakter. V době, která má přijít, bude potřeba, aby tento charakter oblékli všichni, kteří budou sloužit Kristu a Jeho království s horlivostí.

Jiní lidé, kteří nepobývají v pustině, se zdánlivě dostávají na vrchol díky politice nebo jiným sebestředným způsobem. Naši spolu putující v pustinách mohou mít pocit, že se dostali do mrtvého bodu, a dokonce mohou být v pokušení najít si sami rychle snadnou cestu ven. Protože však vědí, že tato cesta vede k vytríbenému charakteru a že kompromituje a pročištuje jejich stávající charakter, vědí také, že by toho zkratkou riskovali příliš mnoho. Čekají na Hospodina a tím našemu mistrovskému Staviteli dovolí, aby v nich vystavěl pevný základ na Skále.

V současné době je mnoho pastorů, kteří usilovně hledají Boha, ale vypadá to, že se toho moc neděje. Prožívají „suchá“ období na „suchých“ místech. Dívají se na to, jak se jiní lidé a jejich služba díky světským způsobům stávají úspěšní. V sociálních médiích se vytváří iluze o štěstí a úspěchu. Přesto Bůh těmto poutníkům v pustině nedovolí, aby stavěli podobnými metodami, protože On sám si připravuje jejich pevný a trvalý základ.

Pak tu máme lidi, kterým Bůh ještě neukázal konkrétní pozici nebo místo, ale dal jim sen. Ti si říkají, jak se asi vůbec naplní, nebo kdy k tomu dojde, a zdá se, že se jen vzdaluje.

Tipy pro přežití při vaší cestě

8 Jozue na to šel správně

Jestliže je pustina zamýšlena pro naše dobro, jak se chopit toho dobrého a vyhnout se tomu zlému?

Jozue je výborným příkladem člověka, jehož srdce si i v pustině uchovalo správný postoj. Když vystoupil Mojžíš na horu Sinaj, Jozue zůstal u úpatí hory. Chtěl být Boží přítomnosti co možná nejlíže. Když se Mojžíš setkával s Hospodinem ve stánku, Jozue tam byl také, aby mohl být blízko Boží přítomnosti. I když Mojžíš již skončil a odešel, Jozue dál zůstával ve stanu setkávání (viz 2. Mojžíšova 33,11).

V knize Jozue vidíme, že pět druhů hříchů, se kterými se potýkali rodiče (předchozí generace), se už tak často v pustině neobjevovalo u generace druhé (Jozuova generace). Stalo se to jednou. Šlo o Akána. Nicméně vedoucí i lid okamžitě hledali Boha a vyřešili tento problém. Druhá generace na to šla správně, protože viděla selhání generace předešlé. Viděli, jak jejich rodiče zemřeli v pustině, aniž by zahlédli, jak se Boží příslib naplnil.

Jozue a jeho generace byli zaměřeni na Stvořitele, a proto vstoupili do zaslíbené země. Drželi se pevně Božího Slova a zachovávali je a tím se vyhnuli odrazení. Odmítli si stěžovat, ale důvěřovali Bohu.

V tomto období sucha na poušti odděluje Bůh ty, kteří jsou ochotní čekat na Něj v poslušnosti, od těch, kteří se rozhodnou stavět pomocí nástrojů podvodu či vypočítavého ziskuchtivého chování a manipulace. Skutečné povýšení od Boha a východ z pustiny se dostane těm, již čekají na Boha a dychtí po tom, až Bůh navštíví svůj chrám. Bůh říká:

Určím čas. Já budu soudit spravedlivě. ...Nikdo od východu ani od západu ani od hornaté pustiny, ale Bůh bude soudit. Jednoho ponižuje a druhého povyšuje. (Žalm 75,3; 7-8)

Marnost těla

Je pravda, že probíhá věčný boj mezi tělem a Duchem, a ten se týká všech oblastí našeho života, nejen služebních záležitostí. Pamatujte, v těle nikdy nelze získat naplnění Božích příslibů! Pokud je něco zrozeno z těla, pak teda hodně štěstí! Tělo se bude muset postarat, aby tu věc udrželo při životě. Pokud se něco zrodí z Ducha, postará se o to Bůh.

Případ, kdy se jedná o věci z těla, častokrát vede k tomu, že je potřeba používat manipulaci a ovládání lidí. Vedoucí budou prosazovat sílu či hrát na city, aby dosáhli svého. Pokud patříte mezi jejich následovníky, najednou jste vy těmi, kdo jsou zodpovědní za *jejich* úspěch či selhání, podle toho jak reagujete na směr, kterým oni jdou. V jejich jednání je mnoho nátlaku, zákonictví, panovačnosti a manipulace.

I když mluvím v první řadě o záležitostech služby v církvi, opět chci zdůraznit, že se to netýká *pouze* služby. Mluvím o *čemkoli*, co vzniklo na základě tělesnosti. Může se to tedy týkat i vašeho povolání v zaměstnání, obchodu, vzdělání, zdravotnictví, ve státní správě, armádě, profesionálním sportu a v mnoha dalších oblastech, do kterých si Bůh povolává lidi ke službě druhým.

Obráceně také platí, že to, co je zrozeno z Ducha, chápe, že nemělo se svým zrodem nic co do činění, a proto ví, že se nemůže o růst či pokrok snažit svými vlastními silami. Zodpovědnost zaopatřit, co stvořil (nebo postavil), je na Bohu.

Když se narodil Izák, bylo postavení Izmaele již dobře zajištěné (viz 1. Mojžíšova 16-21). Ze zkušenosti vím, že předtím, než dojde k narození vysněného Izáka, objeví se vždy nějaká ta příležitost počít Izmaele. *Musíte* se však vzepřít pokušení použít své vlastní síly k tomu, abyste viděli naplnění toho, co vám Bůh zaslíbil.

Jen si vzpomeňte na verš: „Vyžeň tuto otrokyni i jejího syna, neboť syn této otrokyně nebude dědicem spolu s mým synem Izákem!“ (1. Mojžíšova 21,10)

Přichází den, kdy Hospodin řekne svému lidu: „Vyžeňte všechny ty Izmaele, neboť to, co je zrozeno z těla, nebude mít dědictví spolu se synem zaslíbení“. I když se bude zdát, že nesou ovoce, řekne Bůh: „Vyžeňte je!“, aby nic tělesného nepřijalo slávu v Jeho přítomnosti!

Při Božím soudu neprojde nic, co jste ve svém životě vystavěli ze své vlastní síly a schopnosti, Jeho pročišťujícím ohněm. Pokud jste svůj život vystavěli pouze na snahách o prosazení a povýšení sebe, pak shoří úplně všechno. Vy však „budete zachráněni, ale jako skrze oheň“ (viz 1. Korintským 3,15).

Jediné věci, které vytrvají, jsou ty, jež byly přijaty skrze zaslíbení a byly počaty a zrozeny z Božího Ducha a Boží milosti.

9

SILOVÝ TRÉNINK

Hospodin své nejlepší vojáky rekrutuje právě na vysočinách protivenství.

- Charles H. Spurgeon

Chlapec rostl a sílil na duchu a pobýval na pustých místech až do dne, kdy otevřeně vystoupil před Izrael.

- Lukáš 1,80

Před několika lety jsem prožil jinou výzvu, jež je ilustrací toho, jak my, následovníci Krista, potřebujeme období přípravy, kdy jsme „roztahováni“ a která posilují naši víru. Věřte tomu nebo ne, ale k této zkoušce nedošlo na nějakém vyprahlém, neplodném místě v pustině, ale v posilovně a fitcentru.

Když mi bylo třicet pět let, málem jsem na konci kázání v Atlantě v Georgii omdlel přímo na pódiu. Došlo mi, že nemám vůbec dobrou fyzickou, a věděl jsem, že potřebuji zesílit a cvičit, mám-li úspěšně pokračovat ve své službě.

Vrátil jsem se z Georgie domů a řekl jsem Lise o tom, co se stalo. A pak jsem prohlásil: „Začnu chodit do posilovny“.

K mému velkému úžasu na to odpověděla: „Chvála Bohu! Už nějakou dobu se modlím za to, abys začal chodit cvičit!“ Je opravdu skvělé mít manželku, která ví, jak se za vás modlit!

V té době jsme bydleli na Floridě a jen o dva domy vedle nás bydlel profesionální zápasník, který se jmenoval Kip. Byli jsme si s jeho rodinou blízcí, protože jsme měli děti ve stejném věku. Už mnohokrát mi nabízel, že mě vezme s sebou do posilovny a bude mi dělat trenéra, ale já jsem vždy odpověděl: „Ne, díky. Mám moc práce. Nemám na to čas.“ Měl jsem toho hodně, ale také se trochu bál. Vy byste chtěli chodit do posilovny cvičit s profesionálním zápasníkem?

Kip byl obrovský chlap. Měřil skoro dva metry a vážil 110 kg. Měl jen šest procent tuku v těle. Jeho hrud' tvořila dokonalé písmeno V a „břišáky“ symetrickou vánočku. Často jsme spolu s dětmi hrávali na ulici basketbal nebo pouliční hokej. Když jsem do něj náhodou narazil, ani se nepohnul, kdežto já jsem odletěl dobré dva metry!

Po mé cestě do Atlanty jsem za ním zašel a řekl jsem mu: „Kipe, potřebuju začít cvičit. Ty mi pořád říkáš, že mě budeš trénovat. Uděláš to pro mě?“

Okamžitě odpověděl: „Jasně, vezmu tě s sebou do fitka.“ Měl jsem si tenkrát lépe všimnout jeho sadistického úsměvu. Neměl jsem ani tušení, co mě bude čekat!

Příští den jsme oba hned ráno vyrazili do upoceného fitcentra. Okamžitě mi došlo, že tady trénují pouze ti, kdo to berou smrtelně vážně. Atmosféra sršela testosteronem a byla plná pachu zpocených těl. Hned ten první den jsem se naučil jednu věc. Svaly se neposilují tím, že se na činku dá lehké závaží, které by se pak zvedalo dvacet- až třicetkrát. Místo toho se na činku naloží hodně těžké závaží, které člověk dokáže zvednout třikrát či čtyřikrát.

A právě při tom třetím nebo čtvrtém zvednutí se ve vašich svalech začnou dít ty správné věci. Je to ve chvíli, kdy všechno uvnitř vás křičí: „Už to nedokážu zvednout!“ Ale když kolem vás všichni ti chlapi křičí a povzbuzují vás: „Zaber, zaber, to dáš!“, tak vás něco uvnitř nakopne a vy do toho dáte vše, co ve vás je, a nakonec tu činku zvednete i po čtvrté nebo po páté. Abych to vše zjednodušil, řeknu jen, že právě v tuto chvíli dochází k opravdovému posílení svalu.

Stydím se, ale musím přiznat, že jsem ten první den dokázal zvednout jen asi 40 kilo. Jsem si jistý, že v tu chvíli Kip pochopil, že mě čeká ještě hodně dlouhá cesta! Po několika týdnech v

posilovně jsem dokázal zvednout skoro 50 kilo. Potom 55 kilo. Když jsem se dostal až na 60 kilo, byl jsem na sebe opravdu hrdý. Nyní jsem si už na obě strany činky mohl dát standardní 20kilové závaží. Už jsem se nemusel stydět.

Zažil jsem toho ještě víc, ale o to se podělím později v této kapitole. To, jak jsem pomalu získával fyzickou sílu, je dobrou analogií k tomu, jak nás Bůh vede do své „posilovny“ v pustině a jak nám tam pomáhá získat duchovní svaly.

Právě v pustině náš duch zesílí, protože je to nejen místo, kde je vše vyprahlé a kde voláme: „Bože, kde jsi?“, ale je to také místo, kde prožíváme zásadní zkoušky a pokušení. Dobrá zpráva je, že přestože je pustina místem, kde je to vážně těžké a nepříjemné, musíme si neustále připomínat, kdo nás do ní přivedl a kdo stojí při nás, aby nám pomohl zvedat činku během našeho duchovního silového tréninku.

Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám? (Římanům 8,31)

A nejenže je s námi a zvedá činky za nás, ale také nám učinil pevné zaslíbení:

Věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést. (1. Korintským 10,13)

Takže nehledě na to, jaké zkoušce čelíte, nehledě na to, jak bezútěšné či vyprahlé je místo, kterým procházíte, Bůh nám zaslubuje, že se nikdy neocitneme v pokušení, které bychom neměli dost síly překonat a kterým bychom nemohli projít úspěšně. Je to vážně úžasné, když se nad tím zamyslíme.

Když stojíte tváří v tvář zkouškám, nezapomínejte na to, kdo jste. Jste milované Boží dítě a Ježíš řekl: „Hle, dal jsem vám

pravomoc ... nad veškerou silou nepřítele, a naprosto nic vám neublíží“ (Lukáš 10,19). A tak víme, že nehledě na to, co na nás nepřítel přihraje, můžeme to překonat. Kdyby to tak nebylo, Bůh by to nedopustil!

V tom však také tkví i problém. Mnoho lidí neroste ve své schopnosti vypořádat se s většími problémy. Vyhýbají se posilovně a raději, jak jen to vyjádřit správně?, kňučí a stěžují si, jakmile problémy přijdou. Přesto Pavel popisuje naprosto jiný postoj:

Neboť vám je z milosti pro Krista dáno, abyste nejen v něj věřili, ale i pro něho trpěli (Filipským 1,29).

Jak se vám líbí, když čtete o tom, že vám bylo „dáno“, abyste trpěli? Co to vlastně skutečně znamená? Když mi někdo řekne: „je to dané, je to zaručené“, připadá mi, že je to, jako by se ke mně blížilo nějaké požehnání. Okamžitě si s nadšením říkám: „Copak asi dostanu?“

Jak se tedy mohou slova „dáno“ a „trpět“ ocitnout v jedné větě? Je to, jako byste někomu řekli: „Je ti dáno, že k narozeninám půjdeš k zubaři na čištění zubního kanálku!“ „To jako vážně? Ne, děkuji, ale nechci!“ Zkrátka to nedává smysl, protože život, po kterém v moderní zemi, jakou jsou Spojené státy, toužíme, je pohodlný a relativně snadný. Takže nám to, že je nám „dáno trpět“, pořádně zamotá hlavu. Většina lidí, když se setkají s nepřízní a protivenstvím, říkají něco v tomto smyslu: „Nemohu uvěřit, že se to stalo zrovna mně!“

„Proč já?“

„Proč tím musím procházet?“

„Nesnáším to.“

„Nikdo nedokáže pochopit, čím já teď zrovna procházím.“

„Proč prostě nemůžu mít normální, klidný život?“

„Bože, prosím, odejmi to ode mě!“

„Proč se snažit? Vždyť vzdát se je o tolik snazší...“

Jsem si jistý, že každého z nás někdy, když čelíme protivenství, podobné myšlenky napadají. Je to smutné, ale až příliš často zkrátka nechápeme, jaký je záměr zkoušek a utrpení (a tím i pustiny).

Ale, jako vždy, Bůh ví, co potřebujeme. A také ví, jakou sílu potřebujeme k tomu, abychom porostli a byli efektivnější pro Boží království. Proto nás Pavel informuje o Božím příslibu, že určité strategické utrpení, které má posílit naše duchovní svaly, zaručeně přijde a je nám tudíž „dáno trpět“.

Role pokušení

Už dřív jsem se zmínil o tom, že součástí našeho duchovního silového tréninku na poušti je také rozvoj schopnosti rozeznat pokušení a vzepřít se mu. Ježíš to zakusil na počátku své služby, když Otec dopustil, aby jej pokoušel ďábel na poušti: „Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel.“ (Lukáš 4,1-2).

Pečlivě jsem volil slova, když jsem napsal „dopustil“, protože Bůh není nikdy autorem a zdrojem pokušení: „Ať nikdo, kdo je pokoušen, neříká: ‚Jsem pokoušen od Boha.‘ Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší“ (Jakubův 1,13).

Co se nám opravdu děje ve chvíli, kdy jsme pokoušeni? Víme, že záměrem ďábla je, abychom upadli do hříchu a ve výsledku

odešli z cesty radostné poslušnosti Bohu a opustili vztah s Ním. Jestliže je tedy toto výsledek pokušení, o který usiluje ďábel, o co usiluje Bůh, když na nás pokušení dopouští? Apoštol Petr nabízí toto vysvětlení: „Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem“ (1. Petrův 4,1).

Jinými slovy tato zkouška pokušením, toto vítězství nad hříchem a dalšími věcmi, které v pustině prožíváme, nám pomůže zbudovat a posílit své duchovní svaly a neustále růst. V tomto verši jsou klíčová slova „vyzbrojte se“.

Dovedete si představit vojenskou jednotku, která jde do bitvy bez zbraní? Nemají žádné bitevní lodě, žádné tanky, žádné pušky, žádnou munici, zkrátka vůbec nic. To by byla katastrofa. A je to stejná katastrofa, když Kristův následovník čelí nevyzbrojen utrpení nebo zkouškám.

Piloti komerčních aerolinek jsou dobrým příkladem lidí, kteří jsou vyzbrojeni k možné zkoušce. Každého půl roku je aerolinka posílá na proškolení a výcvik. Tito piloti musí v simulátoru čelit různým situacím a musí adekvátně reagovat na veškeré katastrofické scénáře situací, se kterými by se mohli potkat. Záměrem je, aby každý pilot věděl, jak se v každé z těchto situací správně zachovat. Při každé krizové situaci v letadle pasažéři, již jsou „nevyzbrojeni“, nějak reagují, ale piloti jednájí. Proč? Protože byli „vyzbrojeni“.

Přesně to pustina přinese poslušnému křesťanu. Konfrontuje nás s protivenstvím, které ale slouží k tomu, aby nás vyzbrojilo pro budoucí boj. Musíme si uvědomit, že se s protivenstvím neboli pustinou setkáme. Ježíš řekl, že v tomto světě budeme čelit potížím a soužením, ale že nám pomůže je překonat. A během tohoto procesu budeme posíleni.

Skvělá příležitost

V pustině bychom měli spatřovat skvělou příležitost k posílení svých duchovních svalů, příležitost stát se silnějším pro to, co po nás bude Bůh dál chtít. Apoštol Jakub říká toto:

Pokládejte za velikou radost /skvělou příležitost – z angl. originálu; pozn. překladatele), moji bratři, když upadnete do rozličných pokušení. (Jakubův 1,2)

Tipy pro přežití při vaší cestě

9 Nevytvářejte Izmaele

Když se ocitneme v pustině a máme pocit, že tam táboříme už příliš dlouho, dostaví se pokušení „něco zkrátka udělat“, aby se náš sen vyplnil. Já tomu říkám zrození Izmaele. Dochází k němu, když se snažíme dosáhnout vlastní silou toho, co nám Bůh slíbil, že udělá On sám. Izmael se často narodí ze zákonné a právoplatné potřeby, ale je zrozen z těla.

Toto připodobnění samozřejmě vychází z příběhu Abrahama a Sary, kterým Bůh přislíbil syna. Čekali jedenáct let. Abrahamovi bylo 86 a Sára už byla příliš stará na to, aby měla dítě. A tak přešli k plánu B. Sára Abrahamovi navrhla, aby si vzal Hagar a zaslíbeného potomka získal od ní. To vůbec nebyl dobrý nápad. A každý takový nápad v duchu Izmaele, i když to vypadá docela dobře, je také špatný nápad. Pamatujte na to, že co se zrodí z těla vlastní silou, budete také muset z těla vlastní silou udržovat!

Během některých pobytů v pustině jsem vyzkoušel plán B. Věděl jsem, že mi Bůh slíbil, že jednou budu mít službu kázání slova po celém světě. Ale pořád se to nedělo. „Trčel“ jsem ve službě v místním sboru. A tak jsem se několikrát

snažil přiložit ruku k dílu a z pustiny utéct. Mé úsilí přišlo vniveč, ale stálo velikou cenu. Když jsem se naprosto „rozlomil“, Bůh začal jednat a vše nabralo správný směr. Vybízím vás, abyste si ušetřili mnohé bolesti a nevytvářeli Izmaele. Nechte Boha, aby jednal a učinil to, co vám přislíbil.

Všichni bychom měli mít příležitost to jasně chápat, protože my Američané vzdáváme hold podnikání a byznysu. Například příležitost v byznysu znamená šanci růst, uspět a prosperovat. Je to příležitost rozšířit svůj obzor. A přesně takto se máme dívat na potíže a zkoušky, protože Jakub dále pokračuje: „Víte, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost. A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo“ (Jakubův 1,3-4).

V pustině je nám zaručena příležitost *růst ve vytrvalosti*. V jakém směru se v dnešním světě slovo vytrvalost nejčastěji používá? Mnohokrát je slyším citovat v oblastech spojených s vytrvalostním tréninkem, jenž se popisuje jako záměrný skutek cvičení za účelem zvýšení energie a životní síly. Jednoduše řečeno, vytrvalostní trénink rozšiřuje naši kapacitu, abychom mohli zvládnout budoucí výzvy.

Věc se má takto. V jakékoli zkoušce, které čelíme, dopouští Bůh tyto těžkosti s určitým záměrem. Tím záměrem je vybudovat a zvýšit kapacitu. Bůh dopustí, a opět chci zdůraznit slovo *dopustí*, konkrétní zkoušku, která bude simulovat (vzpomeňte zde na letový simulátor pilota) určitou úroveň tlaku, jemuž budeme muset čelit zítra, a Bůh to ví. Právě proto nám zkouška vždy připadá větší a těžší, než na co jsme v danou chvíli připraveni. Jde totiž o to, že si Bůh používá současné výzvy v našem životě, aby nás posílil pro těžší a větší výzvy, které nás čekají v budoucnu.

Vrátím se zpět ke svému posilování. Už jsem řekl, že mě Kip vytrénoval tak, že jsem dokázal zvednout 60 kilo. Pro mě to byl obrovský úspěch. Říkal jsem si, že víc už bych asi nedal. Když jsem ale srovnal svůj výkonnostní trénink v posilovně a duchovní připravenost, řekl jsem si: „Co když má pro mě Bůh úkol, ke kterému bude potřeba, abych zvedl víc než jen 60 kilo?“

A tak jsem chodil cvičit dál. Nakonec jsem uzvedl 90 kilo, ale u této váhy jsem se na několik let zastavil. Jednou jsem kázal na konferenci v Kalifornii a nějací chlapíci mi tam řekli: „Johne, ty jsi nikdy nezvedl 100 kilo?“

„Ne, snažím se už víc než pět let“, odpověděl jsem značně zklamaný.

„Pomůžeme ti to prolomit“, reagovali. A opravdu. Ten den jsem zvedl 100 kilo. Byl jsem tak nadšený!

Poté se k naší službě připojil nový člověk. Zjistil jsem, že kdysi závodně vzpíral, a tak jsme začali chodit trénovat společně. S jeho pomocí jsem dokázal zvednout dokonce 105 kilo, jednou se mi dokonce podařilo 110 kilo. Dokázal bych ale zvednout víc?

O rok později jsem kázal v jednom sboru v Detroitu. Po nedělní službě mi pastor řekl: „Johne, mám trenéra. Je to celonárodně uznávaný odborník na posilování a vzpírání činek. Chodí k nám do sboru. Zítra ráno s ním mám schůzku. Chtěl by ses ke mně připojit?“

„No jasně“, vykřikl jsem s nadšením.

Další den ráno jsme se s ním setkali. Ten muž si mě přeměřil a zeptal se mě: „Takže jsi zvedl maximálně 110 kilo?“

„Ano, ale podařilo se mi to jen jednou.“

„No, dnes dokážeš zvednout víc než to.“

Cože?!? Nechtěl jsem to říct nahlas, ale myslel jsem si: Ty ses zbláznil! To ani náhodou! Po cvičení a pod jeho vedením jsem ale nakonec opravdu zvedl 120 kilo.

Byl jsem u vytržení. Odjel jsem zpět do Colorada, ale každý týden mě a mého přítele přes e-mail koučoval a vedl. Trénovali jsme poctivě. Za rok jsem opět přijet kázat do jejich sboru v Detroitu. V tu dobu jsem měl 42 let.

Tu neděli jsem kázal o úžasných vlastnostech Ducha Svatého. V pondělí ráno jsme spolu všichni šli do posilovny. Trenér mi řekl: „Johne, včera v noci se mi zdálo, že jsi dokázal zvednout víc než 150 kilo“.

„To je naprosté šílenství!“ vykřikl jsem. A asi jsem si v té chvíli pomyslel: *No, dobře ti tak. Já takový sen neměl.*

„Johne, včera jsi kázal o moci Ducha Svatého. To On mi dal v noci ten sen. Lehni si na lavici. To dokážeme!“

A tak jsem se rozcvičil. Na činku mi naložili závaží a s ohromným výkřikem jsem opravdu zvedl 150 kilo!

Byl jsem nadšený a z letiště jsem volal Lise: „Ani nepotřebuju letadlo, abych doletěl domů! Já se vznáším na nebesích!“

V době, kdy jsem uzvedl těch 150 kilo, jsem běžně zvedával 100. Dokonce jsem těch 100 kilo dokázal zvednout desetkrát za sebou v několika sériích. Ale vzpomeňte si, jak jsem před sedmi lety začínal. Co by se stalo, kdyby mi ve věku 35 let naložil Kip na činku místo 40 kilo těchto 100? Zabilo by mě to! Činka s celou svou váhou by na mě spadla a rozdrtila by mě! Zabrало to léta vytrvalého úsilí, než jsem se dostal a vypracoval k tomu, jakou

mám momentálně sílu. Takže to, co pro mě nyní byl rutinní trénink, znamenalo by pro mě před sedmi lety můj konec!

A proto zkoušky, kterými procházíme, a častokrát trvají opravdu velmi dlouhé období, jsou ve skutečnosti jen jakýmsi silovým tréninkem, který nás pomůže připravit na ještě větší zkoušky, jež přijdou v budoucnu. Když jsme silnější v Bohu, máme schopnost učinit toho pro Boží království mnohem víc.

Je to smutné, ale před soudnou stolicí Kristovou budou stát lidé, kteří budou mít slzy v očích, a Ježíš jim řekne: „Měl jsem toho pro tebe mnohem víc, ale ty jsi neměl *kapacitu* zvládnout všechny výzvy, které by s tím přišly.“ Je to opravdu smutné. Vždyť víme, že na nás Bůh nikdy nenaloží víc, než co dokážeme zvládnout. Vždyť nám to přislíbil!

A tak můj příběh o posilování můžeme použít jako analogii. Pokud jste duchovně schopni zvednout 60 kilo a Bůh má pro vás plán, kde budete muset být schopni zvednout 80 kilo protivenství, pronásledování, pokušení a zkoušek, pak nedopustí, aby k tomu došlo, protože na to nejste dost silní. Místo toho s vámi zahájí trénink. Dopustí, ale nebude autorem a zdrojem, zkoušku o váze možná nějakých 70 kilo, která vás prozkouší, ale nezničí.

Možná o vás někdo bude šířit pomluvy a lži. Místo toho, abyste mu to vrátili a začali šířit pomluvy o něm a snažili se sami bránit, vy v poslušnosti Božímu Slovu neřeknete vůbec nic a budete tomuto člověku žehnat. To je skvělé! Právě jste zvedli těch 60 kilo! A teď je na řadě další váha: 65 kilo. Pokud budete nadále poslušní Jeho Slovu ve všech pronásledováních a zkouškách, bude trénink probíhat dál, až dorazíte k oněm 80 kilům. A nyní budete připraveni na další stupínek v Božím království nebo další místo v Božím plánu, který má pro váš život.

Jestliže ale na pomluvy budete reagovat tím, že se urazíte a budete se tomu člověku mstít, pak, a určitě už znáte odpověď, bude Bůh plakat a řekne jen: „Je mi to líto, ale musíš se vrátit a zase začít zvedat výzvy o váze 65 kg“. Pořád jste ještě v posilovně, ale nemáte z ní žádný užitek.

Trénink pokračuje, ale na stejné úrovni. Pak Bůh dopustí finanční výzvu, zkoušku, která váží 70 kilo. Místo, abyste hledali Boží zaopatření, okamžitě si řeknete: „Ach ne, problém! Platební karta nebyla přijata!“ Bůh teda odebere závaží a řekne: „Zpátky na 60.“

Pak nastane čas, kdy vás Bůh bude pro své království potřebovat. Bude to pro konkrétní práci, ke které je třeba zvednout těch 80 kilo. Během výcviku v pustině jste neustále selhávali, a tak vás k tomu nemůže povolat, protože nemáte dostatečné duchovní svaly, abyste toto protiventství v té konkrétní situaci ustáli. A v tu chvíli musí hledat někoho jiného než vás, kdo by se toho úkolu pro Boží království chopil.

Větší autorita a moc

Proto je pro nás pustina tak důležitá. *Zbudoje v nás sílu.*

V pustině rostl a sílil v Duchu Jan Křtitel.

V pustině rostl a sílil v Duchu Ježíš.

Jejich duchovní svaly se nevyvinuly v dobách, kdy vše bylo snadné, ale v dobách, kdy přišly zkoušky a pokušení, když byla zkoušena jejich víra.

Jakub nám přináší dobrou zprávu: Když se ocitnete ve zkoušce a budete jí procházet Božím způsobem, budete úžasně připravení a *silní* pro další věc, kterou pro vás Bůh má:

Víte, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost.
A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo.
(Jakubův 1,3-4)

Když Jakub říká: „Ať má“, mluví o vytrvalosti a naší kapacitě. Jakub nám také říká, na co se můžeme těšit, když se vydáme do pustiny: „Blahoslavený muž, který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí, dostane věnec života, ježž Pán zaslíbil těm, kdo ho milují“ (Jakubův 1,12).

Výraz „věnec“ s sebou nese autoritu. A s autoritou přichází moc. Stejně jako Ježíš šel do pustých míst, aby byl ďáblem pokoušen, a vyšel díky poslušnosti a vytrvalosti s větší autoritou a mocí (viz Lukáš 4,1; 14), tak i my můžeme pustinu opustit s větší autoritou a mocí.

Nevím, jak vy, ale já si chci být jistý, že mám dostatečně velké duchovní svaly pro to, co pro mě Bůh připravil.

„Zajde se mnou někdo do posilovny?“

10

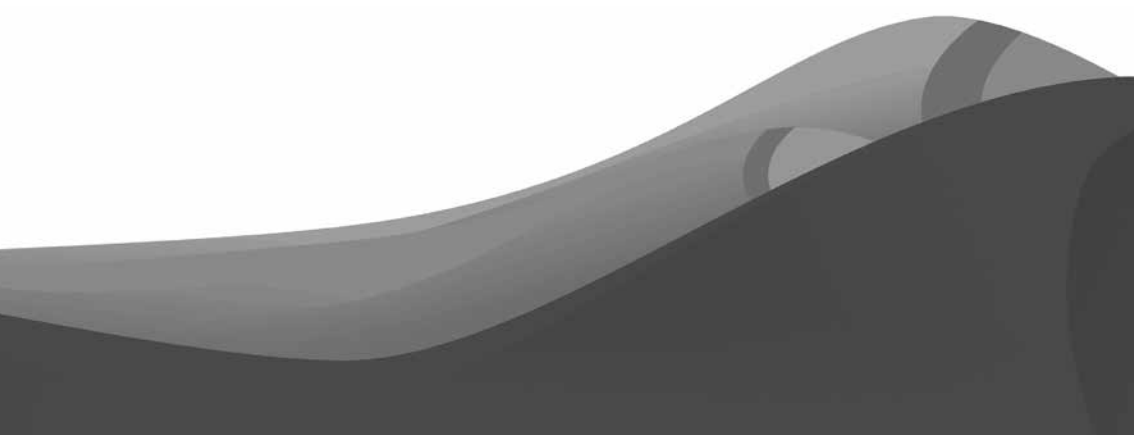
VODA NA POUŠTI

Pokud Bohu nedokážeme důvěřovat, když stojí okolnosti proti nám, nevěříme Mu v podstatě vůbec.

- Charles H. Spurgeon

„Každý, kdo pije z této vody, bude opět žíznit. Kdo by se však napil z vody, kterou mu dám já, nebude nikdy žíznit, ale voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“

- Jan 4,13-14

Na poušti prší jen zřídka. Voda není snadno dostupná. Pokud ji vůbec lze najít, pak se musí čerpat ze studny nebo z pramene. Pustina je suchá a vyprahlá země (viz Žalm 63,2). Proto nás Ježíš vybízí těmito slovy:

V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal:
 „Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije. Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu ... (Jan 7,37-39)

Vzpomínám si na to, že se mi během pobytu v pustině několikrát stalo, že jsem se snažil modlit a bylo pro mě těžké získat občerstvení živou vodou. Při jedné takové příležitosti, kdy jsem hledal Pána, jsem si vzal stan a stanoval ve státním parku. Měl jsem tam být večer a druhý den dopoledne. Tu noc jsem se modlil, pak jsem si četl, pak jsem začal zpívat písně chvály. Asi tři hodiny jsem takto Boha hledal, ale zdálo se, že to nikam nevede. Nic mi nepřinášelo občerstvení. Byl jsem vyprahlý až do krajnosti. Nakonec jsem se zklamaně schoulil do spacáku a snažil se usnout.

Tu noc mi připadalo, že mají večírek snad všichni démoni. Vůbec jsem nespal dobře. Pořád jsem se obracel, vrtěl a podívoval se nad tím, proč se Bůh neprojevil. Druhý den ráno jsem vyšel ven a začal se procházet po pěšinách onoho parku. Modlil jsem se v Duchu, ale pořád jsem se cítil neuvěřitelně vyprahlý. Trvalo to další hodinu a půl. Nakonec jsem pohlédl vzhůru a řekl jsem: „Pane, asi jsem v pustině.“ Mé myšlenky šly tímto směrem: *No, to*

můžu jet taky rovnou domů a hledat Boha tam. On chtěl, abych se ocitl na tomto suchém a vyprahlém místě, a nic se nezmění, dokud mě On sám nevyvede.

Jak jsem se však mýlil! Bůh nás do těchto dob nevede kvůli tomu, aby nás frustroval a abychom se vzdávali, dokud On sám svrchovaně nezmění naši situaci! Tak to není! Záměrem pustiny není to, aby se stala místem našeho selhání, ale vítězství! Najednou jsem zničehonic zaslechl jemný, tichý hlas hluboko uvnitř: „Bojuj!“ Toto slovíčko se stalo jiskřičkou ohně a života, kterou jsem potřeboval. Okamžitě jsem reagoval: „Rozdmýchej se ve mně, dare od Boha! Řeky živé vody, začněte tryskat! Začni tryskat vodu, ty studno v mé duši!“ Vzpomněl jsem si na to, co se stalo, když byli na poušti Izraelci:

Odtamtud vyrazili do Beéru. To je ten Beér, kde Hospodin řekl Mojžíšovi: Shromáždí lid a dám jim vodu. Tehdy zpíval Izrael tuto píseň: Vytryskni, studno! (4. Mojžíšova 21,16-17).

Když jsem opakoval slova, která se nacházela v Bibli, byla má modlitba stále intenzivnější. Nakonec jsem se přistihl, že rychle kráčím po pěšině nahoru a dolů, modlím se a promlouvám Boží Slovo velice mocně a ohnivě. Najednou bylo všechno čerstvé a připadal jsem si jako někdo úplně jiný než před chvílí! Boží přítomnost byla na mně velice silně. Jen o několik minutek předtím jsem se cítil těžkopádně a slabě, ale nyní jsem šel vstříc bitvě, připravený čelit každému nepříteli vyzbrojen Božím Slovem!

Trvalo to asi dvacet pět minut, ale připadalo mi to jako pět. Nyní jsem byl občerstvený a připravený dobýt svět!

Ježíš řekl, že ze srdce toho, kdo přijde k Němu a napije se, budou tryskat řeky živé vody. V pustině nebudeme zakoušet

vylití Božího Ducha (déšť). Na tomto suchém a vyprahlém místě musíme čerpat občerstvující vodu z hlubin svého srdce, přímo z Boží studnice.

Všimněte si, že Ježíš podotkl (viz Jan 7,39), že studna, zdroj, o kterém mluví, je Boží Duch, a řeky (množné číslo), ne řeka (jednotné číslo), budou tryskat ze srdce věřícího.

Jak může Boží Duch tryskat jako řeky z našeho srdce? Prorok Izajáš vysvětluje podstatu jednání Božího Ducha: „A spočine na něm Duch Hospodinův: Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a udatnosti, Duch poznání a bázně před Hospodinem“ (Izajáš 11,2).

Duch Svatý je nazván Duchem moudrosti, Duchem rozumnosti, Duchem rady a udatnosti (moci), Duchem poznání a bázně před Hospodinem. Protože Ježíš řekl, že tento Duch bude jako řeky, znamená to, že existuje řeka moudrosti, řeka rozumnosti, řeka rady, řeka moci, řeka poznání a řeka bázně před Hospodinem. Není divu, že se mé srdce rozohnilo tenkrát na té pěšince nedaleko mého tábořiště!

Zde uvádím ještě další odkazy:

- Přísloví 18,4: „Slova z úst člověka jsou jako hluboká voda, pramen moudrosti je jako proudící potok“.
- Přísloví 16,22: „Rozumnost je pramenem života pro ty, kdo ji mají“.
- Přísloví 20,5: „Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí“ (Bible Kralická).

Tyto studny se nachází v srdci věřícího, protože právě tam přebývá Duch. Cestám Božím však porozumí jen ten člověk, jenž

bude čerpat vodu z těchto studnic. Klíčovým slovem je „čerpat“. Opět říkám, že je důležité pamatovat na to, že občerstvující vody v pustině nepřichází v podobě Božího deště, ale musí se čerpat ze studnice v srdci.

- Příklad 10,11: „Ústa spravedlivého jsou pramenem života“.
- Příklad 15,23: „Člověk má radost z vhodné odpovědi“.

Kdybych se rozhodl odejít domů a řekl bych si: „No, to můžu jít rovnou domů a hledat Boha tam. On mě sem do této pustyiny přivedl a nic se nezmění, dokud mě z ní On sám nevyvede ven“. Svou tíhu bych si však odnesl s sebou. Ale protože jsem promluvil, co Bůh vložil do mého srdce, přineslo mi to právě to, co jsem potřeboval, abych začal čerpat občerstvující vodu. Pro mě to opravdu bylo, jako bych pil chladnou vodu z pramene uprostřed pouště!

Mnoho lidí to v těchto vyprahlých dobách vzdá. Bůh ale říká: „Jdi dál, nezastavuj se!“ Musíme být vytrvalí a rozhodnutí a nevzdat to, dokud se nenaplní Boží vůle.

Mnoho lidí se přestane modlit, když se cítí vyprahlí. Přestanou, protože ze studny nepřichází žádná voda. Dosáhnout vody se zdá příliš těžké. Jsou slabí, ale Bůh chce zbudovat jejich sílu pro bitvy, kterým budou čelit v budoucnu.

Kde najít sílu k tomu, abychom začali čerpat vodu? V radosti! Izajáš 12,3 říká: „S jásotem budete čerpat vodu z pramenů té spásy“. Je to díky tomu, že „radost z Hospodina bude vaší silou“ (Nehemjáš 8,10). Radost je duchovní moc, jež nám dává sílu.

Co je to radost z Hospodina? Hospodinova radost? Celá léta jsem si myslel, že to znamená, že mám mít takovou radost, jakou má On, Hospodin. Měl jsem však problém se s tím ztotožnit.

O tom se však v tomto verši nemluví. Už jste někdy slyšeli, jak nějaký člověk řekl: „Radost z vaření“? Vaření samo o sobě žádnou radost nemá. O čem tento člověk mluví? O tom, že když budete vařit, budete mít radost. „Radost z Hospodina“ je radost, kterou budeme zakoušet z našeho vztahu s Ním. On nám přináší radost!

To, že ve své modlitební komůrce nevnímáme Jeho přítomnost, neznamená, že se nás zřekl. Proto se naše radost nezakládá na tom, jak se cítíme. Spíše se zakládá na tom, kdo je Bůh, a na výsadě, že s ním jsme spřízněni. Takže se dokážeme podívat až za ty lži o tom, že by nás odmítal, a uvědomit si, že nás v podstatě přitahuje blíž ... blíž k hlubokým vodám!

Otevřít studny

Jednou se ocitl v období vyprahlosti a sucha i Abrahámův zázračně získaný syn, Izák.

Pak nastal v zemi hlad - jiný než ten první hlad, který byl za dnů Abrahamových ... Tehdy se mu ukázal Hospodin a řekl: Nesestupuj do Egypta. Přebývej v zemi, kterou ti určím. Pobývej v této zemi jako cizinec. Budu s tebou a požehnám ti. (1. Mojžíšova 26,1-3)

Bůh Izákovi velice konkrétně řekl, že nemá utíkat do Egypta, kde by to bylo pohodlné, ale že má zůstat tam, kde jej On sám přivedl. Mnohokrát, když se ocitneme na vyprahlém místě, nás okamžitě napadne: „Odsud padám pryč!“ Pokud při ranní modlitbě nevnímáme Boží přítomnost, začneme bloudit v myšlenkách a přemýšlíme o všem, co ten den musíme udělat, urychleně ukončíme svůj modlitební čas a začneme plnit svůj seznam úkolů.

Pokud nám připadá vyprahlá a suchá církev, kam chodíme, rozhodneme se, aniž bychom se zeptali Boha: „Jdu někam, kde je trošku duchovního vzruchu a skvělé kázání!“

Pokud se nám zdá suchý náš společenský nebo pracovní život, přemýšlíme, že odejdeme do jiného města, kde to opravdu žije a ekonomika stoupá. Říkáme si: „Když zůstanu tady, vyschnu tu a nikdy neuvídím, jak se Boží plán pro můj život naplní.“

V Americe je mnoho křesťanů, kteří takto přemýšlí. Pobíhají od jedné společenské události ke druhé, od jedné činnosti k další, od církve k církvi, od města k městu a snaží se najít místo, které by nebylo suché. Místo toho, aby kopali hluboké studnice a dovolili Bohu, aby je použil a skrze ně vyvedl na povrch občerstvující vody na vyprahlém místě, kde jsou, „stěhují se do Egypta“ a hledají úlevu a uvolnění. Nerozumí však tomu, že mnohokrát právě na těchto vyprahlých místech chce Bůh zrodit vizi, kterou jim dal. Víím, že tomu tak není vždy, protože jsou doby, kdy nás Bůh připravuje na nové místo a chce, aby v nás to staré vyschlo. Důležité je nechat se vést Duchem! Pokud nic neříká, pak zůstaňte a bojуйте!

Podívejte se, co se stalo Izákovi, když poslechl Boha a zůstal v zemi, kde byl hladomor:

Izák v té zemi zasel a sklídl onen rok stonásobně. Hospodin mu požehnal a on se vzamáhal a stále bohatl, až byl velmi bohatý. Měl stáda bravu a skotu a mnoho čeledi a Pelištejci mu záviděli. A všechny studny, které vykopali otroci jeho otce za dnů jeho otce Abrahama, Pelištejci ucpali a naplnili hlínou. ... Potom Izák znovu vykopal vodní studny, které vykopali za dnů jeho otce Abrahama a které po Abrahamově smrti Pelištejci ucpali. Dal jim stejná jména, jaká jim dal jeho otec. (1. Mojžíšova 26,12-15; 18)

Tipy pro přežití při vaší cestě

#10 Tajný lék radosti

Když se ocitnete v pustině, velice snadno dojde k tomu, že vaše oči hledí jen a pouze na okolnosti. Prozradím vám malé tajemství. Mně skutečně pomohlo přežít období pustiny a zvládnout poušť. Říkám mu tajný lék radosti.

Když není hodně toho, z čeho by kolem sebe mohl být člověk nadšený, když se zdá, že se vůbec nic neděje, když se modlím a modlím, ale nevidím žádné výsledky, začnu přemýšlet o tom, co udělal Ježíš. Připomenu si, že mě vysvobodil z pekla, kde oheň nehasne a nikdy nezmizí zápach síry. Muka tam nikdy neskončí. Toto peklo nebylo stvořeno pro mě, ale pro ďábla. Ďábel však oklamal lidstvo a teď tam s sebou bere i lidi. Avšak Ježíš vydal svůj život. Můj Stvořitel **položil život** proto, aby **mě** od toho zachránil.

Když takto přemýšlím, když se začnu dívat na Něj, když se přesunu do jiného úhlu pohledu, který je plný vděčnosti, a když se začnu na život dívat z pohledu věčnosti, najednou mi ta má konkrétní situace nepřipadá až tak důležitá. Takový je můj tajný lék radosti. Připomínám si všechno, co mám, abych byl vděčný, a dívám se na Ježíše.

Vodu, kterou Izák potřeboval pro vypěstování úrody, získal tím, že znovu vykopal studny svého otce. Ty, které Pelištejci ucpali. U nás je to stejné. Vodu, kterou tak zoufale potřebujeme, aby mohlo Boží neporušitelné semínko růst v našem srdci, musíme často čerpat ze zasypaných studnic. Pelištejci byli lidé ze světa, lidé tohoto světového systému. My se často přiblížíme až nezdravě blízko systému tohoto světa, aniž bychom si uvědomovali, že se tím ucpou a zasypou naše studny. Je životně nezbytné, abychom znovu vykopali své studny. Pak budeme moct přijmout vodu potřebnou pro naši duši.

Jsem přesvědčen, že tato invaze světských kulturních hodnot do těla Kristova, ke které v dnešní době dochází, „zasypala“ mnoho studní. Nestala se církev, jež má být zdrojem proudících vod, suchým a vyprahlým místem, protože dovolila nepříteli, aby ji podvedl a zasypal studnice?

Měli bychom se tedy ptát, zda Bůh může svou církev obnovit čerstvou vodou. Odpověď zní: „Samozřejmě, že ano!“ Pře krásně nám to zjevuje Izajáš:

A Hospodin tě povede ustavičně, nasytí tvou duši i na vyprahlých místech a dodá svěžesti tvým kostem. Budeš jako zavlažovaná zahrada a jako vodní zdroj, jehož voda nebude vysychat. Ti, kteří z tebe vyjdou, vybudují odvěké trosky, upevníš základy, které trvaly z generace na generaci. A nazvou tě tím, kdo zazdívá trhliny a obnovuje stezky k obydlím. (Izajáš 58,11-12)

Izák neusiloval o své vlastní potěšení a pohodlí a neodešel do země, kde by byl život snadný. Stejně tak i my, pokud nebudeme dělat věci po svém a usilovat o své vlastní potěšení nebo své vlastní živobytí, ale raději poctíme Boha, budeme jako zavlažovaná zahrada a staneme se pramenem živé vody, jehož voda nikdy nevyschne! Pokud budeme jednat podle Boha, Bůh skrze nás přivede Svou živou vodu k vyprahlým a žiznivým lidem.

Bůh nás vede k tomu, abychom znovu vykopali studnice, které svět ucpal a zasypal. K tomu je potřeba vytrvalosti. Může to totiž trvat déle než jen pár hodin, několik dnů, týdnů, měsíců či dokonce let.

Ztracená horlivost

Myslím, že jsem v této knize jasně vyjádřil, že pustina či poušť je metaforou pro velkou škálu okolností. Společným znakem je

to, že se ocitáme v situaci, kdy zakoušíme určitý druh zklamání či vyprahlosti. Častým znakem toho, že jsme v pustině, je pokles nebo naprostá nepřítomnost nadšení a horlivosti pro naše povolání či dokonce pro náš vztah s Bohem.

Ve zkratce shrnu svou druhou závažnější zkušenost pustiny. Bylo to v době, kdy jsem sloužil jako pastor mládeže.

Prvních devět měsíců ve sboru na Floridě bylo úžasných. Služba rostla a naše skupina také. Byl jsem nadšený a plný energie a horlivosti. Pak ale, zdánlivě zničehonic, vypadla zástrčka a má horlivost a zápal vymizely.

Trávil jsem na modlitbách víc času než kdy předtím, ale stále mi připadalo, že to nikam nevede. A nejen to. Zdálo se mi, že se mi i ztrácí víze, kterou jsem pro mládež měl (bylo vyléváno staré víno). Čím víc jsem se modlil, tím víc se mi tato víze ztrácela. Navenek se nic nezměnilo, ale uvnitř probíhaly změny.

A k tomu všemu a v tom všem jsme procházeli zkouškami, jaké jsme nikdy předtím nezažili. Jaká byla ta nejtěžší zkouška v té době? Můj přímý nadřízený se snažil o to, aby mě vyhodili. V naší skupině mladých byl jeho syn a jednou večer po službě přišel za mnou a za mou manželkou a řekl: „Liso, jak můžu žít život, o kterém káže John, když mí rodiče doma dělají?“ (Není potřeba, abych konkrétně uváděl, o co tenkrát šlo, ale nebylo to ani dobré ani správné.)

Lisa byla v šoku a moudře mu poradila: „Zůstaň věrný Božímu Slovu a své rodiče přenechej na starost Bohu“. Od toho dne se můj nadřízený snažil zničit mi pověst a zbavit se mě. Začal spřádat záludný plán útoku. Podařilo se mu dostat mezi mě a našeho hlavního pastora. Šestnáct měsíců jsem sloužil, aniž bych měl se svým pastorem nějaké setkání či hlubší rozhovor.

Po mnoha měsících, kdy tento člověk snoval a konal svůj plán, se hlavní pastor rozhodl, že mě propustí. Oznamil to jednu neděli ráno na službě. Řekl, že na mládeži dojde k zásadním změnám. Bratři tohoto pastora mi oznámili, že budu propuštěn, v pondělí.

Bůh se však zázračně pohnul a náš hlavní pastor si to rozmyslel. Bůh k němu promluvil někdy poté, co v neděli pronesl oznámení o změnách v mládeži, a naším plánovaným pondělním setkáním. Když jsme se nakonec sešli, řekl mi: „Johne, Bůh nám tě poslal a ty neodejdeš, dokud On neřekne, že je čas, abys šel“.

O šest měsíců později vyšlo najevo jednání mého nadřízeného. Okamžitě byl z týmu služebníků ve sboru propuštěn. To, v čem byl zapleten, bylo mnohem závažnější, než si dokázal kdokoli z nás představit.

Během tohoto období jsem nebojoval pouze tuto vnější bitvu, ale také mnoho dalších bitev, včetně spousty vnitřních bojů, kterým jsem nikdy předtím nečelil. Pořád jsem si říkal, jestli něco dělám špatně, a tak jsem začal vyznávat každý hřích, na který jsem si jen dokázal vzpomenout. Nepřicházela však úleva a útoky ani vyprahlost nepřestávaly.

Jednoho dne, kdy jsem zrovna přemýšlel o tom, jaký hřích jsem mohl spáchat, promluvil ke mně Bůh: „Ty na této poušti nejsi kvůli tomu, že by ses dopustil nějakého hříchu. Já tě připravuji na změnu, která se blíží.“ Bylo to ono „nové víno“, o kterém jsem psal v 5. kapitole.

Poté, co jsem v této pustině strávil téměř rok, mě Bůh vedl k tomu, abych vstoupil do pústu. Postil jsem se několik dnů a pak mi z úst vyklouzla modlitba, kterou mé uši zaslechly, až když ji ústa vyslovila. Tento výkřik ze srdce úplně obešel mysl. Horlivě jsem vykřikl: „Pane, je mi jedno, jestli jsem uprostřed pouště, kde jsem úplně sám, nebo jestli kážu miliónům lidí, tam i tam budu dělat totéž. Budu hledat Tvé srdce!“

Najednou mi uvnitř zazvonil zvonec a já jsem pochopil, o co Bohu šlo! „Bože, přesně to jsi ve mně celou tu dobu dělal“, zvolal jsem. „Ty jsi mě přivedl na místo, kde jsem Tě mohl spatřit jako svůj podíl a svou první lásku, kde jsem mohl přestat vnímat službu a všechno ostatní. Když pak přijde ona změna, neučiním si z ní modlu. Neopustím Tě, svou první lásku, a nebudu místo Tebe milovat svou službu. Mé srdce bude v pořádku a bude mít ten správný postoj“.

Pak jsem si vzpomněl na to, co řekl Bůh o Davidovi:

A když ho odstranil, vzbudil jim za krále Davida, o němž vydal svědectví: „Nalezl jsem Davida, syna Jišajova, muže podle mého srdce, který bude činit všechnu mou vůli.“ (Skutky 13,22)

PŘIPRAVTE CESTU HOSPODINOVU

*Protivenství není nikdy očekávané ani vítané.
Je to narušitel a zloděj. Přesto se z něj v
Božích rukou stává prostředek, kterým se
projevuje Boží nadpřirozená moc.*

- Charles H. Spurgeon

*„Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám
od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co
činí on, to činí stejně i Syn“.*

- Jan 5,19

Poušť neboli pustina je místo, kde se připravuje cesta Hospodinova. Je to místo, kde se každá hora srovnává a každé údolí je pozdviženo. Izajáš tuto situaci popisuje nezapomenutelným způsobem ve velice známé pasáži:

Hlas volá v pustině: Připravte cestu Hospodinovu, napřimte v pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí bude pozdviženo a každé pohoří a návrší sníženo; pahorkatina se stane rovinou a útesy plání. A zjeví se Hospodinova sláva a uvidí to spolu veškeré tělo; protože Hospodinova ústa promluvila.

Hlas říká: „Volej!“ I zeptal se: „Co mám volat?“ „Veškeré tělo je jako tráva a všechna jeho oddanost jako polní květ. Tráva usychá, květ vadne, když na něj zavane Hospodinův dech. Jistě, lid je jen tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale slovo našeho Boha obstojí navěky.“ (Izajáš 40,3-8)

Co to přesně znamená pro nás, pokud se právě nacházíme v pustině?

V těle Kristově máme všichni zodpovědnost za něco, co nám Pán uložil. Než nás ale Bůh může uvolnit k tomu, abychom to vykonali, potřebujeme projít testováním a výcvikem na poušti, kde dojde k ukřižování našeho těla. Tam se také naučíme čekat na Boha, ztišit se a poslouchat Jeho hlas. Naučíme se rozumět tomu, co Bůh dělá, abychom mohli v poslušnosti činit Jeho vůli.

Rád bych řekl ještě něco víc ze svého vlastního příběhu, abych ukázal, že je cesta pustinou všechno ostatní jen ne přímou dálnicí od startu k cíli, že obsahuje také mnoho matoucích objížděk a neplánovaných odpočinkových zastávek.

V roce 1979 jsem byl studentem na univerzitě v Purdue. V kruhu našeho univerzitního bratrstva jsem se znovu narodil. O čtyři měsíce později jsem byl naplněn Duchem Svatým a Bůh se mnou začal jednat ohledně služby Jemu. Věřte mi, služba Bohu mi tenkrát vůbec nepřišla na mysl! Nechtěl jsem s ní mít nic společného. Když jsem vyrůstal, viděl jsem mnoho Božích služebníků, a tak jsem teda dopadnout nechtěl! Víím, že je to posuzování, ale díval jsem se na ně, jako že jsou „trošku mimo“, že mají divné děti a bydlí v otrěsných domech. O mnoho později jsem zjistil, že jsem měl mylný názor. Ve skutečnosti bylo mnoho z těchto služebníků ostrých jako břitva, měli úžasné děti a žili v normálních, pěkných domech! Když jsem byl ale na začátku svého života pro Boha, domníval jsem se, že být služebníkem znamená žít divný život plný utrpení nebo skončit kdesi v Africe a žít v chatrči a nemít ani na boty.

Vyrůstal jsem v malém městě, které mělo asi tři tisíce obyvatel. Jediní služebníci, které jsem znal, byli katoličtí kněží (a to pro mě nebylo, protože ti se nemohou ženit) a jeden další pastor malého sborečku. Měl dvě děti v mém věku, ale byly divné. Kdykoli jsem se přiblížil k jejich domu, zvláštěně to tam zapáchalo! Jednou jsem vešel dovnitř, ale zápach byl tak strašný, že jsem musel zadržet dech a rychle se na něco vymluvit a odejít! Asi dovedete pochopit, proč jsem o službu Bohu neměl vůbec zájem. Nechtěl jsem být knězem a nechtěl jsem mít divné děti a zapáchající dům. Také jsem nechtěl odjet do Afriky jako misionář a skončit někde v chatrči.

Já jsem tenkrát měl v plánu dokončit studium mechanického inženýrství v Purdue a pak si udělat magisterský titul na Harvardu.

Poté jsem chtěl získat práci v některé velké americké společnosti, začít šplhat vzhůru po kariérovém žebříčku, vydělávat hodně peněz a dávat dary svému sboru, abych tak mohl podporovat službu. To byly mé plány. Božímu šeptání o službě jsem se vyhýbal. (Na tom plánu by nebylo nic špatného, ale nebyl to Boží plán pro můj život.)

O čtyři měsíce později jsem v neděli ráno poslouchal pastorovo kázání, když mi Duch Svátý přinesl přísnější vzkaz: „Povolal jsem tě kázat! Co s tím uděláš?“

Tentokrát jsem slyšel jasně a odpověděl jsem: „Pane, i kdybych měl skončit bez bot někde v Africe v chatrči z trávy, budu kázat. Poslechnu Tě!“ (Bůh ví, jak si získat naši pozornost. Během několika posledních měsíců už mě pomalinku připravoval a já si už spočítal náklady.) Nyní jsem tedy s plným vědomím, co vlastně říkám, odpověděl Bohu „ano“. Byl jsem připraven zalíbit se Jemu, ať to stojí, co to stojí!

Bůh mě začal připravovat. Uvnitř ve mně začal hořet oheň. Všem svým přátelům v bratrství jsem začal vyprávět o Ježíši a mnoho z nich bylo spaseno. O rok a půl později jsem založil biblickou skupinku a přicházeli tam studenti z celé koleje. Každý týden vydávali Ježíši život noví lidé. Každý týden přijímali uzdravení a nacházeli svobodu.

Mé priority se naprosto změnily! Nyní jsem tak silně toužil kázat, že jsem chtěl skončit se studiem mechanického inženýrství a odejít na biblickou školu. Můj důvod? Proč bych měl studovat matematiku a fyziku, když jsem povoláný kázat a tolik lidí umírá a jde do pekla? Ježíš se může vrátit kdykoli, a proto musím mít a sklízet duše co nejdříve.

Jednou večer jsem dělal domácí úkol. Nyní jsem tím naprosto pohrdal. Podíval jsem se na učebnici techniky a pak na Bibli

na polici. A už toho bylo dost! Hodil jsem učebnicí o termální dynamice o zeď. Rozhodl jsem se. Už to dělat nebudu! Skončím to tady a půjdu na biblickou školu.

Zavolal jsem muži, který mi pomáhal růst v Bohu. Byl to vědecký pracovník na univerzitě v Purdue a můj blízký přítel. Směle jsem mu oznámil: „Done, končím tady a půjdu na biblickou školu!“

Velice moudře mi řekl: „Pojďme se dnes večer spolu projít. Budeme se za to modlit, jo?“ A tak jsme to udělali a Bůh ke mně promluvil: „Budeš mi sloužit v ten správný čas, který určím já ... dokonči své studium inženýrství“.

Později jsem měl problém vstřebat to, jak by mohl Bůh poslat kluka z malého města, aby kázal všem národům světa. Zaslechl jsem Jeho odpověď: „A kdo naplánoval a vytvořil službu, pro kterou jsem tě povolal? Ty nebo Já?“

„Ty“, odpověděl jsem.

„A nemyslíš si, že mi na této službě záleží mnohem víc než tobě?“ To mě zaujalo. Zpozorněl jsem.

A tak jsem se uklidnil a dokončil svá vysokoškolská studia. Když jsem absolvoval, dostal jsem práci u Rockwellu International. Pracoval jsem jako mechanický inženýr na projektu pro americké námořnictvo. Zvykl jsem si v práci a našel si skvělý sbor. O rok později jsme se s Lisou vzali.

Do sboru jsem přišel jako svobodný a sloužil jsem, kde bylo potřeba. Pokračoval jsem v tom i po naší svatbě. Byl jsem pomocníkem, uvaděčem, součástí vězeňské služby, učil jsem děti pastora hrát tenis a pomáhal i jinde. V církvi byla také biblická škola, takže jsem chodil na večerní vyučování.

O dva roky později mě církev zaměstnala, abych byl k ruce hlavnímu pastorevi a jeho rodině. Řekl jsem mu i ostatním vedoucím, že se tomuto dokážu vydat pouze na jeden rok, protože jsem povoláný kázat. Měl jsem umývat auto, doplňovat benzín, čistit jim boty, vyřizovat nejrůznější pochůzky, vyzvedávat děti ze školy, učit plavat jejich dva předškoláky, starat se o hostující mluvčí a mnoho dalšího. Nakonec jsem u této práce zůstal čtyři a půl roku, ne jen jeden.

Od okamžiku, kdy jsem Bohu na Jeho povolání řekl své „ano“, uběhlo sedm let. Když jsem byl na vysoké a viděl jsem, jak kolem mě přicházejí studenti ke Kristu, jak jsou uzdravováni a vysvobozováni, myslel jsem si, že je má služba za rohem. Neměl jsem ani ponětí o procesu, kterým mě Bůh povede.

Během období, kdy jsem sloužil ve sboru v oblasti pomoci, třikrát jsem se neúspěšně snažil dostat ke kázání na plný úvazek. Když jsem se vracel letadlem z Asie zpět do Dallasu (poté, co jsem po třetí zkoušel zjistit, zda to není náhodou místo, kde by mě Bůh chtěl mít), četl jsem si v Bibli evangelium Jana. Narazil jsem na verš, který na mě vyskočil ze stránky: „Objevil se člověk *poslaný* od Boha, jehož jméno bylo Jan“ (Jan 1,6). Uslyšel jsem, jak mi Bůh řekl: „Chceš být *poslaný* Johnem Beverem nebo Mnou?“

„Chci být *poslaný* Tebou“.

Pán tedy řekl: „Dobrá, protože jestliže tě vyšle John Bever, půjdeš v jeho autoritě. Jestliže tě ale vyšlu Já, půjdeš v Mé autoritě!“

Po tomto zážitku jsem se uklidnil a zaměřil se na službu, do které mě Bůh umístil. Po nějaké době se však neklid vrátil. Výcvik v pustině nebyl ještě u konce. Stále ještě probíhal.

Odložil mě Bůh na těch sedm let někam do šuplíku, než se pro mě otevře nějaká příležitost? Vůbec ne! Tisíckrát ne!

Do této pustiny mě dovedl, aby ve mně vybudoval zbožný charakter ... aby mohla být *připravena Jeho cesta*. Bylo potřeba, aby můj charakter dozrál, abych pak mohl dobře fungovat ve službě, ke které jsem byl povoláný. Nakonec jsem zjistil a pochopil, že s každým duchovním povýšením přichází nejprve čas přípravy na tu nadcházející úroveň.

Zapomeňte na to, že byste sloužili ze své vlastní síly

Nehledě na to, jak dobré úmysly můžeme mít, pokud se do něčeho nevloží Bůh, nezmůžeme vykonat nic, co by mělo věčnou hodnotu. A to ani v případě, že to učiníme ve jménu Ježíš! Sám Bůh říká: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn“ (Jan 5,19). Tomu říkám silný výrok! Ježíš, vtělený, pomazaný Syn Boží řekl, že nemůže učinit *nic*, co by mělo věčnou hodnotu, sám od sebe. Uvedu několik příkladů toho, co mám na mysli:

Ježíš miloval Lazara a jeho dvě sestry Martu a Marii, kteří bydleli v Betanii. Lazar velmi onemocněl.

Sestry mu poslaly vzkaz: „Pane, hle, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Tato nemoc není k smrti, ale k Boží slávě, aby Boží Syn byl skrze ni oslaven.“ Ježíš miloval Martu i její sestru a Lazara. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na místě, kde byl. (Jan 11,3-6)

I když byl Ježíš Mesiáš, měl velmi blízké přátele. Lazara miloval a moc rád trávil čas s jeho rodinou. Nicméně vidíme, že další dva dny od okamžiku, kdy se o Lazarově nemoci dozvěděl, vůbec nic neudělal. Proč nešel do Betanie okamžitě? Důvodem je to, že nedostal pokyn od Boha. Ježíš poslušně čekal, dokud mu Duch Svatý nedal pokyn, aby šel. Potom se vydal na cestu.

Jednou mi Bůh ukázal, že kdyby byl Lazar mým blízkým přítelem, okamžitě bych skočil do auta a vyrazil za ním, abych na něj položil ruce a modlil se za něj, aniž bych vůbec přemýšlel o tom, že se mám zeptat Ducha Svatého na Jeho vedení. Bohužel má stejné smýšlení spousta z nás. Předpokládáme, že, protože je Bůh stále s námi, nemusíme se ptát na Jeho vedení v podobných situacích. Měli bychom se však zastavit a být citliví na Ducha Svatého. Bůh ví, co chce, a pokud si počkáme na Jeho pokyny v dané záležitosti, řekne nám, co máme udělat.

Možná si myslíme, že i bez vedení Ducha položíme ruce na nemocné a Bůh je povinován je uzdravit hned namísto. Pokud by to byla pravda, neměli bychom pak jít do všech nemocnic a vyprázdnit je?

V některých okamžicích Bible uvádí, že Ježíš „uzdravil všechny“, ale nebylo tomu tak vždy. Proč například neuzdravil Ježíš všechny nemocné, slepé, chromé a ochrnuté lidi u rybníku Bethesda? Uzdravil jen jednoho muže, který byl chromý třicet osm let (Jan 5). Nemohlo by to být proto, že Ho Duch Svatý nevedl, aby uzdravil i ty ostatní?

Pak tu byl muž, který byl chromý už od lůna své matky. Ten denně sedával u chrámové brány. Kolem něj musel Ježíš procházet pokaždé, když vcházel do chrámu. Proč jej Ježíš neuzdravil? *Protože ho Otec nevedl k tomu, aby to udělal.*

Později, poté, co Ježíš vystoupil na nebesa, procházeli po cestě do chrámu Petr a Jan. Byli vedeni Duchem a uzdravili tohoto muže. Způsobilo to zrod velkého probuzení (viz Skutky 3).

Když Ježíš sloužil lidem, nebyl v tom žádný stálý vzorec: na některé plivnul, na jiné položil ruce, k dalším jen promluvil. U jednoho člověka vzal do rukou bláto, uhnětl je a vložil mu je na oči. Jiné lidi posílal ke knězi. A seznam by mohl pokračovat.

V Ježíšově službě vidíme neuvěřitelnou různorodost, protože dělal jen to, co viděl dělat svého Otce! Bůh znal dokonalé načasování i způsob, kterým každý jednotlivec dokázal své uzdravení přijmout.

A totéž chce Bůh pro všechny své služebníky ... touží nás dovést na místo, kde budeme dělat jen to, co vidíme, že dělá Ježíš, a to, k čemu nás On sám povede, ne to, co si myslíme, že by se mělo stát. Ježíš v Janovi 20,21 řekl: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás“. Ježíš bez Otcova vedení nečinil nic. I my musíme v tomto následovat Ježíšův příklad. Musíme žít tak, jak žil On. Nechat se vést Duchem a kráčet jen tam, kam nás vede On sám. K tomu je však potřeba, abychom poddali tělo Božímu Duchu, Duchu Kristovu. A ideální výcvikovou půdou pro tento Duchem vedený život je právě pustina. Toto prostředí plné výzev je místem, kde se připravuje cesta Hospodinova.

Bůh řekl po čtyřiceti letech výcviku v pustině Mojžíšovi:

Nuže pojď, pošlu tě k faraonovi, abys vyvedl můj lid, syny Izraele, z Egypta. Ale Mojžíš Bohu řekl: Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a abych vyvedl syny Izraele z Egypta? Tedy odpověděl: Vždyť budu s tebou. (2. Mojžíšova 3,10-12)

Porovnejme si to nyní s tím, co řekl Bůh o lidech, kteří se sami vyslali:

Neposlal jsem ty proroky, ale oni běželi, nemluvil jsem k nim, ale oni prorokovali. ... Hle, já jsem proti těm, kdo prorokují klamné sny, je Hospodinův výrok, vypravují je a svádějí můj lid svými klamy a svou nadutostí, ale já jsem je neposlal ani jim nic nepřikázal. Jistě tomuto lidu neprospějí, je Hospodinův výrok. (Jeremjáš 23,21; 32)

Au, to bolí! Nikdo z nás nechce od Boha slyšet něco takového.

Ve věku čtyřiceti let nebyl Mojžíš schopen pomoci dětem Izraele, když se je poprvé pokusil vysvobodit, protože ho *Bůh ještě neposlal*. Se vším tím skvělým vzděláním, vůdcovskými schopnostmi a moudrostí, které Mojžíš v Egyptě získal, nemohl bez Boží podpory a Božího načasování naplnit to, k čemu ho Bůh povolal. On věděl, k čemu Ho povolal. Ale jeho marná snaha vedla jen ke smrti jednoho Egyptana. I když měl dobré úmysly, jeho prvotní snaha o splnění své mise způsobila více zla než dobra. Po čtyřiceti letech výcviku v pustině se objevil nový Mojžíš, který neudělal nic, co by mu Bůh neřekl. Nyní, v Bohem ustanovený čas, pod vedením Mojžíše vyšel Izraelský lid z Egypta a celá ohromná armáda nepřítelů skončila na dně Rudého moře. To je rozdíl mezi naší silou a Boží silou. Celá armáda ve srovnání s jedním vojákem.

Jan Křtitel se cvičil třicet let na službu, jež trvala pouhých šest měsíců, přesto Ježíš řekl, že to byl největší prorok, který se kdy narodil z ženy.

Vidíte?!? Bůh dokáže učinit víc během šesti měsíců skrze muže či ženu, které *vyšle On*, než někdo jiný, kdo se těžce dře *ze své vlastní síly* za šedesát let.

Ježíš to vysvětluje: „„Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn“ (Jan 5,19).

Připomeňme si opět slova Izajáše:

Hlas volajícího: „Připravtež na poušti cestu
Hospodinovu, přímou učiňte na pustině stezku
Boha našeho. Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká
hora i pahrbek ať jest snižen; což jest křivého, ať jest

přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou. Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.“

Hlas řkocího: „Volej!“ I řekl: „Co mám volati?“ „To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako květ polní. Usychá tráva, květ prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj. V pravděť jsou lidé ta tráva. Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na věky.“ (Izajáš 40,3-8)

Bůh říká, že pustina je místem, kde se připravuje cesta Hospodinova. Cesta Hospodinova není v síle člověka. Bůh říká, že pýcha těla bude srovnána, pokorní (ti, již očekávají Hospodina) budou povýšeni, pokřivená (podvodná, nepřesná a neupřímná) místa budou napřímena a nerovná místa (drsňá, nelaskavá, tvrdá) budou jako rovina.

Když jsem byl nově obrácený následovník Ježíše Krista, přijímal jsem mnohá požehnání a zakusil „úspěch“, když jsem sloužil ostatním, ale v mém životě byly pahrbky, jež měly být srovnány, a drsná a křivolaká místa, která se měla stát rovinou a měla být napřímena. Bůh věděl, že potřebuju strávit čas v pustině, aby se některé ty chybičky vychytaly.

Během každého období v pustině je velmi důležité, abychom dovolili Bohu, aby v nás jednal. Když jsem pracoval jako pomocník pro svého pastora v Dallasu, promluvil ke mně jednou Bůh a řekl mi: „Johne, ať nemineš to, co v tobě chci udělat dnes, jen kvůli tomu, že vyhlížíš svou kazatelskou službu zítřka“. Přiznávám, že jsem chtěl tak moc kázat, že jsem se na tuto etapu svého života díval jako na promarněný čas.

Neupadněte do stejné pasti! Uvědomte si, že Bůh časem nemrhá! On je ten, kdo čas vykupuje! Uvědomte si, že to, kde se

nyní nacházíte, je životně důležitou částí toho, kam směřujete. Je to vaše výcviková zóna. Je to proces, kdy kráčíte od příslibu k povýšení – k naplnění. Ať se Bůh postará o to, jak to všechno do sebe zacvakne ... vy se jen nechte unášet po proudu s Ním! On je Bohem, počátkem i koncem. My máme dělat jediné: důvěřovat Mu a poslechnout, co nám ukazuje *dnes!*

Tipy pro přežití při vaší cestě

#11 Mějte zabalené kufry

Někdy se zdá, že je pustina nekonečná a bude snad trvat navěky. V tu chvíli má člověk chuť vybalit kufry a usadit se. Ale nedoporučuji to. Věřte mi, když se Bůh rozhodne jednat, je to pak super rychlé. Podívejte se na Josefa. Zdálo se, že bude ve vězení po zbytek svého života. A najednou, bez předchozího varování, je povýšen do postavení, které mu Bůh ve snu přislíbil, během jediného dne! Ano, přesně tak. Během jediného dne!

Jednou jsem byl v pustině a připadalo mi, že je to už minimálně čtyřicet let. Pak, zničehonic, mi Bůh řekl, že odejdu ze svého nynějšího postavení a začnu cestovat a promlouvat k lidem. Změna nepřišla okamžitě, ale když k ní došlo, bylo to jako hurikán. A já byl připravený nechat se vnést do další etapy svého povolání. Měl jsem zabalené kufry.

Pokaždé, když jsem si myslel, že jsem přišel na to, jak mě Bůh dostane do služby kázání Slova, jen mi laskavě řekl: „Johne, zase sis jen vymyslel další způsob, kterým se to určitě nestane“. A byla to pravda. Mou službu mi „doručil“ naprosto neočekávaným způsobem. Bůh nás přivádí na místo spokojenosti (ne uspokojení), abychom mohli i v současnosti žít plný život.

Dělejte vše Božím způsobem

Když dává Bůh svou autoritu a moc člověku, tak čím větší díl autority a moci ten člověk obdrží, tím větší bude jeho soud za neposlušnost Božímu Duchu. Bůh nesoudil Mojžíše ve věku čtyřiceti let za to, že si to vyřešil po svém, protože na něm ještě nespočinula Boží autorita a moc. Později tomu však bylo jinak. Když byli v pustině Sinu, lid se Mojžíši vzepřel a reptal ohledně místa, do kterého ho přivedl. Lidé také měli žízeň a chtěli vodu. A tak Bůh řekl Mojžíši, co má udělat:

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Vezmi hůl, svolěj pospolitost, ty i tvůj bratr Áron, a promluvte před jejich zrakem ke skále a vydá vodu. Vyvedeš jim vodu ze skály a dáš napít pospolitosti i jejich dobytku.“
(4. Mojžíšova 20,7-8)

Bůh řekl Mojžíši, aby k té skále promluvil, že mu vydá vodu. Přečtěme si však, co Mojžíš udělal:

Mojžíš pozvedl ruku, dvakrát udeřil svou holí do skály i vyšlo množství vody a napila se pospolitost i jejich dobytek. Hospodin však řekl Mojžíšovi a Áronovi: „Protože jste mi nevěřili a nedosvědčili jste moji svatost před očima synů Izraele, proto nepřivedete toto shromáždění do země, kterou jsem jim dal.“
(4. Mojžíšova 20,11-12)

Všimněte si, že Bůh dal vodu miliónům lidí, kteří to sledovali. Paráda! Voda vytryskla ze skály! Kdo kdy o něčem takovém slyšel? Slyšeli jste o podobně mocném zázraku ve dvacátém prvním století? Takže, i přestože Mojžíš neposlechl Boží pokyny ohledně toho, jak vyvést vodu ze skály, k tomuto úžasnému zázraku došlo. Voda byla pro lid. Byla to odpověď na jeho potřebu. Bůh

vodu lidem nezadržel, aby Mojžíše potrestal. Ale přineslo to své důsledky. Mojžíši nebylo dovoleno dovést Boží lid do zaslíbené země.

Toto je dokonalý příklad toho, jak nadpřirozené Boží pomazání proudí kvůli potřebám lidí, ne aby vyvýšilo člověka, který tento dar má! Je možné, že byl Mojžíš z lidu frustrovaný. Možná byl také malinko frustrovaný z Boha, protože se musel starat o tak tvrdohlavý lid. Mojžíš udeřil do skály tak, jako to učinil předtím v pustině Sinu (viz 2. Mojžíšova 17,1-7). Nebo si Mojžíš možná trochu zvykl na to, že už ví, jak vést lid. Možná si myslel, že nyní Bůh poctí a dosvědčí cokoli, o čem si on bude myslet, že je v té situaci nejlepší. Opět udělal něco po svém, ale tentokrát byly důsledky o mnoho závažnější. Mojžíš kráčel v moci a síle Boží. Veškerá jeho síla přicházela z jeho závislosti na Bohu. Nyní mu to, že před lidem jednal nezávisle na Bohu, přineslo velice rychlý soud.

Proto Jakub ve svém listu říká: „Nebudte mnozí učitelé, moji bratři; víte, že budeme souzeni přísněji“ (Jakubův 3,1).

Pustina nás připravuje na to, jak kráčet v moci a slávě Boží, aniž bychom sklízeli soud za neposlušnost. Tam, v té vyprahlé krajině, dochází ke snížení pýchy a povýšení pokory. Opravdově pokorný člověk bude kráčet tak, jako kráčel Ježíš, a říkat: „Neudělám nic, co bych neviděl dělat Ducha Božího. Ve své vlastní síle a moci nejsem totiž vůbec nic“.

Mohlo by být možné, že Bůh stáhl z mnoha dnešních sborů projev své slávy a moci, aby nás uchránil od velkého soudu? Jsem přesvědčen, že právě v pustině odděluje Bůh tělo od ducha, aby v nás vyvolal hlad po NĚM, abychom po NĚM volali a naslouchali Mu. Pak, když dojde k projevu Jeho slávy, budeme přinášet čest Jeho jménu a budeme vše dělat jen *Jeho způsobem!*

Naslouchejte hlasu Božího Ducha. Dovolte Mu ukázat vám, jak chce, abyste konali dílo, které pro vás má. Vizte a slyšte, co dělá a říká Bůh.

Budu stát na své stráži, postavím se na opevnění a budu pozorně sledovat, abych viděl, jak ke mně promluví, co odpoví na mou stížnost. Hospodin mi odpověděl: „Zapiš vidění, zřetelně ho napiš na tabulky, aby to čtenář mohl přeběhnout zrakem. Vždyť vidění je svědkem pro určený čas, svědectvím o konci, a neselže. Ačkoliv otálí, vyčkávej na něj, neboť se jistě naplní a neopozdí se. Hle, ten, jehož touha není správná, je umdlený, ale spravedlivý bude žít díky své věrnosti.“ (Abakuk 2,1-4)

Prorok řekl: „Postavím se a budu sledovat, abych viděl, co mi Bůh řekne“. Jedním způsobem, jak k nám Boží Duch promlouvá, je vize. Ježíš řekl, že dělal jen to, co *viděl* dělat Otce. Abakuk řekl, že si zapíše to, co uvidí, a v určený čas poběží s tím, co viděl. Dále pak pokračoval a řekl, že kdo je nadutý, nemá poctivou duši“ (verš 4, Bible 21), to znamená, že kdo je pyšný (povýšený), není spravedlivý (to je člověk, jenž nečeká na Boží Slovo, ale běží bez vize a, aniž by Bůh promluvil). Avšak spravedlivý bude žít svou vírou, ne vírou někoho jiného!

Víra přichází slyšením toho, co Bůh říká, a pak poslušností vůči tomuto slovu. Proto přivedl Bůh děti Izraele do pustiny. „... aby tě přivedl k poznání, že člověk nežije jenom chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst“ (5. Mojžíšova 8,3). Všimněte si, že Bůh řekl „vychází“ ne „vyšlo“.

Bible nás vybízí: „Hledte, ať neodmítnete toho, kdo mluví. Neboť jestliže neunikli oni, když odmítli toho, který k nim promlouval na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, kdo mluví z nebes“ (Židům 12,25). Nikdy však nezapomeňte, že to, co Bůh říká, se bude vždy shodovat s Biblií!

Když však prohledáváme Bibli a snažíme se najít něco, co by podpořilo to, o čem si *my* myslíme, že by se mělo udělat, není to Boží způsob. Ježíš sám si mohl říct: „Já jsem pomazaný uzdravovat nemocné, takže hned půjdu a položím ruce na Lazara tak, jako jsem to dělal už mnohokrát“. Místo toho však čekal na vedení Božího Ducha. Pak teprve vyšel.

Pustina je místo, kam nás Bůh přivádí, aby nás naučil, že jakákoli snaha udělat něco pro Něj bez Jeho vedení a schopností je jen naprostá marnost. Když opravdově pochopíme, že tělo nedokáže učinit nic, co by mělo věčnou hodnotu, pak jsme připraveni vykonat sny a plány, které nám Bůh svěřil. Pustina je zkrátka přípravou. Je to proces, kde dochází k naplnění příslibů. Následujme tedy Ježíšův příklad a nechme se vést Duchem k tomu, co máme udělat. Dělejme to *Božím způsobem*, ne podle *sebe*.

12

VÍTĚZSTVÍ V PUSTINĚ

Neboť všecken náš smutek je, stejně jako my, smrtelný. Neexistuje nesmrtelný smutek nesmrtelné duše. Přichází, ale chvála Bohu, že také odchází. Je jako ptáci ve vzduchu, kteří nám krouží nad hlavou. V naší duši si však příbytek zřídit nemohou. Dnes trpíme, ale zítra se budeme radovat.

- Charles H. Spurgeon

Když není vidění, lid je bez zábran, ale šťastný je ten, kdo zachovává zákon.

- Přísloví 29,18

Pustina je místo, které navštěvujeme, není to náš konečný cíl! Pokud se ho chopíme správně, zakusíme v pustině vítězství a přeneseme se až za její hranice!

Když jsem byl pastorem mládeže a ocitl jsem se ve vyprahlé pustině, zdálo se mi to až příliš dlouhé. Začínal jsem se ptát, zda vůbec kdy přijde nějaká změna. Pak, jednoho dne, krátce předtím, než mi začaly problémy s mým přímým nadřízeným, který se mě snažil zdiskreditovat a propustit, ukázal mi Duch Boží, že přichází změna. V tu dobu mi Bůh ukázal, že mě „pošle do sborů a měst od východního pobřeží Spojených států až k tomu západnímu; od kanadské hranice až k té mexické; od Aljašky po Havaj ...“

Ale, jak už jsem zmínil, nedošlo k tomu druhý den a dokonce ne ani další týden! Ve skutečnosti uběhlo šest měsíců, aniž bych dostal nějaké další potvrzení. Pak jednoho dne přišel hlavní pastor na naše setkání a řekl, že mu Bůh ukázal, že jeden z jeho pastorů (tenkrát nás v tom sboru bylo jedenáct) bude brzy na plný úvazek cestovat a kázat a už nebude zaměstnancem našeho sboru. „Johne Bevere, a mám na mysli tebe“, dodal.

A přesto dál ubíhal čas (abych byl úplně přesný, bylo to dalších šest měsíců). Další čas, kdy jsem krácel pustinou. Poté jsem během tří týdnů dostal sedm pozvání, abych přijel kázat. Jedno přišlo z místa asi hodinu cesty od kanadské hranice, jedno z východního pobřeží Floridy, jedno z místa vzdáleného hodinu cesty od pobřeží Tichého oceánu a jedno bylo nedaleko hranice s Mexikem! Přišel jsem do kanceláře za svým pastorem a zeptal

jsem se, co s tím mám dělat. Zasmál se a řekl: „Johne, řekl jsem ti, že mi to Bůh ukázal. Vypadá to, že už je to tady.“

Zakrátko nato (v lednu 1990) na nás během služby odevzdání položil pastor ruce a od té doby cestujeme a sloužíme na plný úvazek! S jistotou mohu říct, že jsme viděli mnohem více ovoce (a nedokážu dostatečně zdůraznit ten výraz „mnohem více“), protože jsme čekali na Boha a Jeho načasování a nerozhodli se vyrazit ve chvíli, kdy jsem já osobně nabyl přesvědčení, že jsem už připraven.

Ve vašem povolání toužím vidět tytéž výsledky. A proto jsem vůči vám já, šedesátiletý chlapík, který nadevše miluje Boží lid, upřímný, místy snad až tvrdý, ale co nejvíce upřímný. Toužím, abyste uspěli a došli ve svém osudu do cíle! Proto bych si na závěr dovolil uvést pár důležitých myšlenek.

Správný záměr a cíl

Musíme se soustředit na Boží záměr, ne na odpor, kterému čelíme a který se nás snaží zastavit a zabrzdit. Musíme hledět na správnou vizi, pokud chceme dojít do správného cíle! Bylo by strašné běžet závod a potom přeběhnout špatnou cílovou čáru! Bylo by naprostou katastrofou namířit zbraň na špatný terč a trefit jej!

Farizeové byli velice horliví a pilní, ale jejich záměrem byli oni sami. Neměli správnou vizi, proto minuli cíl.

Jaký má Bůh pro nás, Boží lid, cíl a záměr? V Efezským 1,11 říká, že jsme byli „...předurčeni podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rady své vůle“.

Mnoho z nás je zmateno, když slyší „byli jsme předurčeni“ nebo „předurčení“. Abychom to správně pochopili, musíme si

toto slovo rozložit a podívat se, co znamená jeho kořen a co jeho předpona. Předpona „před“ neznámá nic jiného, než „předtím“, „dříve, než existovalo“. Kořen slova „určení“ znamená „to, kam dojdete“ nebo „cílová čára“. Když si obojí dáme dohromady, získáme význam „určit cílovou čáru ještě před startem“. Efezkým 1,11 nám tudíž ukazuje, že Bůh určil cíl pro lidstvo ještě předtím, než nás stvořil, a tento cíl má naplnit Jeho záměr.

V listu Římanům 8,28 – 29 se píše:

Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému, těm, kdo jsou povoláni podle jeho předsevzetí. Neboť ty, které předem poznal, také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími.

Náš cíl, který Bůh naplánoval předtím, než začaly věky, byl, abychom my, kteří milujeme Boha, byli připodobněni obrazu Ježíše Krista. Vše, co v životě nebo službě děláme, by mělo směřovat vstříc tomuto cíli! Prvotním záměrem, proč vás Bůh stvořil, nebylo jen to, abyste se stali součástí nějakého služebního týmu, abyste dávali milióny dolarů do Božího království, abyste byli známými umělci nebo měli v životě nějakou jinou vysněnou kariéru. Prvotním Božím záměrem nebylo ani to, abyste uzdravovali nemocné, zapojili se do nějaké humanitární práce či zachraňovali oběti sexuálního obchodu s lidmi. Ani to, abyste pomáhali závislým lidem či získávali ztracené pro Ježíše. Ačkoli všechny tyto snahy zní velice zbožně, musíme si uvědomit, že mnoho lidí, kteří všechny tyto úžasné věci činili, nepřekročili cílovou čáru. A důvod, proč neskončili dobře, je to, že byli zaměřeni na službu a ne na cíl, tedy Boží srdce, který stál za touto službou!

Nyní je potřeba odpovědět na tuto otázku: „Jaký záměr měl tedy Bůh v tom, že nás předurčil, abychom byli připodobněni obrazu Ježíše Krista?“ Odpověď je velice jednoduchá: Protože nás miloval a toužil po společenství s námi, aby „ukázal v budoucích dobách oplývající bohatství své milosti v dobrotě k nám v Kristu Ježíši“ (Efezským 2,7).

Máme s Lisou fenku, která se jmenuje Lexi. Je roztomilá, velice hravá a je s ní zábava. Nicméně s ní můžeme komunikovat jen na určité úrovni. Někdy je frustrující, že s ní nemohu vést pořádnější konverzaci. Ale například s našimi syny je tomu jinak. Teď, když dospěli, s nimi vedeme nádherné rozhovory. Nesmírně náš život obohatili. Proto nás Bůh stvořil. Bůh netouží po podřadném společenství, které zažívám, když trávím čas s Lexi. Bůh touží po synech a dcerách, aby s nimi mohl komunikovat na srdeční úrovni.

To byl Jeho záměr od počátku. Když stvořil člověka a umístil ho v zahradě Eden, přicházel za Adamem a měl s ním společenství, protože ho miloval. Jeden Adamův potomek pochopil Boží záměr. Je o něm zapsáno: „Henoch chodil s Bohem a už nebyl, protože ho Bůh vzal“ (1. Mojžíšova 5,24). Pisatel listu Židům uvádí: „... měl svědectví, že se líbil Bohu“ (Židům 11,5). Proč se Henoch líbil Bohu? Bylo to kvůli tomu, že měl nějakou úžasnou službu? Ne. Bylo to kvůli tomu, že chodil s Bohem a měl s Ním blízké společenství.

Vše, co kdy Bůh v minulosti udělal, v současnosti dělá a v budoucnosti udělá, má určitý důvod. Takže záměrem pustiny je to, aby nám ukázala směr k připodobnění obrazu Ježíše Krista.

Pokud ztratíme z očí Boží záměr s námi, budeme se snažit zbavit překážek a duchovně budeme upadat. Když jako církev ztratíme z očí Boží záměr, vyschneme a stane se z nás instituce, kterou pohánějí věci tohoto světa. Budeme zdůrazňovat výsledky,

čísla, budovy, místo toho, abychom činili učedníky k obrazu Krista (viz Matouš 28,19).

Podívejme se opět na Přísloví 29,18: „Když není vidění, lid je bez zábran“.

Zábrany, o kterých zde Bůh mluví, slouží k tomu, aby nám nedovolily spokojit se s podřadným povoláním, což je všechno, co je méně než připodobnění se Jeho obrazu a podobě. Jsou to zábrany, které nám nedovolí být spokojeni, dokud nebudeme připodobnění Jeho obrazu a neuzříme Boha tváří v tvář a nespatriíme Jeho zjevenou slávu. Jsou to zábrany, které nám nedovolí přijmout nic jiného, než Jeho dokonalou vůli. Tyto zábrany nám nedovolí být v pohodě a dělat to, co dělá svět. Nedovolí nám chovat se tělesně a světsky.

Když Ježíš mluvil o vizi, řekl: „„Lampou těla je oko. Je-li tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla. Ale je-li tvé oko špatné, celé tvé tělo bude temné. Je-li tedy i světlo v tobě tmou, jak velká je pak temnota!“ (Matouš 6,22-23). Nemluví zde o našem fyzickém oku, ale o oku srdce, neboli o tom, jak vše vnímáme.

To, jak vnímáte srdcem, určuje to, jací budete: „vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je“ (Přísloví 23,7).

To, jak se díváte na okolnosti, které se kolem vás nacházejí, rozhodne o tom, jak jimi projdete. Do zaslíbené země vyšlo dvanáct zvěďů, aby o ní přinesli zprávy. Všichni viděli totéž. Tatáž opevněná města, tytéž obry a tytéž armády kanaánských národů. Nicméně dva z nich, Jozue a Kaleb, to viděli naprosto jiným způsobem, než těch zbývajících deset. Ti dva to viděli tak, jako to viděl Bůh. Těch deset pohlíželo na zaslíbenou zemi očima přirozené zkušenosti a očima svých vlastních schopností a své síly. Protože bylo jejich oko špatné, bylo špatné i jejich jednání (nebo jak řekl Ježíš, celé „jejich tělo“). Svými ústy mluvili a svými

skutky jednali v rozporu s Boží vůlí a Bůh prohlásil, že jejich zpráva byla „zlá“ či „špatná“.

„Řekni jim: ‚Jakože jsem živ, je Hospodinův výrok, naložím s vámi tak, jak jste mě prosili. V této pustině padnou vaše mrtvoly, všichni vaši spočítaní v celém počtu od dvacetiletých výše, kteří reptali proti mně. Nevejdete do země, o níž jsem pozvednutím ruky přísahal, že v ní budete přebývat - jenom Káleb, syn Jefunův, a Jozue, syn Núnův.‘“ (4. Mojžíšova 14, 28-30)

Co přimělo deset zvědů, aby přinesli zprávu, která způsobila, že nikdy nespatri, co jim Bůh zaslíbil? Byl to způsob, kterým pohlíželi na to, co bylo před nimi. Nebylo to prorocké vidění, ale přirozené vidění. To, co viděli, o tom také přinesli zprávu.

Abychom mohli projít pustinou vítězně, musíme se dívat tak, jak se dívá Bůh. Děti Izraele reptaly už víc než rok, než Bůh vyslal do zaslíbené země zvědy. Jejich pohled a perspektiva byly už tak špatné. Už dávno odložili zábrany. Takže když jim Bůh dovolil spatřit zemi, jež oplývala mlékem a medem, odmítli to dobré, co viděli. Místo toho se zaměřili na obry, kteří ji obývali.

Ti, již vidí pouze pustinu (a utrpení s ní spjaté), v pustině zemřou. Ti, již hledí na Toho, kdo dal svůj příslib, a vizi, kterou jim předložil před oči, projdou pustinou jako posvěcení bojovníci, připravení zabrat zaslíbenou zemi, která před nimi leží, a žít v ní, a to vše ke slávě Boha!

Proto neochabujme /nepolevujme a neodkládejme zábrany/, ... To naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy, když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné /a pohlížíme na ně tak, jak je vidí Bůh/; neboť

viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné.
(2. Korintským 4,16-18; dosl. překlad z angl. jazyka;
pozn. překladatele)

Doba strávená v pustině a utrpení, které s sebou pustina přináší, se ve srovnání s tím, co člověk získá, považuje za nyníjší lehké soužení. Samozřejmě, že pokud jste uprostřed nehostinné pustiny a nevidíte v ní žádný velký přínos, pak je to velice těžké, pokud před sebou nevidíte to, co přijde poté, až tuto pustinu opustíte.

Když jsem já v minulosti procházel obdobími vyprahlosti, v žádném případě mi nepřipadala jako „lehká“ či „chvilková“. Někdy jsem se ptal, jestli to vůbec někdy skončí, jestli se vůbec někdy naplní to, co mi Bůh zaslíbil. V tu chvíli jsem takové myšlenky musel okamžitě odvrhnout a posílit se v Bohu. Připomínal jsem si proroctví, která nade mnou byla vyslovena, a jimi jsem pak vedl duchovní boj (viz 1. Timoteovi 1,18). Ta proroctví byla Boží vizí pro můj život. A Bůh mi to zjevil svým Duchem i svým Slovem.

V pustině je bitevním polem duše člověka. Duše se skládá z intelektu, emocí a vůle. Vůle je část vaší duše, ve které se rozhodujete, zda si vyberete Boží cestu nebo cestu těla. Rozhodujete se, zda se na věci budete dívat tak, jak je vidí Bůh, nebo zda budete věnovat pozornost svému utrpení. Petr píše: „Milovaní, prosím vás jako cizince a příchozí: zdržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši“ (1. Petrův 2,11).

Důležité je v podstatě jediné: Kdo je středem vašeho zaměření? Je to Bůh nebo vy? Tělesné žádosti a touhy, jež bojují ve vašem intelektu a emocích, se budou zaměřovat na sobecké zájmy. Budou vás odtahovat od zbožné vize, neboť Boží cesta není cesta tělesná, ale cesta, kdy člověk sám sebe *zapře*.

Evangelium, které dnes mnozí kážou a přijímají, je evangelium, které je pro tělo snadné. Mnohá poselství nevybízí k ukřižování těla, ale spíš k jeho pohodlí a k tomu, aby lidé uspokojovali tělesné touhy, jež jsou v podstatě v protikladu s konečným cílem být připodobněni Ježíši Kristu. Častokrát je důraz kladen na to, co pro mě může Bůh udělat, místo na to, co ode mě žádá. „Pohodové“ evangelium nezdůrazňuje skutečnost utrpení, kterou s sebou následování Krista nese. Způsobilo, že se mnoho lidí usadilo ve velice pohodlném životním stylu spokojenosti. Takové evangelium však nepřipravilo věřící na to, aby byli Božími vojáky.

Apoštol Pavel se tohoto tématu dotýká, když píše svému učedníku Timoteovi:

Snášej spolu se mnou útrapy jako dobrý voják
 Krista Ježíše. Žádný voják ve službě se nezaplétá do
 záležitostí každodenního života, aby se zalíbil tomu,
 kdo ho na vojnu najal. (2. Timoteovi 2,3-4)

Kvůli tomuto „pohodovému evangeliu“ se snažíme najít únikovou cestu, kdykoli se setkáme se vzdorem nebo protivenstvím, místo abychom raději čelili obtížím a snažili se jimi projít a jít dál. Vize, která se zrodila z takového „pohodového evangelia“, není „nebeskou prorockou vizí“, ale spíš „sobeckou vizí“.

Pavel také napsal:

Proto, králi Agrippa, nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění, ale hlásal jsem nejprve těm, kteří jsou v Damašku, a potom v Jeruzalémě a po celé judské zemi, a také pohanům, aby činili pokání, obraceli se k Bohu a konali skutky, které svědčí o pokání. Z toho důvodu se mne Židé zmocnili, když jsem byl v chrámě, a pokoušeli se mne zabít.
 (Skutky 26,19-21)

Ve světě je mnoho vizí. Existuje však jediná „vize z nebe“ či „nebeské vidění“, což je vůle nebeského Otce! Všimněte si, že Pavel říká: „Z toho důvodu se mne Židé zmocnili, když jsem byl v chrámě, a pokoušeli se mne zabít“. On šel za nebeským viděním a setkával se s velkým protivenstvím. Kdyby věřil v pohodové evangelium, které mnozí kážou dnes a mnozí mu věří, nikdy by neviděl, jak se jeho vize naplnila. Nikdy by se ani ke králi Agrippovi nedostal, protože by už dávno vyhledal cestu úniku z protivenství, které zakoušel.

Tipy pro přežití při vaší cestě

#12 Vše si dobře zapisujte

Když píšu tuto knihu, je mi už 59. Jak se to stalo? Když se ohlédnou zpět, uvědomuji si, že období, která jsem trávil v pustině, byla obdobími mého největšího růstu, přestože se mi v tu chvíli zdálo, že spíše klesám, než bych šel někam kupředu. Proto náš starý dobrý známý Jób řekl: „Půjdu-li na východ, on tam není ... Vždyť on zná mou cestu, kdyby mě vyzkoušel, vyjdu jako zlato“ (Jób 23,8; 10).

Upřímně mohu říct, že devadesát procent toho, co jsem ve svých nyní už dvaceti knihách napsal, jsem se naučil ne v časech hojnosti, ale ve vyprahlých dobách, které jsem strávil v pustině. Takže vám radím: když budete v pustině, vše si dobře zapisujte! To, čemu se v této době naučíte, bude ohromným posílením pro druhé lidi (včetně vašeho staršího já). A kdo ví? Možná se i vaše zkušenosti jednou promění v knihu!

Milovaní, rád bych nad vámi nyní prorokoval! Dávejte dobrý pozor na to, co nyní řeknu: V Božím dokonalém načasování Bůh udělá ve vašem životě něco, co je velmi závažné a co ovlivní život mnoha lidí. Pokud Mu tedy dovolíte naplnit Jeho záměr v době, kdy se ocitnete v pustině. Ovlivní a dotkne se to mnoha lidí a vy se po

celou věčnost budete radovat, když uvidíte ovoce své poslušnosti. Milovaní, vyjdete jako zlato; vyzkoušení, silní a čistí.

Jeremjáš byl dalším mužem v Bibli, který šel za nebeským viděním a důsledkem jeho poslušnosti bylo četné slovní i mentální pronásledování. Jednoho dne už byl unavený z neustálého protiventství a začal si trochu stěžovat. „Proč je cesta ničemu úspěšná a proč se všem podvodníkům daří?“ (Jeremjáš 12,1)

Bůh neměl příliš pochopení a odpověděl mu: „Když jsi běžel s pěšáky a unavili tě, jak chceš potom závodit s koňmi?“ (Jeremjáš 12,5). Jinými slovy říká: „Jeremjáši, jestliže tě unavili ďablovi pěšáci, co budeš dělat, až se setkáš s jeho jízdou?“

V každé válce jsou bitvy

Musíme pamatovat na to, že bez velkých bitev není žádného slavného vítězství. I v případě Jeremjáše přituhlo. Od slovního napadání se dostal do vězení. Později ho dokonce vhodili do díry, aby v ní zemřel. Nicméně ho nakonec Bůh vysvobodil ze všeho soužení a pronásledování.

Bitvy, kterým většina křesťanů v těle Kristově čelí dnes, jsou mentální útoky, nikoli fyzické pronásledování, které zakoušel Pavel. Co uděláme, pokud se charakter odporu změní? Soužení, kterému čelíme v současné době, nás musí posílit, abychom se dokázali vypořádat s většími bitvami, které přijdou v budoucnu.

Pustina je výcviková základna pro budoucnost. Stejně jako jdou vojáci do výcvikového tábora, aby se připravili na budoucí boj, i Bůh posílá své zapsané vojáky do pustiny, aby je připravil na to, k čemu je povolal ve svém království. Největší překážky, které vojáci musí ve výcvikovém táboře překonat, jsou jejich vlastní strach, slabosti a odrazení. Stejně tak se i největší bitvy, které zakoušíme v pustině, týkají duševní oblasti.

Největší bitvou, které budeme čelit, je odrazení. Jednou se mě Bůh při modlitbách zeptal, co je opak odvahy.

Odpověděl jsem: „Strach, samozřejmě“.

On však zašeptal: „Je to odrazení“. Nikdy jsem se tak na to předtím nedíval! (V angličtině odvaaha – courage; odrazení – discouragement; dis – negativní předpona v angl. jazyce, jež se užívá při vytváření protikladů; pozn. překladatele) Okamžitě jsem pochopil, proč Bůh Jozuovi osmkrát řekl, aby byl „silný a odvážný“ (viz 4. Mojžíšova 13,20; 5. Mojžíšova 31,6; 7; 23; Jozue 1,6; 7; 9; 18). Bůh věděl, že to pro něj bude jedna z nezávažnějších výzev. K odrazení dochází v pustině nebo během bitev, když se začneme zaměřovat na sebe místo na Boha a Jeho poslání.

Náš nepřítel se snaží, abychom se začali zaměřovat na sebe. Snažil se o to už v případě Ježíše, když byl v pustině. Ježíš čtyřicet dní nejedl a vyhladověl. Dábel za Ním přišel a řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby“ (Matouš 4,1-11). Pokušení bylo v tom, že měl použít Boží moc, i když to nebyla Boží cesta, jen proto, aby poskytl svému tělu to, po čem toužilo. Musíme mít na paměti, že když Bůh dá člověku nějaký dar, přichází s ním také veliká zodpovědnost nezneužívat ho, ale sloužit jím tak, jak On sám chce. Bůh se chystal zaopatřit Ježíšovi potřeby, ale mělo se to stát Božím způsobem. Když dábel odešel, přišli andělé a sloužili Ježíši.

Podívejme se ještě jednou na to, co říká Ježíš o své službě:

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn“ (Jan 5,19)

Všimněte si slova „vidí“. Ježíš neudělal nic, co by bylo mimo Boží vůli.

Když zažíváme vyprahlé časy v pustině, přichází pokušení udělat to po svém a nečekat na Boží způsob. Může to znamenat použít Boží moc k získání něčeho dřív, než přijde ten správný čas od Boha. Dokážete si představit vojáka v bitvě, jenž nebojuje podle rozkazů velitele? Mohlo by to mít katastrofické důsledky a to jak pro samotného vojáka, tak i pro ty, již bojují po jeho boku. Během výcviku se voják učí poslouchat a plnit rozkazy, aby pak během bitvy pošetile neriskoval a nezpůsobil zranění sobě nebo druhým.

Velmi důležité je nezapomínat na to, co nám nebesa zjevila. Přijde doba, kdy si budeme říkat: „Teď už konečně musím dostat odpověď!“ Nebo: „Už se prostě musím pohnout a vykročit! Pokud nic neudělám, bude to k ničemu!“ Jestliže se zdá, že vám Bůh nic neříká, neznamená to, že k vám *nemluví*! Chci tím říct, že s námi Bůh jedná mnoha rozličnými způsoby. V tuto chvíli se nám snaží předat poselství, které zní: „Teď nemusíš dělat vůbec nic“. V podobných situacích musíme čekat na Boha a nesnažit se svou vlastní silou, aby se něco dělo.

Očekávej na Hospodina! Buď pevný a posilni své srdce! Očekávej na Hospodina! (Žalm 27,14)

Pokud se zaměříme na své potřeby a ne na Boha, usídlí se v nás odrazení a tíže. Nesmíme se nechat rozptylovat a zaměřovat se na své „nynější lehké soužení“. Místo toho musíme upřít zrak na hojnou a věčnou nesmírnost slávy, jež v nás dochází během soužení k dokonalosti (viz 2. Korintským 4,17).

Taková je radost, která je před námi. Ta musí zaujmout náš pohled.

Radost, která je před námi

Pokládejte za velikou radost, moji bratři, když upadnete do rozličných pokušení. Víte, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost. A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo. (Jakubův 1,2-4)

Radost je duchovní síla, jež nás posiluje, abychom dokázali vytrvat v souženích a zkouškách. Všimněte si, že Bible říká: „Pokládejte za velikou radost, když ...“. Neříká: „Pokládejte to částečně za radost a částečně za zármutek, když ...“. V srdci nemáme mít jakousi směsici radosti a zármutku. Podívejte se na to takto: můžeme mít řetěz, který tvoří devadesát devět oček radosti a jedno očko zármutku. Ten řetěz bude tak pevný, jak pevné a silné je to jedno očko. Je potřeba, abychom měli sto procent radosti a nula procent zármutku, pokud chceme nalézt sílu, kterou potřebujeme pro danou situaci.

Všichni dobře víme, že je velice snadné „pokládat za velikou radost“, když jde vše jako na drátku. O tom ale tento text nemluví. Máme to „pokládat za radost“, když procházíme obdobím zkoušek, obdobím v pustině, dobou, kdy se setkáváme s pronásledováním, protivenstvím a spoustou dalších nepříznivých věcí. Bůh to řekl, protože ví, že „... radost z Hospodina bude vaší silou“ (Nehemjáš 8,10). A právě radost z toho, že s Ním máme blízké společenství, nás posiluje.

Moje manželka a celá má rodina (mí synové, snachy a má vnoučata) mi přináší radost! Někdy cestuji a jsem mimo domov a vytáhnu si jejich fotografie. To mi vždy zaručeně vlije do srdce radost. Také mě to posiluje.

Přesně o tom mluvil Nehemjáš, když promlouval ke svým mužům. Procházeli velice obtížnou dobou, proto Nehemjáš

zvolal: „Nermuťte se kvůli soužením a protivenství. Dívejte se na Boha! Když se totiž přiblížíte k Němu, naplní vaše srdce radost a to vám bude silou“ (má parafráze).

Chvála způsobí, že se vaše zaměření přesune z vás samotných na Boha. Uprostřed soužení a zkoušek je snadné přestat hledět na Boží schopnosti, protože čelíme velice intenzivnímu nátlaku. David napsal většinu svých žalmů uprostřed zkoušek. Tím, že chválil Boha, byl schopen zůstat silným i za opravdu děsivých okolností.

V Izajáši 61,3 říká Bůh, že nám dává: „ ... olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti“.

Pamatuji si na jedno velice vyprahlé období, kdy pro mě tento verš znamenal velmi mnoho. Byl jsem doma sám a přepadla mě tíže a malomyslnost. Vzal jsem si Bibli, abych si četl, ale nedokázal jsem to. Tak jsem se začal modlit. Bylo to ještě horší. Uvnitř jsem vnímal, že mi Duch Boží říká: „Pusť si nějaké CDéčko s chválami“. Tak jsem šel do místnosti, kde máme zvukový systém, a pustil jsem si nějaké chvály. Začal jsem si prozpěvovat. Nestačilo to, tak jsem se *pokusil* tančit před Hospodinem. V srdci jsem měl tak ohromou tíhu, že mi připadalo, že tančím v tekutém olovu. Asi nemusím dodávat, že jsem s tím opravdu zápasil.

Když CDéčko dohrálo, měl jsem pocit, že bych jej měl pustit znovu. Podruhé jsem už začal vnímat, co zpívám. Najednou jsem ve svém srdci zahlédl Ježíše na trůnu a Jeho velikánskou lásku. Mou duši začala naplňovat radost a já začal tančit naprosto bez zábran. Uvědomil jsem si, že jsem se přestal dívat na sebe a začal vnímat Ježíšovu velikost. Dalších třicet minut jsem zpíval, tančil a běhal po našem malém domě jako blázen. Malomyslnost zmizela a já byl plný života a síly, jež ze mě tryskaly. Přitom před několika minutami po nich nebylo ani vidu, ani slechu.

Když jsem chválil Boha, přesunulo se mé zaměření na Něj. Zakusil jsem, o čem píše Izajáš: „S jáсотem budete čerpat vodu z pramenů té spásy“ (Izajáš 12,3). Radost z Hospodina se stala prostředkem, kterým jsem čerpal sílu z pramenů spásy.

Chvála nám pomáhá hledět na radost, která je před námi, a pomáhá nám nedívat se na okolnosti, jež nás obklopují.

Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu. Pomyslete na toho, který snesl od hříšníků proti sobě takový odpor, abyste neochabovali, umdlévající ve svých duších. Ještě jste se až do krve nevzepřeli v boji proti hříchu. (Židům 12,1-4)

Ježíš překonal tu největší zkoušku, které kdy někdo musel čelit nebo kdy bude muset čelit tím, že se díval na radost, která byla před Ním. Tou radostí bylo vzkříšení, jež následovalo po ukřižování. Byla jí sláva, jež měla přijít po poslušnosti při Jeho utrpení a nakonec měla přivést do Božího království mnoho synů a dcer, včetně mě a vás!

Taková je cesta, kterou máme my, již následujeme Jeho šlépěje, kráčet. Když zapřeme své tělo a ukřižujeme je, čeká nás vzkříšený život. Za utrpením těla se skrývá zralost, jež je tak potřebná k bližšímu vztahu s Ježíšem! Za protiventstvím pustiny se skrývá ohromná sláva! Pavel píše: „Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena“ (Římanům 8,18).

Boží sláva bude zjevena v Jeho církvi předtím, než se Bůh vrátí. Vznešenost Boží slávy bude tak ohromná, že bude přitahovat ke spáse celá města a národy. Nikdy předtím nebylo na zemi k vidění tak mocné projevení Boží moci, které bude zjeveno v těch z Kristových následovníků, již dovolili Bohu, aby je pročistil. Toto vylití Ducha, jež povede k obrovské sklizni, nebude třeba dosvědčit člověkem. Bude dotvrzeno Boží mocí a slávou!

Milovaní, nedivte se té výhni zkoušek mezi vámi, která vám nastává, jako by se vám dělo něco divného, ale když máte podíl na Kristových utrpeních, radujte se, abyste se stejně radovali a jásali i při zjevení jeho slávy. (1. Petrův 4,12-13)

Jaká je tedy radost, jež je před námi? Je to Boží sláva zjevená v těch, kteří trpěli kvůli poslušnosti Kristu. Všimněte si, že do jaké míry trpíte, do té samé míry se máte radovat, protože víme, že čím větší je protivenství, tím větší bude sláva!

Ztratit svůj život

Milovaní, nepřestaňte hledat Boha, když se setkáte s protivenstvím! Víím, že vás Bůh povede do obtížných situací v životě, protože čím větší bude bitva, tím větší bude vítězství pro Boží království i pro vás osobně. Uprostřed všech těch bitev mějte však stále na mysli tuto záruku:

Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést. (1. Korintským 10,13)

Nehledě na to, jaká zkouška na vás dopadne, máte moc jí projít a projít jí úspěšně a slavně. Jinak byste jí ani nečelili. Bůh by to nedovolil!

Pokud však *milujete* svůj život, pak to v těžkých dobách vzdáte. Přestanete bojovat a spokojíte se s neplodným životem.

Zjevení 12,11 říká: „Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt“.

Lidé, kteří se zajímají více o sebe než o Boží vůli, jsou těmi, kdo milují svůj vlastní život. Ježíš řekl: „Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, nalezne ji“ (Matouš 16,25).

Jediný způsob, jak vytrvat a projít tím, co leží před námi v nadcházejících dnech, je ztratit svůj život. Chci vás vybídnout, abyste se i nadále tlačili vpřed, „dokud na nás nebude vylit Duch shůry. Pak se pustina stane ovocným sadem a ovocný sad bude mít cenu lesa“ (Izajáš 32,15).

Pustina není místem, kde bychom měli složit zbraně a vzdát se! Je to místo, kde máme být posíleni, máme se stát smělymi a odvážnými, abychom činili Boží vůli. Je to místo, kde se máme poddat Bohu a vzepřít se pevně ďáblu.

Jste-li právě nyní uprostřed pustiny, pak vás sem Bůh přivedl, abyste poznali, co se skrývá ve vašem srdci. Mnohokrát jsem si myslel, že se jedná o ďáblovu pokušení. Ve skutečnosti však šlo o nějaké ukryté oblasti mého života, jež bylo potřeba odevzdat Kristu.

Pokračujte v běhu o nebeskou cenu a pamatujte na tato slova:

Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu ... (2. Korintským 2,14)

Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? ... Ale v

tomto všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.
(Římanům 8,35; 37)

Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze
našeho Pána Ježíše Krista. (1. Korintským 15,57)

Nepřestávejte a jděte dál za Bohem. Nevzdávejte to. Držte se víze, kterou vám dal, bez ohledu na to, jak vypadají okolnosti kolem vás.

Josefovi se to zdálo být beznadějně a zoufalé, když se ocitl v jámě. Zrovna tak později, když ho v cizí zemi zavřeli do vězení. Vypadalo to, že jeho život skončil. Jaká budoucnost by ho tak asi mohla čekat? Pamatujte však na to, že „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Neboť u Boha je možné všechno“ (Marek 10,27).

A ve vaší situaci také. Nehledě na to, jak to bude obtížné, pamatujte, že „Všechno je možné tomu, kdo věří“ (Marek 9,23).

Mějte zrak upřený na radost, jež je před vámi. Tou je Boží sláva zjevená ve vás. To vám dá sílu překonat zkoušky, kterým čelíte. Dál hledejte Boha celým svým srdcem a věřte tomu, co k vám bude skrze Svého Ducha a Své Slovo promlouvat. Pokud to uděláte, zakusíte vítězství v pustině.

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí
a postavit bezúhonné s veselím před svou slávu,
jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze
Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost,
vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po
všechny věky věků. Amen. (Judův 1,24-25)

OTÁZKY K DISKUZI

Pokud tuto knihu čtete jakou součástí vyučování *V pustině* (což je skutečně skvělý nápad!), doporučuji, abyste se podívali na videa, která jsou na příloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org a probrali relevantní otázky k diskusi u každé části se svou skupinkou. Lekce na videu korespondují s hlavními tématy této knihy, takže je nejlepší, aby se účastníci vyučování podívali na video i přečetli knihu.

Užijte si to!

Lekce 1

Kapitola 1

1. Jaký je rozdíl mezi všudypřítomnou přítomností Boží a projevenou Boží přítomností? Proč nám pomůže pochopit rozdíl mezi těmi dvěma?
2. Proč je důležité rozpoznat období, ve kterém se nacházíme, ať už je to období v pustině či nikoli?
3. Proč si myslíte, že ďábel využívá naše období vyprahlosti a pustiny k tomu, aby nás pokoušel k vědomému hříchu nebo k tomu, abychom to vzdali s naší vírou?
4. Proč by Bůh dovolil, abychom prodloužili svůj pobyt v pustině?

Lekce 2

Kapitoly 2 a 3

1. Pustina má několik záměrů. V této lekci je jich uvedeno sedm. Který se vás nejvíce dotýká a proč?
2. Co myslíte, proč přinese poslušnost Bohu v pustině duchovní růst?
3. Období v pustině je dobou sebeobjevování. Co jste například zjistili o sobě a svém kráčení s Bohem?

4. Jak jste se naučili nacházet svou sílu v Bohu během tohoto pokořujícího období?

Lekce 3

Kapitola 4

1. Od zaslíbení k jeho naplnění je dlouhý proces. Proč si myslíte, že je tento proces důležitý?
2. Viděli jste, že proces zaslíbení ve vašem životě funguje? Jak?
3. Proč podle vašeho názoru dává Bůh zaslíbení předtím, než tento proces začne?
4. Proč je důležitější mít pro život člověka zaslíbení od Boha spíš než pouhý pětiletý plán?

Lekce 4

Kapitoly 5 a 6

1. Jak nám může pomoci, když si porovnáme život Saula a život Davida, lépe pochopit jak důležité je to, že nás Bůh v pustině pročišťuje?
2. Pročištěním se zlato stává poddajné. Bůh nás pročišťuje, abychom byli jemnější a poddajnější. Popište, co to znamená být poddajnější a jemnější vůči Bohu.
3. Když Boží pročišťující proces odhalí skrytý hřích nebo slabost, jaká by měla být naše reakce?
4. Pročišťující proces nás postaví do místa, kde můžeme jasněji zrcadlit a odrážet Ježíše. Jak?

Lekce 5

Kapitola 7

1. Proč Bůh nesnáší stěžování? Jakou podobu má v současné době stěžování ve vašem životě?
2. Jaký je rozdíl mezi lidmi, již si stěžovali, v Malachijáši a stěžováním Jeremjáše? Proč se Bůh na tu první skupinu hněval, ale Jeremjášovi na stížnosti odpověděl?
3. Soud znamená rozhodnutí, ne odsouzení. Když soud začíná

v Božím domě, Bůh rozhoduje o tom, kdo je hoden Mu sloužit. Když Bůh toto rozhodnutí činí, k čemu myslíte, že přihlíží?

4. Bůh hledá nádobu, která by byla připravená pro službu. Jak byste popsali rozdíl mezi tím být povoláný a být vyvolený?

Lekce 6

Kapitola 8

1. Jaká byla vaše duchovní reakce, když jste zjistili, že utrpení je dar? Jak se váš pohled na celou záležitost změnil na konci této lekce?
2. Bůh vás nenechá zkoušet víc, než co dokážete snést. Povzbuzuje vás to? Jak?
3. Bůh vás nenechá v úrovni síly, ve které se momentálně nacházíte. Čemu vás to učí ohledně Božího plánu pro váš život?
4. Bůh dnes dopouští, abychom zažívali zkoušky, které simulují útlak, jemuž budeme čelit zítra. Co konkrétně, co vám pomáhá pochopit nátlaky, které ve zkouškách nyní zažíváte, vám Bůh řekl o vaší budoucnosti?

Lekce 7

Kapitola 9

1. Následování Boha nedává vždy zrovna smysl. Proč je těžké důvěřovat Bohu, když „poruší“ tradiční způsob, jak se věci zkrátka dělají?
2. Jak se cítíte, když Bůh nejedná podle vašeho plánu? Jaké nátlaky a pokušení zakoušíte, když se zdá, že se Boží zaslíbení opozdilo?
3. Viděli jste ve svém životě platnou tuto pravdu: Cokoli je zrozeno z těla, musí se tělem také udržovat? Jak? Jak se to liší od věcí, které ve vás zrodí Bůh?
4. Co vám přináší ujištění, že kráčíte po Boží stezce ve svém životě?

Lekce 8

Kapitola 10

1. Pustina je místem, kde se nám Bůh dává poznat. Proč nám tedy během tohoto období připadá Bůh tak vzdálený?
2. Co to znamená hledat v první řadě Boha samotného, ne Jeho požehnání?
3. Proč je nebezpečné, když se pro vás stane vaše povolání nebo zaslíbení důležitější než samotný Bůh?
4. V Bibli vidíme, jak se Bůh dával poznat hrdinům Starého i Nového zákona. Jak to změní vaše očekávání toho, co přijmete během svého období v pustině?

Lekce 9

Kapitola 11

1. Proč je pro nás důležité uvědomit si, kam utíkáme za pohodlím, obzvláště během duchovně vyprahlých časů?
2. Když se ponoříme hlouběji do modliteb a četby Bible obzvláště, když se nám vůbec nechce, posiluje to naše duchovní kořeny? Jak?
3. Jak vás povzbudí fakt, že největší útoky na vaši úrodu přichází těsně předtím, než se tato úroda projeví?
4. Proč rozjímání o Boží věrnosti změní pohled na čas strávený v pustině?

Lekce 10

Kapitola 12

1. Jak vás pustina připravila na změnu období?
2. Proč je změna těžká? Co bývá obvykle pro vás úplně nejtěžší, když se přizpůsobujeme změnám?
3. Co vás na procesu obnovy koženého měchu zasáhlo nejvíc? Proč vás to tak zasáhlo?
4. Abychom se mohli chopit toho nového, musíme se pustit toho starého. Čeho se musíte pustit, abyste mohli uchopit to nové?

PŘÍLOHA

Spasení je dostupné každému

Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.

Římanům 10,9-10

Bůh touží, abyste si užívali život v celé jeho plnosti. Touží po vás a má pro váš život skvělý plán. Existuje však jediný způsob, jak začít cestu vstříc svému osudu. Tím je přijetí spasení skrze Božího Syna, Ježíše Krista.

Ježíš svou smrtí a vzkříšením otevřel cestu, abyste mohli vstoupit do Božího království a stát se Jeho milovaným synem či dcerou. Díky oběti Ježíše na kříži je věčný a hojný život dostupný všem. Spasení je Boží dar člověku. Nemůžete udělat nic, čím byste si je zasloužili.

Abyste tento vzácný dar přijali, musíte nejprve uzнат svůj hřích, kdy jste si žili nezávisle bez svého Stvořitele, neboť to je kořen všech dalších hříchů, které kdy člověk spáchal. Toto pokání je životně důležitou součástí spasení. Petr to jasně řekl v den, kdy bylo spaseno pět tisíc lidí. Skutky 3,19: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy“. Bible uvádí, že se každý člověk narodí do otroctví hříchu. Toto otroctví má svůj původ v hříchu Adama, který byl prvním v jednání ve vědomé neposlušnosti. Pokání je rozhodnutí odejít od poslušnosti sobě samému a ďáblu, jenž je otec lži, a obrácení se v poslušnosti k novému Pánu, Ježíši Kristu. Tomu, který za vás dal svůj život.

Ježíši je třeba předat vládu nad svým životem. Učinit Ježíše svým „Pánem“ znamená předat Mu celý svůj život (svého ducha, duši i tělo), vše, co jste a co máte. Jeho autorita nad vaším životem je ta konečná. Ve chvíli, kdy to učiníte, vás Bůh vysvobodí z temnoty a přenesení do světla a slávy Svého království. Jednoduše přejdete ze smrti do života. Stanete se Božím dítětem!

Chcete-li přijmout spasení skrze Ježíše, pak se modlete tato slova:

Bože, který jsi v nebi, uznávám, že jsem hříšník / hříšnice a že jsem daleko od Tvého spravedlivého standardu. Zasloužím si být za svůj hřích navěky odsouzen / a. Děkuji Ti, že mě v tomto stavu nechceš nechat. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, svého jediného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mne zemřel a vnesl mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a že nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnešního dne tedy činím pokání ze své nezávislosti a svůj život dávám cele do rukou Pána Ježíše.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života skrze svého Ducha a změň mě. Ať se stanu Božím dítětem. Zříkám se věci temnoty, kterých jsem se kdysi držel / a. Od dnešního dne už nebudu žít sám / sama pro sebe. Skrze Tvou milost chci žít pro Tebe, vždyť Ty ses vydal za mne, abych mohl / a žít navěky.

Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní zcela ve Tvých rukou. Podle Božího Slova už nikdy nebudu zahanben / a. Ve jménu Ježíše, amen.

Vítejte do Boží rodiny! Povzbuzuju vás, abyste se o tuto novinku podělili s nějakým jiným věřícím. Také je důležité, abyste se připojili k nějaké místní církvi, která věří Bibli, a měli vztah s jinými věřícími, kteří vás budou moct povzbudit ve víře.

Právě jste vyrazili na tu nejdobrodružnější cestu. Kéž každý den rostete ve zjevení Boha a v Jeho milosti! Kéž roste vaše přátelství s Bohem!

S OHLEDEM NA VĚČNOST

At' má váš život hodnotu dnes i navěky

Náš život zde na zemi není nic než pára, a přesto mnozí lidé žijí, jako by na druhé straně nic nebylo. To, jak svůj život prožijeme, však ovlivní to, jak strávíme věčnost. Bible nám říká, že jsou pro věřící určeny různé druhy odměn, počínaje tím, že budou lidé, kteří budou stát a sledovat, jak vše, čeho dosáhli, shoří při soudu v ohni, a konče tím, že budou jiní, již budou vládnout se samotným Kristem.

John Bevere vychází z principů 2. listu Korintským 5,9-11 a připomíná nám, že se všichni věřící postaví před Krista, aby přijali, co si v životě zasloužili. Mnoho nás prožije šok, protože zjistíme, že jsme většinu času strávili věcmi, jež nemají žádnou věčnou hodnotu a nepřinesou nám žádnou odměnu na věčnosti.

Jak tedy můžeme prožít svůj život smysluplně? V knize *S ohledem na věčnost* se naučíte rozeznat své povolání a rozmnožit, co vám Bůh svěřil. Získáte perspektivu věčnosti a tím budete zmocnění pracovat tak, abyste přinášeli věčné ovoce, jež vytrvá.

Dostupné na: **CloudLibrary.org**

NEZNIČITELNÝ

Jak najít pravdu ve vesmíru názorů

Jestliže kdy nadešel čas, abychom byli pevní jako mytický kámen adamant ohledně lásky a pravdy, pak je to teď. Bůh je láska. Bůh je pravda. Jak láska, tak pravda jsou nadčasové a překračují naše současné trendy i názory. Někdy může být naším největším vyjádřením lásky jen to, že řekneme pravdu, ale mluvit pravdu začíná u toho, že ji člověk sám žije.

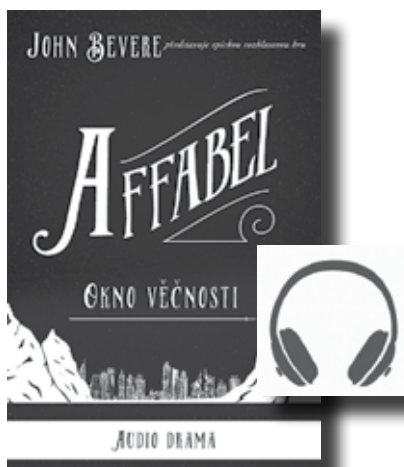
Autorka bestsellerů Lisa Bevereová používá Bibli a příběh, ve kterém vás pozve na cestu do místa, kde se můžete naučit nejen přebývat v Boží neotřesitelné pravdě a lásce, ale kde se také můžete stát lidmi pevnými jako bájný kámen adamant, již jsou nepřemožitelní, odhodlaní a nezničitelní.

Bůh nám zjevuje svůj plán, když v Něm přebýváme. Právě tam jsme přetavováni a tvarováni. Když přebýváme v Kristu, úhelném kameni celé stavby, jsme tvarováni v podobu nezničitelného adamantu.

Dostupné na: CloudLibrary.org

AFFABEL

audio drama Okno do věčnosti

Přemýšleli jste někdy pořádně o věčnosti? Možná víte, kde ji prožijete, ale víte, jak ji prožijete?

Pro věřícího je životně důležité, aby žil s perspektivou věčnosti, přesto může být těžké koncept věčnosti pochopit. *Affabel* je výpravná alegorie, kterou napsal John Bevere. Nabízí pohled na to, co leží až za hranicemi pozemské reality, a ukazuje pravdy, jež se zrcadlí v Božím království.

Připojte se k velkolepému králi Jalynovi, temnému pánu Dágonovi, slečně Laskavé, panu Nezávislému a dalším a vydejte se spolu s nimi objevovat zázračnou zemi Affabel a hrůznou vnější krajinu Osamění. Během děje budou postavy odhalovat skryté věci vašeho srdce a mnohé se vám stane výzvou.

Audio drama Affabel se svými epizodami vytváří působivý poslech a dynamicky dokresluje poselství knihy *S ohledem na věčnost*.

Dostupné na: CloudLibrary.org

BEZ SOUPĚŘE

*Uchopte svou identitu a záměr
v době plné zmatku a srovnávání se*

Je důvod, proč na druhé pohlížíme jako na své soupeře a proč sami sebe omezujeme srovnáváním se a soupeřením s druhými. Máme nepřítel, který útočí na naši mysl, na naši vůli i emoce. Doufá, že se obrátíme proti sobě. Je to cyklus, který nás izoluje, nedovolí nám vytvořit důvěrné vztahy, vytváří zmatek ohledně naší totožnosti a omezuje nás v našem záměru.

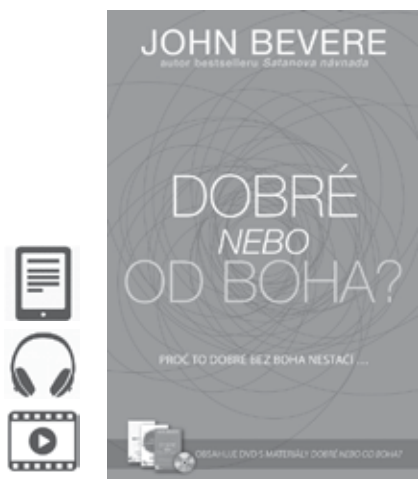
V knize *Bez soupeře* se autorka bestsellerů Lisa Bevere sdílí o to, jak zjevení Boží lásky tato omezení rozbíjí. Zjistíte, jak se na druhé lidi přestat dívat jako na své soupeře a jak si vytvořit hluboký vztah se svým Stvořitelem, po němž tak toužíte. Obojí v sobě nese příslib opravdové totožnosti a důvěrnosti. Lisa používá biblicky zdravé učení s prorockým náhledem, ale také humor a horlivost, která vám bude výzvou.

Je na čase vykročit vpřed a začít žít bez soupeře.

Dostupné na: **CloudLibrary.org**

DOBRÉ, ANEBO OD BOHA?

Proč to dobré bez Boha nestačí ...

Když je to dobré, tak to musí být od Boha, nebo ne?

V dnešní době nám termíny dobré a od Boha připadají jako synonyma. Jsme přesvědčeni, že to, co se všeobecně přijímá za dobré, musí být také automaticky v souladu s Boží vůlí. Štědlost, pokora, spravedlnost – dobré. Sobectví, arogance, krutost – špatné. Rozdíl mezi nimi se zdá být zjevný.

Je to ale opravdu všechno? Jestliže je dobro tak zjevné, proč potom Bible říká, že potřebujeme rozlišení, abychom je rozeznali?

Kniha *Dobré, anebo od Boha?* není jen dalším svépomocným poselstvím. Tato kniha vás nejen vybídne, abyste změnili své chování, ale také mnohem víc. Zmocní vás, abyste mohli spolupracovat s Bohem na takové úrovni, že to změní každou oblast vašeho života.

Dostupné na: CloudLibrary.org

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte se toho, co vás okrádá o sílu

Stejně jako Superman dokáže překonat všechny překážky a porazit úplně každého nepřítele, mohou mít i následovníci Krista nadpřirozenou schopnost překonat výzvy, kterým čelí. Ale pro Supermana i pro nás je zde jeden problém. Je to kryptonit, který nás okrádá o sílu a moc.

Samozřejmě, že je jak Superman, tak kryptonit smyšlený. Ale duchovní kryptonit smyšlený není.

Tato kniha nabízí odpovědi na otázky, proč tolik křesťanů není schopno zakoušet nadpřirozenou sílu a moc, která byla u křesťanů prvního století zcela zjevná.

V knize *Zničte kryptonit* John Bevere odhaluje, co tímto kryptonitem je, proč kompromituje naše společenství a jak se vymanit z jeho pout.

Zničte kryptonit není pro slabší povahy a určitě to není žádný duchovní „povzbuzovák“. Je to velice závažná pravda pro toho následovníka Krista, který se touží chopit sice náročné, ale velice odměňující cesty vnitřní proměny.

Dostupné na: CloudLibrary.org

PŘÍBĚH MANŽELSTVÍ

Bylo nebylo ...

Manželství existuje od věků. Je to smlouva, jež spojila jednoho muže a jednu ženu. Spoutala je dohromady. Toto spojení je oba učinilo silnější a vznešenější, mnohem zářivějším vyjádřením toho, kým mají být. Společně se stali lepšími, než by každý byl o samotě.

Svatební obřad byl ustanoven už od počátku. Je to slavnostní brána pro počátek vztahu „a žili spolu šťastně až dodnes“. Každé rozhodnutí a skutek byly navrženy proto, aby budovaly život, jenž svazek představoval. Manžel a manželka vstoupili s propletenýma rukama, srdci a hlasy do neznáma, abcy vyjádřili lásku jejich Stvořitele.

Jak jsme o tento přenádherný příběh lásky přišli? V knize *Příběh manželství* vás John a Lisa Bevereovi zvou, abyste znovu objevili Boží původní plán. Nehledě na to, jste-li v manželství, svobodní či zasnoubení, váš příběh je součástí toho Božího.

Dostupné na: CloudLibrary.org

Záměrem organizace **Messenger International** je pomáhat jednotlivcům, rodinám, církvím a národům poznávat a zakoušet moc Božího Slova, jež mění život.

Výsledkem bude život plný moci, společnost, která bude změněná, a radikální odpověď na nespravedlnost, trýznící tento svět.

CloudLibrary je internetová platforma, která poskytuje pastorům a vedoucím po celém světě volný přístup k digitálním materiálům v jejich vlastním jazyce.

Na CloudLibrary.org naleznete další materiály Johna a Lisy Bevereových ke stažení ve více než 90 jazycích!

ebooky, vyučování na videu i audiou, audioknihy, Bible

Chtěli byste více? Skenujte zde:
CloudLibrary.org

BOŽE, KDE JSI?!

SÉRIE VYUČOVÁNÍ

Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je součástí sady materiálů *Bože, kde jsi?!*, kterou napsal John Bevere. Když si přečtete tuto knihu a prostudujete dodatečné materiály, které jsou dostupné na přiloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org, budete studovat všechny části tohoto dynamického, život měnícího vyučování. Podrobné studium ovlivní a obohatí vaše křesťanské kráčení s Bohem a umožní vám toho pro Něj udělat víc.

Celá sada vyučování *Bože, kde jsi?!* obsahuje následující:

- **Knihu *Bože, kde jsi?!***
Jedinou tištěnou část celého kurzu.
Kniha je také součástí DVD jako ebook
- **DVD Rom *Bože, kde jsi?!***
Přiložený disk obsahuje materiály celého kurzu v digitální podobě.
Toto DVD Rom není možné přehrát na DVD přehrávači. Všechny složky je možné načíst a otevřít na tabletu, v počítači či na chytrém telefonu.
- **Audioknihu *Bože, kde jsi?!***
Všechny části knihy *Bože, kde jsi?!* ve vašem jazyce ve formátu MP3.
- **Videozáznam vyučování *Bože, kde jsi?!***
Všech jedenáct video lekcí ve formátu MP4.
- **Bonusové materiály**
DVD Rom obsahuje také další knihy a materiály, včetně knihy *Dobré, anebo od Boha?*, a knihy *S ohledem na věčnost* ve formě ebooks.

Multimediální materiály, looky a Bible jsou zdarma ke stažení na:

CloudLibrary.org

VŠECHNY ČÁSTI TOHOTO VYUČOVÁNÍ JSOU DAREM PRO VÁS!

Materiály na tomto DCS Romu lze svobodně kopírovat, zasílat přátelům přes e-mail, používat v textu, využívat k vyučování v místní církvi, nahrávat na internet pro další uživatele. Sdílejte se o toto vyučování všude, kde je hlad po Božím Slově a mocném křesťanském životě.

Informace o komponentech sady vyučování *Bože, kde jsi?!*:

Soubory na tomto DVD Romu nelze přehrávat na klasickém videopřehrávači. Protože jde o směs video, audio a textových souborů, lze je přehrát pouze na počítači či podobném zařízení.

MP4 videosoubory lze přehrávat na tabletu či počítači.

MP3 audio soubory lze stáhnout do vašeho audiopřehrávače, chytrého telefonu nebo do počítače.

PDF digitální soubory lze stáhnout do tabletu či počítače. Můžete je snadno přečíst, vytisknout či jinak množit.

Další vyučování v mnoha jazycích je dostupné na:

CloudLibrary.org

BOŽE, KDE JSI?!

DISK S MATERIÁLY

pouze pro použití
v počítači

Videa a další materiály
ke stažení na:

CloudLibrary.org

JOHN BEVERE

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Toto vyučování a mnohá další vyučování jak Johna, tak Lisy Bevereových jsou dostupná zdarma na CloudLibrary.org

CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha jazycích jsou dostupné ke zhlédnutí či stažení na Youtube.com a Youku.com a jiných podobných stránkách.

MÁTE POCIT, ŽE JSTE ZTRACENÍ? NACHÁZÍTE SE V OBTÍŽNÉ SITUACI A PTÁTE SE: „BOŽE, KDE JSI?“

Možná k vám kdysi Bůh mluvil, ale nyní se zdá, že mlčí. Možná jste kdysi vyšli ve víře, ale nyní vám připadá, že Jeho přítomnost nelze najít. Vítejte v pustině – v místě kdesi mezi tím, že jste od Boha přijali zaslíbení a tím, kdy se toto zaslíbení naplní.

Mám pro vás však dobrou zprávu. Není to zbytečně promarněný čas. Bůh si čas v pustině používá k tomu, aby vás připravil a vybavil do budoucna, pokud jí projdete správně. Mnoho lidí si myslí, že tímto obdobím projdou jediné tak, že budou čekat na Boha. Je tomu přesně naopak. I vy máte svou roli, kterou během této doby musíte sehrát. A to roli velmi důležitou. A pokud nechcete ztrácet čas a chodit jen kolem dokola, pak je důležité zjistit si, jaká ta role je. V této knize, jež vám otevře oči, vás autor bestsellerů John Bevere vybaví klíčovými biblickými vhledy a pestrými příběhy, jež vám pomohou projít vyprahlými obdobími sucha a vkročit do všeho, co pro vás Bůh má.

Včetně DVD s materiály
k sérii *Bože, kde jsi?!*

JOHN BEVERE je mezinárodní mluvčí a autor bestsellerů. Je znám svým smělym a nekompromisním přístupem k Božimu Slovu. John je se svou manželkou Lisou zakladatelem společnosti Messenger International, což je služba vydaná rozvíjení a budování následovníků Ježíše Krista, již pak mohou změnit náš svět. Když je doma v Coloradu, můžete ho přistihnout, jak hraje karetní hry se svými čtyřmi syny nebo jak se snaží Lisu přesvědčit, aby s ním začala hrát golf.

Cloud Library

Materiály ke stažení zdarma a video streaming naleznete na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

Tato kniha je DAREM AUTORA
a je NEPRODEJNÁ.

SYLOM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
[MessengerInternational.org](https://www.MessengerInternational.org)

CHCETE VÍAC?
NAŠKENUJTE TOTO.

